



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · període intermedi · sèrie P · número 106

Ple del Parlament

Sessió 59, divendres 7 d'agost de 2020

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola
255-00016/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 59

La sessió s'obre a dos quarts d'una del migdia i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del secretari primer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i els lletrats Antoni Bayona Rocamora, Anna Casas i Gregorio i Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i el conseller de Territori i Sostenibilitat.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola (tram. 255-00016/12). President de la Generalitat. Substanciació.

El president

Bon dia a tothom, diputats, diputades. Iniciem aquesta sessió amb un únic punt a l'ordre del dia, que, d'acord amb l'article 78.2 i 156.1 del Reglament, farem en aquest Ple, que es convoca de manera extraordinària a petició del president de la Generalitat.

Debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola

255-00016/12

El debat que avui tindrem es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència que tenen els diferents grups parlamentaris.

El debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola s'inicia amb la intervenció, en primer lloc, del president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bon dia a tothom, senyores i senyors diputats, ciutadans que també ens escolteu des de casa. Deixeu-me que comenci amb la notícia, l'excel·lent notícia, que acabem de conèixer ara mateix tot el país, i és que Bèlgica ha rebutjat l'extradició del conseller Puig per manca de competències del Tribunal Suprem, és a dir, que ni és competent ni el pot jutjar. I si el Tribunal Suprem no és competent per jutjar el conseller Puig, no és competent per jutjar-ne cap dels altres. (*Aplaudiments.*)

Ho hem dit des del primer moment: aquest era un judici farsa, que el Tribunal Suprem no era l'òrgan ni competent ni legítim. I també hem dit una cosa sempre, des del primer moment: que l'única manera que teníem els independentistes de trobar justícia era anant a Europa. Per això, i tal com ha demanat també el conseller Puig, demanem, demano, la nul·litat d'aquest judici farsa, l'alliberament immediat dels presos polítics i el retorn dels exiliats i l'amnistia per a tots els represaliats i perseguits per aquesta causa general contra l'independentisme que Europa ha posat al descobert una vegada més. Enhorabona, conseller Puig; enhorabona.

Benvolguts, he demanat de celebrar aquest Ple específic sobre la greu crisi que travessa la monarquia espanyola, i, per tant, el sistema institucional espanyol, que ha culminat, de moment, amb la fugida de Juan Carlos de Borbó davant les investigacions sobre els greus casos de corrupció protagonitzats per ell mateix i que presumptament podrien haver beneficiat el monarca actual Felip VI.

Cap institució democràtica no hauria de mirar cap a una altra banda quan es produeix un fet tan greu, de les dimensions d'aquest nivell. La ciutadania espanyola, i tampoc la catalana, no es mereix aquest escàndol estrepitos ni aquest ridícul d'escala internacional. No hi ha cap interès superior que justifiqui que mirem cap a una altra banda quan una família que ha viscut i encara viu amb tots els privilegis que puguem imaginar traeix la confiança dels ciutadans d'aquesta manera. Ni el Govern espanyol ni la justícia espanyola no haurien d'haver permès el que ha passat. És molt greu –de fet, és gravíssim–, i jo no puc comprendre que el Govern del PSOE, Pode-

mos i comuns avalin la fugida, l'emparin, la facilitin i, finalment, la beneeixin i l'encobreixin públicament sense cap mena de vergonya.

Quatre dies després, encara no sabem on és Joan Carles. *L'ABC* avui diu que el primer vol va ser de Vigo a Abu Dhabi, la qual cosa encaixa perfectament, doncs, amb l'amistat que Juan Carlos tenia en aquests països. Però és que resulta, segons diu aquesta informació, que el pla de vol va ser alterat; resulta que hi viatjaven escortes. Ho sabia el Govern espanyol? Qui va alterar la ruta de vol? Qui està pagant aquestes despeses?

És cert que hem sentit alguns escarafalls a Twitter, de partits polítics que donen suport al Govern espanyol, hi insisteixo, però quan es governa i s'és al Govern s'és responsable dels actes del Govern i cal assumir-los i donar la resposta adequada. Recordo que la responsabilitat dels governs és solidària, de tots els seus membres, i per això, al meu entendre, l'única protesta responsable i que entendria la ciutadania és que tots aquells membres del Govern espanyol que estiguin en desacord amb el que ha passat dimiteixin immediatament.

Aquest és segurament un dels problemes més clars que hem d'abordar a Catalunya. Perquè de vegades parlem de governs amics a Espanya quan hi ha governs que s'autoanomenen «progressistes». I és precisament quan hi ha aquests governs que es pretenen justificar alguns dels més grans escàndols del nacionalisme espanyol, amb la idea aquella de que el PP i la dreta sempre és molt pitjor, i al final, vist el que hem vist, es tracta sempre de donar la mateixa resposta en el que fa referència al dret a l'autodeterminació de Catalunya o a l'exigència democràtica davant la monarquia. Es comença impeding comissions d'investigació i s'acaba permetent la fugida nocturna d'un monarca investigat per un cas de corrupció descomunal.

Com deia, he demanat la convocatòria d'aquest Ple específic perquè no podem restar callats davant d'un escàndol d'aquesta dimensió, els demòcrates no podem callar. Ens hi sentim compromesos per un deure cívic, per una ètica política. Perquè no es tracta d'una anècdota, d'una excepció, sinó perquè posa davant del mirall el mateix sistema: el règim borbònic reinstaurat per Franco. I lamento molt profundament que aquest sentiment només s'expressi en aquesta cambra i regni el silenci arreu de l'Estat. Perquè la pregunta que cal que ens fem és: on són els republicans espanyols? Perquè els independentistes sí que hi som, però, on són els republicans espanyols?, hi insisteixo.

Doncs precisament una de les raons per les que avui som aquí i podem parlar lliurement en aquesta cambra, on es pot parlar de tot i votar el que aquest Parlament decideixi, és que som plenament conscients de com es va gestar la transició del franquisme a la monarquia borbònica. Coneixem la història del nostre país i sabem perfectament quina és la infausta relació dels Borbons amb Catalunya –de fet, l'actual monarca porta el nom de Felip VI, successor de Felip V, de qui els catalans en guardem records prou dolorosos. Alguns consideren que el paper de Juan Carlos va servir per fer possible la transició a la democràcia. Jo no ho penso ni ho he pensat mai: ni transició, ni autèntica democràcia, i, en canvi, sí impunitat del privilegi, la corrupció tolerada pel cap d'Estat, el *deep state* al servei dels interessos dels poderosos i de l'*statu quo*, i complir perfectament allò que Franco va demanar-li abans de morir: «Solo le pido que preserve la unidad de España.»

La sentència de l'Estatut va trencar aquell mica amb peus de fang del pacte constitucional. La causa general contra l'independentisme l'ha esmicolat i la fugida de Juan Carlos senzillament esberla en el més profund la base mateixa en la qual es constitueix i reconeix l'Estat espanyol. A partir d'aquesta ruptura, cap poble ni cap nació no pot sentir-se obligada a mantenir l'estatus nascut a partir dels desitjos del general Franco, i els únics compromisos reconeguts per Catalunya són aquells propis de la seva configuració com a nació europea. Catalunya té dret a que es respecti no només la seva identitat nacional, sinó també la seva integritat territorial dintre la

Unió Europea, i, a més a més, constituir-se com a país independent en forma de república.

Senyores i senyors diputats, em costa entendre que alguns de vostès vulguin continuar sent súbdits d'una monarquia corrupta. Jo no me'n considero, però allò que hauria de ser objectiu de qualsevol demòcrata és la revocació d'aquest règim anti-quat que un cop i un altre a la història d'Espanya ha esdevingut una autèntica catàstrofe. Allò que va començar per als catalans amb Felip V ha d'acabar amb Felip VI, perquè els catalans no tenim rei, ni en volem.

Quina credibilitat podem tenir com a demòcrates si mantenim aquesta farsa? Quina credibilitat tenen les nostres paraules i accions contra la corrupció si permetem aquesta impunitat borbònica? Quina autoritat tindrem d'ara endavant en fer complir les normes contra la corrupció si acceptem una família real que s'escapa quan se'ls investiga després d'haver-se endut milions i milions d'euros en comissions de negocis tèrbols? Està en qüestió molt més que la corrupció d'un cap d'estat; s'està posant al descobert l'entramat lampedusià que va aconseguir fer transitar de l'estat franquista a un estat d'aparença democràtica. L'autèntic pacte que va existir va ser el que les elits franquistes van fer amb l'aparell de l'Estat, un estat d'aparença democràtica a canvi de la impossibilitat de jutjar el franquisme. Contràriament a la fi de la dictadura portuguesa, a Espanya no hi va haver un trencament ni una revolució amb l'antic règim, sinó una continuació, un contínuum que es va basar en la llei de silenci. Així fou «democràcia», entre cometes, a canvi de silenci.

I així ens trobem avui, davant d'un espectacle esperpèntic que faria les delícies un altre cop de Valle-Inclán.

I ara, si us plau, per respecte a la bona gent d'aquest país, que ningú no surti a aquest faristol a justificar el paper de la casa reial espanyola amb l'argument de que una cosa són les persones i una altra les institucions. Com ha publicat recentment el catedràtic de dret constitucional Javier Pérez Royo, la família del rei, amb majúscula, no té dimensió privada, sinó dimensió política i constitucional, i exclusivament política i constitucional. I encara afegeix: «No som davant d'un problema familiar de naturalesa privada, com el comunicat de la casa reial dona a entendre, som davant d'un problema de naturalesa constitucional.»

I certament, al meu entendre, per a Espanya tan sols hi ha dues sortides per a aquesta gravíssima crisi d'un sistema institucional corromput i corcat: una, l'abdicació de Felip VI a favor d'un sistema democràtic; una segona, la convocatòria d'un referèndum sobre monarquia o república a l'Estat espanyol. El Govern de comuns i socialistes té l'oportunitat de demostrar ara el seu compromís democràtic donant la paraula a la gent, o dimitint, si és que es continua emparant la corrupció i no se'n vol ser còmplice.

I tanmateix, permetin-me que els recordi allò que vaig dir dimarts passat en la roda de premsa acabat el Consell Executiu: que ningú no en tingui cap dubte, serem al costat dels republicans espanyols amb tot el suport, però que també ho tingui clar tothom, el nostre projecte és el d'una república catalana independent. Perquè els independentistes no lluitem per una república espanyola, perquè ja sabem que no és un problema de dretes o d'esquerres, ni de monàrquics o republicans espanyols; el nacionalisme espanyol ha impregnat tots els colors i totes les tendències que han governat Espanya.

Els independentistes tenim un objectiu molt clar: viure lliures –viure lliures. Volem fundar i construir amb pulcritud democràtica la república catalana independent, i és des d'aquesta voluntat des de la qual no tenim cap inconvenient d'estendre la mà als demòcrates i republicans espanyols, cap inconvenient; al seu costat, però sempre des del respecte mutu. Ajudarem al noble objectiu de substituir els Borbons a Espanya sempre des del respecte a la llibertat de Catalunya, guanyada l'U d'Octubre i proclamada el 27. No ajornem ni posem la independència en un segon pla. És més, la independència és ara més urgent que abans. Ja no ens calen més raons, en tenim

el cabàs ple. Ara la independència ens cal per necessitat, per la necessitat d'aixecar aquest país amb tota la llibertat, la justícia social i els recursos que els catalans generem.

Per Philip Pettit, un dels màxims teoritzadors moderns del republicanisme, un estat republicà haurà de fomentar les formes socials de vida en les que cadascú sigui capaç de mirar directament l'altre als ulls, amb una consciència comuna, que no depenen de la seva voluntat ni estan a mercè de qualsevol altre subjecte col·lectiu. És a dir, republicanisme entès com a societat de ciutadans lliures i iguals, no subordinats, no dominats, empoderats, contestataris, participatius... És en ells, en els ciutadans, on rau la raó de ser la república; sense ciutadans lliures, no hi ha república.

Per tant, seguint encara Pettit, aquesta llibertat i la democràcia de la qual es doten implica uns ciutadans virtuoses, implicats en la societat, que pregunten, que censuren les males praxis del Govern, que vigilen, que el condicionen, que han deixat de ser uns mers súbdits per convertir-se en uns motors cívics de canvi. I tanmateix, la societat ha de mantenir una contínua vigilància, diu Pettit, i això constitueix el preu de la llibertat republicana, aquesta vigilància.

Resumint, i en aquest cas manllevant una frase de Maurizio Viroli, un altre dels grans pensadors republicans: la lliure república on solament viuen ciutadans lliures i iguals.

De fet, a Catalunya el republicanisme no li ve de nou; es tracta de lligar-se a la tradició republicana del nostre país, a tot aquell sensacional empoderament ciutadà que van significar els ateneus, cercles, associacions, orfeons i entitats de mil tipus diferents ja des de la meitat del segle XIX, una espessa xarxa de societat civil organitzada, per l'ímpetu dels ciutadans de voler ser alguna cosa més que un espectador passiu del que passa a casa teva, i que viu el seu moment esclatant el 14 d'abril del 1931, quan Macià va saber definir el moment exacte de la voluntat del poble de Catalunya, corregint Companys quan en la República proclamada per aquest, ell, el president Macià, va proclamar la república catalana.

Per això el republicanisme ens dota d'una eina formidable, alhora que ens alerta dels perills. Sempre m'ha agradat el que deia Víctor Torres, un altre eminent republicà: «Els enemics que no hem de perdre mai de vista són les tres principals xacres de la democràcia: la demagògia, la incompetència i la immoralitat.» Les tres xacres, totes tres alhora, es donen en el cas de la fugida de Juan Carlos.

Fa quatre anys vam celebrar a Barcelona unes jornades sobre ètica pública i republicanisme. En una conferència magistral, el professor Xavier Antich s'atrevia a concretar una brúixola ètica, una fórmula republicana per als nostres temps, constituïda per tres grans valors: integritat, decència, responsabilitat. I encara n'afegia un quart per als servidors públics: exemplaritat.

Per això, a l'independentisme, que tant li deu a la societat civil organitzada, el republicanisme li va com a anell al dit. I, a més a més, li imposa un repte enorme: l'ambició de la plena virtut civil dels ciutadans de viure lliures, de finalment viure responsables, i de ser exigents en l'exigència d'aquesta responsabilitat. Integritat, decència, exemplaritat. Com pot un republicà quedar-se de braços plegats davant de l'escàndol del rei Juan Carlos?

Però, a tot això que hem viscut aquests darrers dies, sumem-hi el que ha passat les últimes setmanes a Catalunya, perquè enmig de la crisi sanitària, econòmica i social més gran viscuda en segles, la repressió contra l'independentisme ha continuat immutable, fins i tot agreujant-se. Els nostres companys, que tenien el tercer grau consolidat, han hagut de tornar a la presó per una decisió absolutament arbitrària de la fiscalia de l'Estat espanyol. El Govern espanyol, incomplint totes les promeses, fins i tot en casos en què es van prorrogar els estats d'alarma, es nega a entregar a la Generalitat, al Govern i als ajuntaments els diners que els pertanyen. Ni tan sols accepta tenir una reunió per parlar dels 31.000 milions dels fons europeus, de la regla del dèficit, dels superàvits dels ajuntaments, de les ajudes del Mede –res, zero, no

contesta–, mentre veiem la nostra gent, treballadors, autònoms i empresaris desesperant-se davant de la crisi, els nostres recursos no arriben. Al revés, se'n van cap a Madrid altre cop, com ha passat amb els romanents dels ajuntaments.

Sincerament, prou. Hem de dir prou. Per responsabilitat, prou. Les opcions són avui més clares i diàfanes que mai. Hi insisteixo, les opcions són avui més clares i diàfanes que mai: o república catalana i independència, o monarquia espanyola i dependència. Ara bé, que tothom posi els arguments al damunt de la taula, perquè totes les opcions s'han d'explicar. Uns, com fer efectiva aquesta independència i quins guanys i quins sacrificis comporta. Els altres, com romanent a Espanya, amb l'actual crisi institucional i amb l'actual l'infrafinançament per a Catalunya, que asfixia qualsevol proposta de reactivació econòmica, és possible continuar tirant endavant. Que tothom s'expliqui i que el poble decideixi. És el que tindran l'oportunitat de fer tots els ciutadans de Catalunya en les properes eleccions d'aquest Parlament.

Acabo adreçant-me als ciutadans. Heu d'estar orgullosos del camí recorregut fins ara. A pesar de la causa general contra l'independentisme, de la presó i de l'exili, hem resistit aquests tres anys duríssims, i la dignitat amb la que la societat catalana ha fet front als atacs contra els drets més fonamentals dels ciutadans ha estat memorable. Com a president, vull destacar per damunt de tot el compromís social amb els més vulnerables, el deure cívic de posar el bé comú per davant. Sí, hem sabut actuar a la manera republicana. I agraeixo a tothom, un cop més, la lluita solidària contra la pandèmia, una lluita de tots i amb tots. Moltíssimes gràcies.

Vindran temps d'una complexitat immensa, d'una duresa com no ens podem imaginar fa sis mesos, però serà de nou la gent d'aquest país, la gent que arrisca, la gent que emprèn, la gent que ajuda, la gent que es solidaritza, la gent que acompanya, la gent que es revolta, la gent que ha après la lliçó d'aquests mesos i que anhela un futur diferent, que vol un futur just, nou, vibrant, perquè és la gent i sempre la gent, i perquè només treballant per la gent, per tots els set milions i mig de catalans, es dona sentit a la política. Per tot el que hem viscut, per tot el que viurem, us convido a abraçar el futur amb esperança, per Catalunya i per la vida.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president. Continuem amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i, en primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. El pasado lunes 26 de julio, después de unas semanas sin hacer nada, usted compareció sumido en el caos y el descontrol de los rebrotes para decir que estábamos ante los diez días más importantes del verano y usted venía a responsabilizar a los ciudadanos de su nefasta gestión. Pues bien, señor Torra, esos diez días terminaban ayer, el día 6 de agosto, así que, efectivamente, hoy era un buen día para comparecer en el Parlament y venir a explicar a todos los catalanes cómo está gestionando su Gobierno la pandemia. Pero no, ustedes no han convocado un pleno para hablar de los graves problemas de los catalanes derivados de la gravísima crisis social y económica que ha generado la Covid-19; no han convocado un pleno para hablar de la situación de los hospitales catalanes ni de la fatiga de los trabajadores sanitarios ante el terrible otoño que nos espera, ni de las zonas de Cataluña que están en más riesgo de rebrotes, ni a contarnos si su Gobierno tiene un plan B para atajarlos, ni a explicarnos por qué sus medidas han suscitado tanta polémica y muchas de ellas han sido frenadas por los tribunales. Hoy no nos ha convocado un pleno para hablar de los catalanes contagiados, ni de rastreadores, ni de cuál es la situación de las residencias de mayores, ni de la situación de los autónomos que van con el agua hasta el cuello porque no pueden hacer frente a sus pagos, ni de los da-

tos de la Encuesta de población activa, que es demoledora y la conocimos la semana pasada, ni de los comerciantes que están echando el cierre, ni de los hoteleros que están viviendo un verano de pesadilla... Oiga, yo soy de Barcelona, usted vive aquí también. Cuando pasea por las calles y ve tantas tiendas cerradas, tantos locales cerrados que pone «En alquiler», ¿no se le remueve algo, señor Torra? ¿No siente algo por esas familias que han perdido su sustento, señor Torra?

Usted tampoco ha convocado un pleno monográfico de sanidad, como le propusimos desde mi grupo la semana pasada, para abordar y debatir entre los graves rebrotes y medidas para fortalecer nuestro sistema sanitario. Un pleno que, por cierto, ustedes –no usted, pero sí los grupos que le dan apoyo– han mandado a septiembre, porque esto era más urgente, hablar del rey hoy era súper urgente, hablar de la sanidad de la pandemia no lo era tanto. Eso ya lo haremos en septiembre.

A poco más de un mes del inicio escolar, ustedes tampoco han convocado un pleno para decirles a las familias si van a poder tener a sus hijos estudiando, iniciando un nuevo curso, y cómo lo van a hacer cuando haya rebrotes en las clases. O no nos ha venido a explicar qué ha pasado con las tarjetas monedero, que eran las antiguas becas comedor, que ha dejado la Generalitat sin dinero a aquellos que no tienen recursos para comer en agosto.

Y usted, en fin, tampoco ha convocado este Pleno para hablar de la corrupción que afecta a sus filas, de esos secretarios generales de deporte a los que usted apoya pese a estar involucrados en casos de corrupción, a sus diputados de sus filas que están investigados por corrupción y que ustedes dan soporte. No, ustedes no han venido aquí a hablar de la señora Borràs, ni del señor Jordi Pujol. De esto tampoco.

O sea, ustedes lo que han venido aquí es a hablar –más que hablar, a montar un circo o una farsa– para pedir la abdicación del rey Felipe VI, cosa para la cual este Parlamento no tiene competencias, y para seguir atacando a nuestro estado de derecho, y para seguir atacando a nuestra nación, a la nación de muchísimos catalanes, la mayoría, que se sienten a la vez catalanes y españoles. Eso es lo único que usted ha hecho durante su corto mandato como presidente.

Los catalanes están preocupados, están hablando de rebrotes. Muchos han alterado absolutamente los planes de sus vacaciones porque no saben a dónde ir, y si podrán volver, y si tendrán que estar confinados. No se sabe qué zona es segura y mucha gente no se ha movido, lo cual tiene también su repercusión inmensa en los bolsillos de muchas personas que están viviendo con extrema angustia las consecuencias económicas de esta pandemia.

En definitiva, señor Torra, usted ha mencionado a Valle-Inclán, y Valle-Inclán definía el esperpento como la mezcla entre lo trágico y lo grotesco. La pandemia es trágica, este Pleno es grotesco, este Pleno es un esperpento porque se utiliza para algo que está absolutamente fuera de lugar. Es un esperpento de Valle-Inclán. (*Applaudiments.*) Hizo bien usted en citarlo.

Y otra cosa que hemos podido comprobar es que este Parlamento se abre y se cierra al antojo del separatismo y solamente para el *procés*. Otra vez, hemos vuelto a los tiempos en los que hacemos plenos en agosto, no para hablar de esas cosas que interesan a todos, sino para hablar del *procés* y de los ataques a la nación española. Yo ya sé, y usted lo ha dicho mil veces, que usted no vino a gestionar una autonomía. Por eso, le dan igual los indicadores sociales y los indicadores económicos. Mire, entre los indicadores sociales..., yo sí que quiero mencionarlos. Usted ha venido aquí a pedir la abdicación del rey, pero yo quiero que se hable hoy aquí de sanidad, de los miles de fallecidos por coronavirus que ha habido durante esta pandemia en Cataluña, o con síntomas compatibles al coronavirus, y de las muertes que ha habido en las residencias y las decenas de miles de contagiados desde el inicio de la pandemia. Y también de otros temas sociales que ya teníamos pendientes antes de la crisis. Por ejemplo, el tener desactualizada, infrafinanciada, la cartera de los servicios sociales que ha tenido una especial incidencia en el desastre que hemos vivido en las residencias.

O pensar en la infancia, que ya hemos dicho hoy –hoy mismo se ha comentado en la diputación permanente–: solo el 0,8 por ciento del PIB lo dedicamos en Cataluña a políticas de infancia, cuando la media de España es el 1,4 por ciento y la europea el 2,4. Y Save the Children ha alertado de que el índice de pobreza infantil podría alcanzar el 34,6 por ciento a finales de 2020 en Cataluña debido a la crisis de la Covid-19.

O en dependencia, que ha aumentado la lista de espera en dependencia que ya teníamos en Cataluña; la mayor de toda España, y ha aumentado pese a los fallecimientos de muchas personas en las residencias públicas.

En vivienda, el 15 por ciento de la vivienda tiene que ser de uso social, según la Ley 18/2007. Pero en Cataluña estamos en el 2 por ciento. Los sucesivos gobiernos no han creado vivienda de uso público pese a lo que preveía la ley, y estamos en un 2 por ciento. ¿Y ustedes qué hacen, su Gobierno? Pues leyes populistas que no resuelven el problema de los alquileres y que ayer mismo tumbó otra vez, porque es la segunda vez, el Consell de Garanties Estatutàries.

Eso respecto a indicadores sociales alarmantes. Pero es que esos indicadores sociales alarmantes todavía van a ser más de color rojo, a juzgar por los alarmantísimos indicadores económicos. El PIB, el PIB catalán, cae un 20,1 por ciento interanual en el segundo trimestre, y empeoran las cifras de la crisis de 2008 a la que luego nos referiremos. El paro. Según la Encuesta de población activa del segundo trimestre de 2020, en Cataluña tenemos 61.300 nuevos parados catalanes y, en total, son 472.900 parados, lo que sitúa la tasa de paro en Cataluña en un 12,78 por ciento, cuando en el primer trimestre era del 10,66, más de dos puntos de incremento en un solo trimestre. Por no hablar de la caída del turismo. La caída de turismo se ha traducido en un menor ingreso a escala nacional, nacional española, por supuesto, que calculan en 83.000 millones de euros este año, siendo nuestra comunidad autónoma la más castigada de España, porque perderemos 26.000 millones de euros, que es el 31,3 por ciento del total de España.

Yo le diría: ¿Qué le parece todo esto que le he dicho y que usted conoce perfectamente? ¿La situación social en Cataluña no es lo suficientemente grave como para que usted convoque un pleno y hable de ello? ¿Es más grave lo de la monarquía? ¿De verdad, señor Torra? ¿De verdad, señores líderes del independentismo que viven de dar gasolina al *procés*? ¿De verdad creen ustedes que la población comparte esta urgencia, en general?

Mire, les hemos visto hacer cosas inimaginables –jalea a los CDR, aplaudir a presuntos terroristas, pedir la autodeterminación y más referéndums ilegales en plena pandemia, hoy mismo–, pero lo de hoy, señor Torra, yo creo que en el legado que usted deje, esto de hoy va a pesar especialmente.

Mire, yo creo que los catalanes, y el resto de españoles también, lo saben. Usted ha convocado este Pleno para distraer la atención pública de su nefasta gestión de la pandemia, de su nula gestión económica y de su nefasta gestión sanitaria. Eso es lo que explica que estemos aquí. Una maniobra de distracción política clarísima y del libro. De libro de los malos políticos, por cierto. (*Aplaudiments.*)

Mire..., senyor Torra, està fent vostè empenyar molta gent. Té molts catalans empenyats. Y, ¿sabe quién representa *als catalans empenyats* de ahora, a esos autónomos, a esos señores de las persianas cerradas, a esos trabajadores que no van a volver a integrarse en sus puestos de trabajo? Pues, Ciutadans. Ciutadans representa a esas madres, a esas familias que tienen una hipoteca, que tienen hijos y que están temblando de que uno de los dos se quede en paro o pase a ganar mucho menos dinero y tengan problemas para pagar la hipoteca, como pasó en la crisis de 2008.

Es que esta crisis es como esa. Más. Tendrá más magnitud, según lo que nos dicen. Y esos catalanes, ¿usted cómo se cree que se sienten cuando usted coge y convoca un pleno aquí para hablar de la monarquía, de derribar a la monarquía, de

pedir la ayuda *als republicans espanyols* para que le ayuden a derribar la monarquía? Yo lo veo una insensatez.

Mire, usted se ausentó durante estas semanas de gestionar los graves rebrotes y el caos sanitario que hay en Cataluña. Se ausentó el viernes de la Conferencia de Presidentes Autonómicos y dejó vacía la silla de todos los catalanes, donde debía usted defender nuestros intereses. Y ahora también quiere ausentarse de dar explicaciones ante toda la oposición de su nefasta gestión. Y es por lo que monta este show para atacar a España y a sus instituciones. Lo malo es que las víctimas de todo ello son los ciudadanos.

Usted, estamos viendo todos como usted tiene otras prioridades antes que atajar los rebrotes y que, ni siquiera el tsunami económico que está causando la pandemia, con miles de vidas y empleos en juego, le para a usted a la hora de aparcar su obsesión separatista.

Mire, yo le pedí la semana pasada por carta que convocase a toda la oposición para explicarnos cuáles eran sus gestiones, qué estaba haciendo para luchar contra la pandemia. Pero usted respondió rehusando reunirse con todos los partidos de la oposición para que todos pudiéramos conocer de primera mano las conclusiones de la conferencia de presidentes, a la que no fue usted, y cómo estaba gestionado estos graves rebrotes. Y lo hizo con las excusas a las que, lamentablemente, nos tiene usted acostumbrados, volviendo a demostrar que no está usted, señor Torra –y perdone que se lo diga–, a la altura de las circunstancias.

Nos estamos hundiendo en la recesión. Y para usted lo importante es plantar a toda la oposición y a todos los catalanes a los que representamos. Aparcar las diferencias y apostar por la unidad es lo que un gobernante responsable haría en esta situación. Pero usted siempre va en sentido contrario. La situación en Cataluña es muy grave y no hay nadie al timón.

Y, mire, verle a usted de campeón de la lucha contra la corrupción cuando se trata de la monarquía española, por lo menos da risa, ¿sabe? En Cataluña todos estamos acostumbrados a las noticias cotidianas de nuevos casos de corrupción en Convergència, en la antigua Convergència, y en todo lo que ha sido el nacionalismo gobernante en Cataluña. Y afecta a muchos de los que están sentados aquí, por mucho que hayan ido cambiando el nombre de su partido para eludir las responsabilidades.

A estas alturas, todos sabemos... Ha habido no hace mucho la sentencia del caso Palau, que dejó al descubierto el *modus operandi* de Convergència para financiarse ilegalmente, que no era el 3 por ciento, sino el 4. Vino el señor Mas al Parlament –predecesor suyo como presidente de la Generalitat, no el inmediato predecesor, pero sí predecesor suyo– para comparecer por la sentencia y lo que hizo fue escurrir el bulto y aquí no ha pasado nada, ante la aquiescencia, por cierto, de todos ustedes de la bancada soberanista. Y ese era el mismo día que un juez mandaba al banquillo a la familia Pujol al completo por organización criminal.

Tienen ustedes a Laura Borràs, que fue miembro del Gobierno de la Generalitat, y que tiene unos *e-mails* para sonrojar a cualquiera de cómo daba a dedito los contratos a sus amiguetes.

Y hace..., la semana pasada justo, el juez De la Mata concluyó la investigación sobre el caso de cobro de comisiones del 3 por ciento en Cataluña. Hablaba de –cito textualmente– «que supuso un grave descrédito para la Administración catalana el caso del 3 por ciento y un perjuicio para el erario público de millones de euros. Hasta el año 2015, la trama del 3 por ciento adjudicó de forma irregular desde la Generalitat y los ayuntamientos controlados por el partido treinta y una obras públicas por 227 millones».

Así que verle a usted aquí escandalizado y rasgándose las vestiduras por una supuesta corrupción del rey emérito cuando en su casa tienen tanto, tanto, y han ocultado tanto con la bandera, es un esperpento. Es un esperpento.

Mire, tiene usted –ya se lo he dicho antes– al *secretari general d'Esports* y a un diputado de su grupo que está investigado por hacer uso de los fondos para la cooperación internacional, pues, para sus amiguetes en las fundaciones de Convergència y para embolsarse él otras partes. ¿Ha dicho usted algo? ¿Ha dicho usted ni pío? No, ¿verdad? ¿Por qué? Porque ustedes se tapan con la bandera, ese *modus operandi*, atávico en la Administración catalana. Y usted pide la abdicación del rey. A sus diputados nada, ni media, les dice; ahora, al rey de España..., sale aquí «*fent escara-falls*», como dice usted, para, supuestamente responsabilizarlo, al rey actual, de lo que hizo su padre emérito.

Mire, también me quiero referir a Esquerra Republicana, porque ahora es muy gracioso ver al señor Aragonès al frente de Esquerra, que ahora resulta que va a pedir al Govern que se persone en el caso del 3 por ciento. Pero, señor Aragonès, si llevan ustedes años sin moverse al ladito de la antigua Convergència, sin protestar, sin decir nada –¡nada, nada!– de la corrupción, y ahora llegan las elecciones y quieren hacerles pasar a ellos por los corruptos y ustedes distanciarse. Es eso. Aprovechan el momento de las elecciones. «No, ai, nosaltres sí, ara demanarem...» Pero si nosotros lo pedimos, esto, en el Parlament, que la Generalitat se personase en la causa del 3 por ciento, a pedir responsabilidades para lo que se hubiera producido, perjuicio para el erario público, y ustedes se opusieron.

Y, por cierto, señor Torrent, señor presidente –veo que está aquí–, ¿qué pasa con el cumplimiento del requerimiento del Parlament para que Jordi Pujol abone los ochocientos mil euros que puede y debe pagar a la Agencia Tributaria y que él se esconda en la prescripción? Porque aquí se aprobó a instancias de Ciutadans requerirle para que pague, y han pasado dos meses y pasan estas cosas que «oh, ahora ya no se sabe», pero bueno, el Parlament para algunas cosas es muy rápido y nos convoca a los plenos de un día para otro, pero, oye, para requerir al señor Pujol de que pague lo que ha defraudado a Hacienda, eso ya..., entra Esquerra Republicana, entran los de Junts per Catalunya y ya es inmovilidad total, la balsa de aceite, todos calladitos.

Miren, usted se acuerda de... Mire, cuando ha salido usted a hablar de lo del señor Puig y de la resolución de Bélgica, que no concede la extradición, me ha recordado el episodio que usted vivió con Inés Arrimadas, también diciendo que a Puigdemont lo habían juzgado los alemanes y habían dicho que no había cometido ningún delito. Y se le dijo: «Oiga, vamos a ver...» Yo lo que le digo, señor Torra, es que no tomen por tan tonto al mundo independentista. No saquen estas soflamas por aquí que no se cree nadie. Este señor ha ganado una batalla, le quedan dos recursos más. Es normal, es lo que pasa, a veces salen mejor las cosas, otras salen peor, pero, ¿sabe qué hacemos los demócratas? Acatamos las resoluciones judiciales, cuando son contrarias y cuando nos son favorables. Ustedes, desde el mundo independentista solo hacen celebración cuando se les da la razón. No está absuelto. Se ha denegado un tema procesal en una primera instancia que ustedes están exprimiendo como el zumo de un limón para hacer ver que eso es muy grande, como hacía usted con el señor Puigdemont, y a mí la verdad es que me lo ha recordado mucho.

Y la misma solidez jurídica demuestran cuando dicen: «El rei va fugir, el rei emèrit va fugir.» Pero, ¿de quién ha huido, el rey emérito –de quién ha huido–, si no está ni investigado, como todos estos que yo le he citado a usted, no está investigado todavía en sede judicial? Se está iniciando una investigación en fiscalía. (*Aplaudiments*.) Y eso no da..., cuando a una persona ni le han citado, no huye, señor Torra. Huye un señor que está perseguido por la justicia en España, que se mete en un maletero y se va y le dice a sus compañeros: «Hasta el lunes, hasta el lunes, que vengo y..., ya vengo el lunes, ya vengo el lunes». (*Aplaudiments*.) Ese señor huye, ese señor es el que huye.

Mire, hay otra cosa que yo he dicho alguna vez, y es: si la corrupción de una persona afectara a la institución, no habría institución más degradada que la Generalitat de Cataluña y su presidencia, señor Torra, no habría una institución más degradada.

Y yo le voy a poner un ejemplo que a veces lo pones a los independentistas, y como yo a ustedes les veo también a veces que tienen un nivel de discusión de primero de independentismo o de primero de separatismo, que les falta todavía revestirlo de mayor de mayor agudeza y de mayor solidez sus argumentos... Porque ¿usted se imagina, señor Torra, que por la corrupción, o la investigación de corrupción contra presidentes de la Generalitat, saliera el Gobierno de España a decir: «Ya está bien con este Estado descentralizado, ya está bien con la presidencia de la Generalitat de Cataluña, hay que cargársela, esto no puede ser, los demócratas españoles tendríamos que cargarnos la Generalitat de Cataluña; hay cuatro, cuatro presidentes que han estado involucrados en actividades ilegales, por lo tanto, vamos a por ellos», que es lo que usted está haciendo ahora?

Usted está haciendo eso. Desde el gobierno de una autonomía usted está atacando a otra institución del Estado por los actos que haya cometido una de las personas que representaba esta institución, como si el Estado dijese: «El señor Jordi Pujol robaba a dos manos, la presidencia de la Generalitat es una institución medieval que no tiene nada que ver en la actualidad con la democracia y por lo tanto nos la vamos a cargar.»

El señor Jordi Pujol; el señor Puigdemont, que está huido, que por cierto hay una investigación por una denuncia de la CUP, en Girona, por corrupción, que esto muchas veces se nos olvida, pero está huido por cosas gravísimas, y atentar contra la Constitución y la convivencia, pero es que también está una investigación por una denuncia de la CUP por presunta corrupción, y luego está, pues, el señor Mas, que es el rey del 3 por ciento, que es esa equis que todavía nunca se ha despejado, pero que ahí está, con el *conseller* Gordó, y con toda..., y los tesoreros de Convergència, y todo eso. Y el señor Mas era presidente de la Generalitat, y vino aquí y se aferraba a su puesto de expresidente de la Generalitat y su oficina, y nadie, ninguno de ustedes decía «váyase, señor Mas», ninguno. «Váyase, señor rey emérito», eso sí. O «venga usted, que lo juzgaremos», eso sí. Pero, al señor Mas, al rey del 3 por ciento, el sucesor de Pujol, nada.

Usted está condenado, también, señor Torra, por desobediencia. No hay ni uno solo de los cuatro últimos presidentes de la Generalitat que pueda tirar una piedra contra el emérito. No hay ni uno solo de ustedes; ni uno solo, señores, ni uno solo.

Mire, respecto a ya lo que..., entrando en cosas más serias que este trazo grueso con el que ustedes atacan a los símbolos que representan a más de la mitad de los catalanes, usted, cuando ataca de esta forma a la monarquía, ataca a uno de los símbolos que representan la permanencia de la nación española. Y lo hace muy conscientemente; usted es independentista y quiere socavarla, quiere picar sus fundamentos hasta que caiga. Pide la ayuda de todos aquellos, como los de Podemos, que quieren derribar lo que han dado en llamar «el régimen del 78» y tienen su inestimable colaboración. Que, por cierto, señores de Podemos, a ver cuándo dicen lo mismo de la Generalitat de Cataluña. A ustedes no les gusta la monarquía y atacan a la monarquía a través de los actos del rey emérito; no van a atacar la presidencia de la Generalitat a través de los actos de sus presidentes, ¿no? Qué raro. ¿Por qué? Pues porque ustedes, porque... ¿Ustedes atacan acaso a la institución de la Generalitat? No. ¿Y por qué atacan la institución de la monarquía? Yo se lo diré. Les diré que para muchas personas la monarquía es una institución tan firme, tan querida o tan asumida como lo puede ser la Generalitat de Cataluña en Cataluña, y los que defendemos el Estatuto y defendemos la Constitución, pues, no atacamos a esas instituciones que son fruto de un consenso y que a veces vienen, pues, de la sedimentación histórica que tienen las instituciones en los países. Porque tan medieval era la Generalitat de Cataluña, que era el general de la Corona de Aragón para recaudar tributos aquí en Cataluña, como lo puede ser una institución como la monarquía.

Por lo tanto, yo lo que le digo es que a los que nos sentimos libres de verdad en Cataluña, a los que somos ciudadanos que asumimos la realidad de un estado cons-

titucional y descentralizado, no se nos caen los anillos por defender, pues que Felipe VI es el actual rey y que no debe pagar la monarquía por los errores que el rey emérito haya podido cometer. Nosotros ya lo dijimos, y si quiere se lo repito: si ha cometido actos que sean perseguibles, que se haga conforme a las leyes. No tenemos el más mínimo inconveniente. Lo que hace usted y en el momento en que lo hace no tiene nombre, señor Torra. Porque usted está aprovechando, cogiendo la ocasión..., que la pintan calva y se coge por el mechón de los pelos en los cuadros clásicos. Usted lo que está haciendo es aprovechar que el Pisuerga pasa por Valladolid, si lo quiere decir así, para cargar contra la monarquía.

Y ya que me he referido a los comunes, que son socios en el Gobierno de España y que están gobernando España, y que les ha faltado el tiempo para ir a cargar contra la monarquía, me gustaría también dirigirme al Partido Socialista, con el señor Iceta aquí sentado en la bancada. No tengan tantos complejos, señor Iceta, para defender nuestra Constitución y sus instituciones. No los tengan, por favor. He visto tuits de las Juventudes Socialistas de Cataluña que equiparaban al rey emérito con Puigdemont. ¿Usted piensa así? ¿Usted cree que realmente queda como más progre por ser antimonárquico y juntarse con los que quieren cargarse el régimen del 78? Me parece que en Cataluña nos falta –no en Cataluña, en toda España nos falta– asumir que en el resto de países del mundo, que también hay monarquías constitucionales y son plenas democracias; los socialdemócratas tampoco están a la que salta para intentar cargarse su régimen constitucional o para mirar con simpatía a aquellos que cuestionan la presencia de una monarquía en su país.

Yo desearía que ustedes en esto también den ejemplo pedagógico a toda la población, a todos aquellos que se sienten catalanes y españoles y que pueden ser más o menos ilegítimamente escépticos con ese sistema de Jefatura del Estado, pero que, en las actuales circunstancias, con personas que están dedicadas a demoler nuestro Estado, a provocar inestabilidad en las instituciones cuando más estabilidad necesitamos, este no es el momento de tibiezas, señores del Partido Socialista.

Y mire, yo voy a acabar ya diciendo que, señor Torra, usted antes se lo he dicho, que usted dijo que no vino a gestionar una autonomía y ya se ve que ni autonomía ni pandemia. De este Gobierno no podemos esperar ni buenas decisiones ni una gestión eficaz. Estamos ya en la marcha atrás de su inhabilitación definitiva. Casi le pediría que se vaya ya, señor Torra. Váyase ya y deje usted de erosionar la institución que usted representa, que es la presidencia de la Generalitat de Catalunya. En cuanto la alerta sanitaria pase y la situación mejore, es urgente que haya elecciones en Cataluña. Pero yo, mientras eso no llegue, le pido que dé paso a otra persona, si es que entre los suyos hay alguien que quiera trabajar.

Mire, pase lo que pase, pronto va a estar en la mano de todos los catalanes acabar con esta situación. Yo pido a todos los catalanes que apoyen a aquellas fuerzas que nos dan estabilidad y que piensan en las personas y no en las naciones. Así que esperemos que su gobierno dure poco y lo que dure también le digo que Ciudadanos va a ser responsable; seremos responsables en ayudar contra la Covid-19 y la crisis económica y en paralles –(*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) y acabo ya, presidente– los pies a ustedes en cada una de sus irresponsabilidades, cada vez que quieran destruir la convivencia, cada vez que ataquen nuestros símbolos comunes apreciados por muchos catalanes, los que representan...

El president

Diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...su españolidad, su catalanidad y la de sus antepasados, la Corona y nuestras banderas.

El president

Gràcies. (*Aplaudiments.*) A continuació, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Molt bon dia. Gràcies, president. Després de la primícia que ens ha deixat el senyor Carrizosa desitjant que hi hagi un nou president independentista, passo ara a comentar el que ens ha portat avui aquí. I li he de dir, president, que estem un pèl sorpresos, perquè vostè el 27 de juliol ens anunciava que començaven els deu dies més crítics de l'estiu. Jo pensava que passats aquests deu dies en faríem balanç, ens dirien com anirem en les properes setmanes però no: ens convida, però a debatre sobre una altra cosa. Nosaltres aprofitem per dir-li que assistim amb preocupació als rebrots, que tenim la sensació que el Govern que vostè presideix ha actuat tard i malament fins l'arribada almenys del nou secretari de Salut Pública, i que seguim amb massa centres d'assistència primària tancats i massa deficiències en el procés de detecció precoç i de rastrejament dels contactes. Però d'això sembla que no hi ha gaires ganes de parlar-ne.

Tampoc sembla que es vulgui entrar massa a fons en les raons per les quals els catalans i les catalanes no vàrem ser presents a la darrera conferència de presidents, en la que precisament s'abordava el procés de desescalada i el repartiment dels fons extraordinaris de la Unió Europea. Vostè va ser l'únic a deixar la cadira buida. La raó és simple: vostè només vol representar els que pensen com vostè, encara que això pugui perjudicar els interessos del país, i això, des del nostre punt de vista, és tot el contrari al sentit institucional que hauria de presidir la seva actuació com a president de la Generalitat que és i com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya, que també ho és.

El 31 de juliol s'acabava l'actual període de sessions i jo pensava que potser vostè aprofitaria per comunicar quan pensa convocar les eleccions. Ho pensava perquè ja fa sis mesos –concretament el 29 de gener– vostè va anunciar a bombo i plateret que la seva majoria de govern l'havia desautoritzat, en no defensar la seva condició de diputat, i ens va dir també que tenia un govern dividit i que la legislatura estava esgotada. Jo pensava que potser sis mesos després podia fer honor al seu compromís d'anunciar una data electoral, però no, o almenys per ara no.

Vostè ha cregut convenient prioritzar un debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola, tema que sembla interessar-lo més que donar comptes de per què en plena crisi sanitària hem estat quaranta-sis dies sense secretari de Salut Pública –quaranta-sis dies en plena crisi sanitària–, o sense explicar per què el Govern ha decidit incomplir una resolució unànime del Parlament sobre el pagament de beques menjador en el període estiuenc, o sense explicar com ho pensa fer per recuperar la posició capdavantera de Catalunya en termes de PIB espanyol o en termes d'inversió estrangera, o sense explicar per què encara no ha convocat les forces polítiques per establir un pacte català per a la reactivació econòmica i la reconstrucció social.

Miri, ahir mateix celebraven a València un pacte polític a les Corts Valencianes, que s'afegia a un acord social ja fet i a una aliança institucional ja subscripta sobre la reactivació econòmica i la reconstrucció social. Ahir mateix es ratificava l'acord de Nissan, una bona notícia per al país que caldrà arrodonir, a través d'una activitat industrial substitutiva que hem de trobar al cap de setze mesos, i esperem que el Govern sigui actiu en aquesta direcció. També esperem que el Govern mobilitzi energies i acords perquè molts projectes catalans es presentin davant la Comissió Europea per rebre el finançament necessari.

Ara, jo dic: ens sobta aquesta tria de prioritats però no hauríem d'estranyar-nos-en. Vostè va expressar quines eren les seves prioritats amb tota claredat l'estiu passat a Prada de Conflent, concretament el 20 d'agost. Vostè va dir que no

havia vingut a presidir una comunitat autònoma i que optava clarament per la via de la confrontació en les relacions de la Generalitat amb la resta d'Espanya. Certament, és xocant que algú que ha optat per presidir una institució confessi obertament que no està disposat a acceptar les normes que la regulen, ni tan sols vol reformar-les sinó que només pensa a fer-les malbé a través de la confrontació sistemàtica. Sempre es poden reclamar competències i recursos, només faltaria, però abans cal donar comptes sobre com s'utilitzen les competències i els recursos dels que es disposa: els 46.000 milions d'euros del pressupost de la Generalitat i els 250.000 treballadors públics que en depenen. Però això a vostè no sembla interessar-li gaire, i això explica les seves prioritats i l'objecte del debat que ens porta avui aquí: confrontació institucional per damunt de qualsevol altra consideració.

I certament –i no vull esquivar la qüestió–, la conducta de l'anterior monarca, que l'ha fet marxar d'Espanya, és i ha de ser objecte de crítica i també d'investigació judicial com els procediments oberts a Espanya i a Suïssa. Però deduir de la conducta personal de l'anterior cap de l'Estat que cal canviar de règim és un disbarat des del nostre punt de vista.

Vostè es preguntava: «Què ha de fer la Generalitat en una situació com aquesta?» La nostra opinió: defensar el marc legal o proposar canviar-lo a través de les majories i els procediments establerts, és a dir, fer el que es fa en qualsevol estat democràtic. Ara, vostè s'entesta en dir que Espanya no és un estat democràtic. Li és igual, que aquest no sigui el criteri que manté la Unió Europea i els seus països membres. Li és igual que *The Economist* situï Espanya com una de les vint democràcies plenes del món, el cinquè millor país del G-20; només Canadà, Austràlia, Alemanya i el Regne Unit obtenen millors qualificacions, però com que això no s'ajusta al seu plantejament polític s'entesta a negar-ho.

El nostre grup parlamentari creu –i que ningú no ho dubti– que ningú està per sobre de la llei i que, per tant, la justícia ha d'esclarir, i si escau sancionar, qualsevol comportament il·lícit, l'hagi comès qui l'hagi comès. I també creiem que cal revisar els criteris d'aforament i d'inviolabilitat per deixar clar que només emparen la tasca institucional i no les activitats privades del cap d'estat. I creiem que cal revisar els honors atribuïts a una persona si la seva conducta no es correspon al que el va fer mereixedor de tals honors. Cal recordar que les conductes que en aquest cas es posen en dubte són conductes personals, no conductes institucionals. Aquí també vàrem tenir un president de la Generalitat que tenia diners a l'estranger i que ho va amagar al llarg de molt i molt de temps, concretament al llarg d'un llarg mandat de vint-i-tres anys, però no per això van decidir canviar el nostre sistema institucional. Ni tan sols quan s'han descobert trames de corrupció estructural, com les del 3 per cent o del cas Palau, això no ha implicat la institució de la Generalitat, sinó només els responsables concrets de les decisions que han estat o estan sent jutjades.

I per cert –ha estat també dit–, el seu Govern fa tard, en la mesura que encara no s'ha personat com a acusació particular en aquests procediments judicials, ja que tot indica que han significat un perjudici econòmic a la Generalitat. I també cal recordar que aquest Parlament amb una moció va acordar que així es fes.

Miri, s'ha parlat molt del règim del 78, i jo crec que se'n parlarà encara molt més. El nostre sistema institucional és fruit d'un acord polític establert entre forces polítiques ben diverses amb un esforç de consens encomiable. Un acord polític que, per cert, va ser referendat pels catalans amb una major participació i un major percentatge de vots afirmatius que en el conjunt d'Espanya. I és un acord, com tot a la vida, discutible, però que ens ha permès una etapa ben positiva: m'atreveixo a dir –tot i que pot ser discutit també– els millors quaranta-dos anys dels darrers tres segles de la història d'Espanya, Catalunya inclosa. I és obvi que la Constitució es pot reformar, i que des del nostre punt de vista s'ha de reformar, però construint àmplies majories, assolint acords molt majoritaris per sotmetre'ls després a referèndum. Obrir debats sobre canvis de règim sense garanties de poder-los tancar bé, des del nostre

punt de vista, és un disbarat. No és raonable pensar en fer consensos inferiors als que vam assolir l'any 78. I menys encara quan el que hauria de centrar els nostres esforços és la lluita contra la pandèmia, per la reactivació econòmica i per la reconstrucció social.

La democràcia és fons i també són formes; la democràcia és un sistema a voltes lent, contradictori i feixuc; la democràcia, entre altres coses, exigeix convèncer els que no pensen com tu, que és una feina a la que tots ens hauríem de posar, intentar convèncer els que no pensen com nosaltres, no pensar que, com tenim la raó, ja ens la donaran, que és com sembla que molts actuen. I no hi ha dreces en aquest procés de construcció d'acords i de majories, a menys que algú vulgui caure en l'arbitrarietat o l'autoritarisme, com quan es volia que el president de la Generalitat designés a dit els jutges a través de la Llei de transitorietat.

La confrontació que vostè propugnava a Prada de Conflent i que practica de forma sistemàtica té molt a veure amb la necessitat de defugir les crítiques sobre una evident mala gestió i amb l'intent d'aprofitar-ho tot al servei del projecte independentista, encara que de camí es pugui perjudicar l'interès del país. Ara hem vist com han arribat tard i malament a la desescalada. Tres mesos criticant el Govern d'Espanya, però també tres mesos que haurien d'haver servit per estar millor preparats del que després s'ha demostrat. I confiem que ara s'estiguin preparant millor per a la tardor, perquè avui tenim tots plegats la sensació que el desplegament dels dispositius de vigilància epidemiològica ha anat amb retard.

Avui –i ha sortit també– ens indignen per la manca de sensibilitat social sobre el tema de les beques menjador a l'estiu; avui encara planen dubtes sobre l'inici del curs escolar; avui el PIB català cau tres punts més que la mitjana de l'Estat, i hem perdut per primer cop la primera posició com a comunitat autònoma en percentatge del PIB sobre el conjunt estatal –Madrid ens ha passat a davant. Es parla bastant de la necessitat d'un nou pacte per la salut, però no es posa el fil a l'agulla per concretar-lo. Estem tots d'acord en que cal impulsar la reindustrialització a través de la innovació, la digitalització. Segueixen creixent les desigualtats i no avança prou el combat contra la pobresa i l'exclusió social. Cal donar una nova empenta, i estem molt d'acord amb això, a la transició energètica i ecològica, entre d'altres coses perquè estem a la cua en producció d'energies renovables com l'eòlica. Potser hauríem de centrar els esforços en això. Potser caldria deixar de jugar amb la data de les eleccions, perquè els que volem una Catalunya millor, volem un govern millor, no la continuïtat renovada amb un altre president d'aquest Govern.

Però nosaltres en cap cas buscarem dreces. A nosaltres no ens hi trobaran, en cap intent de desestabilitzar les institucions; a nosaltres no ens trobaran atiant la confrontació. Creiem, i ho hem practicat, ho hem dit i ho mantenim, que és temps de cooperació i de diàleg, no de confrontació ni d'imposició. Necessitem, sí, una estabilitat per donar una bona gestió, fugint de l'oportunisme, que no afavoreix la reforma sinó tot el contrari, aixeca recels i obstacles de tota mena. Nosaltres volem teixir consensos, i això requereix també triar amb encert les prioritats i deixar de banda allò que ens divideix.

La nostra democràcia és perfectible, sí, però la perfeccionarem amb consensos i reformes, no a batzegades ni amb ocurrències, i respectant sempre la legalitat, els procediments i les majories necessàries –no hi ha, des d'aquest punt de vista, i afortunadament, dreces.

President, la monarquia espanyola té problemes, sens dubte. Molts d'ells es poden abordar sensatament amb les adequades reformes legals, les que evitarien qualsevol sensació d'impunitat. Però, cregui'm, abans de plantejar-se grans canvis de règim, hauríem d'intentar posar-nos d'acord sobre coses més urgents i més necessàries. I si algun dia hi han majories prou sòlides per plantejar-se reformes més en profunditat, ja ho veurem, però no és ara, i crec que qualsevol observador objectiu de la realitat així coincidirà amb nosaltres.

Nosaltres volem un país millor, com sens dubte el seu Govern també vol, però no sembla que sempre posi la banya, l'accent, la prioritat en aquest esforç. I com vostè mateix va dir que no estava cridat a presidir una autonomia i que el que volia prioritzar és la confrontació, trobem que aquesta és l'explicació de per què avui s'ha volgut suscitar un debat. Hi ha hagut, per part d'un grup parlamentari, l'intent de qüestionar la celebració del debat. Nosaltres no hi hem donat suport, perquè creiem que aquesta cambra ha de servir per debatre de tot. Altra qüestió és poder prendre decisions que s'escapen de les seves competències o que són manifestament inconstitucionals. També volem advertir sobre això. És evident que els que volen la confrontació moltes vegades volen entrar en aquest tipus de deriva, però està condemnada al fracàs i desgasta qui la practica i qui la pateix.

Nosaltres creiem que els catalans esperen molt de nosaltres, probablement més del que els podem garantir i proporcionar. Però el que sí que tenen dret a esperar és que siguem capaços de sumar esforços per allò que realment importa. Amb una pandèmia encara en curs, amb uns problemes econòmics i socials molt rellevants, amb unes incògnites sobre l'inici del curs escolar i sobre les capacitats mateixes per controlar els rebrots que s'estan produint en aquests moments, crec que és difícil entendre per què es prioritzen debats sobre els que no tenim possibilitats reals d'incidir ni de prendre decisions al respecte.

Nosaltres intentem sempre respectar els procediments. Intentem sempre respectar els adversaris polítics i les opinions diferents. Només faltaria. És la nostra convicció, és la nostra obligació, és el nostre compromís. Però, president, des de la lleialtat a aquestes conviccions democràtiques, creiem que és també la nostra obligació assenyalar quan creiem que s'està errant sobre les prioritats, quan creiem que s'estan prenent decisions que no corresponen, quan creiem que hi ha camins que no porten enlloc.

La pandèmia potser ha tingut un element de reflexió sobre el que no ens hem aturat prou i és que això no ho atura ni un ciutadà sol, ni un barri sol, ni una ciutat sola, ni un país, ni un estat, ni un continent. Realment la pandèmia ens està ensenyant que necessitem cooperació, que necessitem realment treball conjunt, que necessitem lleialtat, la que permet dir-nos el que pensem i discrepar amb respecte, però també sobretot l'esforç de posar en comú recursos que sens dubte són insuficients per la crisi que ens ha calgut entomar.

Per això, nosaltres hem criticat, president, la seva absència de la conferència de presidents. Cal alinear les polítiques de Catalunya, Espanya i Europa. I això vol dir moltes vegades, sí, moltes reunions; sí, a vegades escoltar opinions que no són com les teves; sí, a vegades anar a una reunió fins i tot sense gaires esperances de convèncer els que t'han d'acompanyar. Certament, però és que en democràcia no hi ha dreceres, no hi ha altre camí que aquest.

Nosaltres l'emplacem a agafar un camí ben diferent al de la confrontació. Nosaltres l'emplacem a fer l'esforç de teixir consensos Catalunya endins. I alguns passos que ha fet el seu Govern, els celebrem i no ens costa de dir-ho en públic: L'acord amb els agents econòmics i socials, aquest és el camí. Ja li deia que abans, a València, acord econòmic i social, acord institucional i acord polític, entre forces polítiques. Aquí encara estem molt lluny d'haver arribat a aquest nivell, però no és només que estem molt lluny, és que vostè encara no ens ha convocat ni per explicar-nos la feina del Coreco, ni per intentar escoltar les aportacions que els grups parlamentaris puguem fer-ne.

Realment, si un no treballa pel consens intern, difícilment se'n sortirà amb les propostes de reforma, que exigeixen una gran capacitat de negociació i no només la fermesa d'un paraules. Aquí no estem per rebre l'Englantina, això és propi dels Jocs Florals. Aquí el que estem és perquè la gent pugui jutjar si les nostres paraules i les nostres accions es corresponen i si utilitzem amb eficàcia les competències i recursos dels que disposem.

President, des d'aquest punt de vista, el seu Govern, des de la nostra humil opinió, està en fals, però no ho celebrem, en absolut, perquè dels errors i les mancances d'un govern al final el destinatari és el conjunt de la societat. Per tant, a nosaltres ens interessa que vostès ho facin molt i molt bé. I en la mesura que puguem contribuir, ni que sigui mínimament, a aquest encert, des de la proposta, des de la col·laboració, a vegades també des de la crítica, compti que ho farem, perquè nosaltres ens estimem molt el país. I encara que vostè, almenys d'algunes de les seves paraules es pot desprendre, no ens cregui demòcrates, ho som i, per això, respectem molt les institucions. Per això respectem, i molt, els nostres adversaris. Per això no ens deixem endur a vegades per una retòrica que pugui ferir, però en canvi no volem estalviar tampoc, si convé, les crítiques i els estímuls a una acció més positiva, més ferma i més encertada del Govern de Catalunya.

Ho vaig dir amb motiu d'un debat monogràfic sobre la crisi sanitària: tots els governs s'han vist en una forma o altra sorpresos per aquesta pandèmia; tots en un moment o altre s'han vist desbordats pels requeriments d'una malaltia que encara no coneixem prou. Raó de més per intentar sumar, per intentar deixar de banda el que ens divideix, per intentar posar en comú allò que ens uneix i sobretot allò que uneix els catalans i les catalanes, que és l'intent d'aconseguir una vida millor per a les seves famílies, un futur millor per al seu país.

I des d'aquest punt de vista, president, molt probablement el proper curs polític serà molt exigent envers tots nosaltres. Ho serà no només perquè es puguin celebrar, quan vostè digui, unes eleccions, sinó perquè realment els problemes als que hem fet front des del mes de febrer-març, encara són vigents, continuaran en el temps i tindran una projecció sobre la situació econòmica i social, que realment fa patir a moltes famílies i fa patir als que ens estimem aquest país, com estic ben segur, vostè també les pateix.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Jéssica Albiach. Endavant.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. El primer que volia fer era felicitar els treballadors i les treballadores de Nissan, que han aconseguit un acord, un acord que a més ha estat revalidat, que ha estat confirmat per unanimitat per tota la plantilla. A més, quan tothom deia que no es podia, ells han demostrat que sí que es podia i jo crec que aquesta valentia, aquesta lluita i aquesta victòria no només és dels treballadors de Nissan, sinó que també és de tot el país i ara només cal que la Generalitat estigui a l'alçada en aquesta necessitat de reindustrialització i també per a no deixar perdre tots els treballs, no només directes, sinó també indirectes que depenien de Nissan.

Dit això, preguntava el president que on estaven els republicans de l'Estat i jo el primer que vull fer doncs és enviar una abraçada i una salutació molt forta a l'alcalde de Cadis, que ja ha dit que retirarà el nom del carrer Joan Carles I i que ara passarà a dir-se el de la Sanitat Pública. També vull enviar una abraçada i una salutació a la bona gent de Gijón, que estan treballant per fer el mateix. També vull fer-ho per a tots els alcaldes i les alcaldesses que cada dia tiren endavant polítiques republicanes al servei de la seua ciutadania. També vull enviar una forta abraçada a totes les famílies que han perdut pares, mares, avis i àvies senzillament per ser republicans i també vull fer aquesta abraçada i aquesta salutació als ministres d'En Comú Podem i d'Unidas Podemos i també al vicepresident Pablo Iglesias, que estan demostrant que governen pensant en la ciutadania, que a més no callen i que a més ho fan des dels valors republicans.

Hem escoltat també el president fer una petició sobre dimissions de membres del Govern central. I nosaltres el que veiem, el que podem constatar, és que n'hi ha alguns que amb qualsevol excusa, aquesta vegada és la corrupció de la monarquia, però ho hem escoltat en altres ocasions... Qualsevol excusa és bona per intentar fer caure el Govern central. Hem escoltat avui el president Torra, l'altre dia podíem escoltar la senyora Cayetana Álvarez de Toledo, per tant, són diverses veus les que estan interessades en fer caure el Govern central i nosaltres senzillament ens fem una pregunta i sempre és la mateixa: com som més útils a la ciutadania? Des d'on som de més utilitat per a la ciutadania? I nosaltres el que tenim clar és que enmig d'una crisi econòmica, sanitària, social, amb una desigualtat que ens està fracturant com a societat, amb milers de famílies patint, amb molts treballadors que no saben si al setembre o al desembre tindran un lloc de feina i si aquest serà en unes condicions dignes, quan no està el dret de l'habitatge garantit, quan hi ha por, hi ha incertesa i hi ha angoixa, nosaltres considerem que som de més utilitat tirant endavant un escut social, tirant endavant els ERTOS i tirant endavant l'ingrés mínim vital. Aquesta és la resposta, president. Així que mentre vostè es dedica a criticar-nos i a demanar-nos dimissions, nosaltres treballarem des d'on siga possible per servir a la ciutadania des dels valors republicans.

I també li volia contestar al senyor Carrizosa, que ens acusava d'atacar la Constitució. I jo crec que qui està atacant en primer lloc la Constitució no som nosaltres, senyor Carrizosa. Quien está atacando a la Constitución, quien se está saliendo de la Constitución es la monarquía, con un rey emérito que ha robado a manos llenas a todos los españoles y las españolas y también con un rey, que es el que tenemos ahora mismo, que es Felipe VI, que está mirando para otro lado y que en lugar de pedirle a su padre que rinda cuentas, que comparezca ante la justicia y que no se vaya, le está poniendo una alfombra roja para que se fugue a un paraíso. Eso es atacar a la Constitución y no lo que estamos haciendo nosotros, que no es otra cosa que defenderla. Y le diré: la principal diferencia entre la Generalitat y la monarquía es que la monarquía es hereditaria y la Generalitat, como mínimo, se vota cada cuatro años. A veces, cada dos o cada tres, depende de las circunstancias. Pero esta es la principal diferencia, hay otras. Pero esto es importante y aquí también va cuando ustedes dicen que no se puede confundir persona con institución. Sí se puede confundir persona con institución cuando estamos hablando de una institución que es hereditaria.

I ja entrant una miqueta més en el tema que ens ocupava avui. Jo crec que diria que avui estem a 7, 8 o 9 d'agost –ja hem perdut el compte–, però portem... Estem a 7, em diu el senyor Iceta. Si aquest any 2020 la realitat nosaltres pensàvem que ja estava superant els guions de determinades sèries distòpiques com *Colapso*, com *Years and Years*, com *Black Mirror*, amb la pandèmia Covid, amb un virus estenent-se pertot arreu, amb la gent confinada a les seues cases, amb les nostres vides en suspens, amb una economia absolutament ensorrada, doncs jo crec que només faltava la monarquia per posar-li una miqueta més de salsa a aquestes diverses crisis i a més n'hi afegeixo una, perquè la crisi de la monarquia per a mi no és només una crisi institucional, sinó que també, i principalment, és una crisi moral.

Hem pogut llegir en alguns mitjans de comunicació que la fugida de Joan Carles I es va decidir en una reunió entre pare i fill després que coneguérem escàndols, corrupteles, alguns negocis que semblen opacs i, per tant, enmig d'una crisi sanitària i econòmica sense precedent, els guionistes de la Casa Reial van decidir que era una bona idea protegir Felip VI –o això pensaven ells, que aquesta era la millor manera per protegir la institució i Felip VI– enviant el seu pare fora sense aclarir el destí de milions d'euros i sense tampoc aclarir l'indret on aniria Joan Carles I, que ja hem conegut com dos o tres possibles indrets on podria estar amagat. Clar, nosaltres ens preguntem: de veritat es pensen que era una bona idea anunciar la seua marxa a l'estiu, amb traïdoria, amb «agosticitat» perquè la gent imaginem que estava en altres coses? De veritat pensen que la ciutadania és estúpida i que té la memòria tan curta?

Perquè actuar d'aquesta manera en un país que encara no s'ha recuperat de la crisi de 2008, que està vivint una pandèmia, quan ja comencem a tindre damunt i comença a pesar sobre les nostres esquenes una crisi econòmica, una crisi social, que la monarquia actuï així només ho podem interpretar com que la monarquia no només és una institució caduca i anacrònica, és que també és molt poc empàtica i està absolutament fora de la realitat.

Perquè, a més, també hem escoltat, també hem llegit que una de les possibles solucions que es va parlar en aquesta reunió entre Felip VI i el rei emèrit és que, bé, es podria parlar de la regularització fiscal del seu patrimoni personal. Però aquesta possibilitat es va descartar ràpidament. És a dir, es va valorar que el rei emèrit complís amb la llei i les obligacions tributàries que portava tants anys incomplint, però això sembla que era massa; era massa retornar-li els diners a la ciutadania; era massa no situar-se per sobre de la llei; era massa no burlar-se de la ciutadania.

Així que tenim que el que va ser el cap d'estat durant quatre dècades, durant quaranta anys, ha fugit de manera indigna sense donar explicacions i demostrant que va ser un corrupte durant massa temps, perquè si no, tampoc s'entén aquesta fugida, que nosaltres el que creiem és que no fa més que constatar totes les sospites i totes les investigacions que estan en marxa. I davant d'això, ens trobem amb Pedro Sánchez que diu... També hem escoltat el senyor Iceta, que diu que s'estan jutjant les persones, però no les institucions. Doncs jo torno a fer la mateixa reflexió que li he fet abans al senyor Carrizosa: no es pot separar la persona de la institució quan parlem d'una institució que és hereditària.

I, a més, com garantim que Felip VI no serà un nou Joan Carles I, si el monarca és inviolable i la monarquia és una institució que està construïda sobre l'opacitat, el secretisme i el «*despacheo*» entre el rei, les elits polítiques i també les elits econòmiques? Perquè per tindre un cap d'estat suposadament corrupte i, a més, durant uns quants anys, no només cal que ell delinqueixi, també ha de tindre uns còmplices, també hi ha d'haver gent que l'ha ajudat. Tenim per un costat governs que suposadament l'hauran ajudat i també tenim uns mitjans de comunicació que, en aquest cas, no han exercit com un veritable quart poder. I aquí també el que constatem és que aquesta manera de fer no és d'una persona només, sinó que estem parlant d'una època, estem parlant d'un moment en què era una tradició sistèmica, perquè aquí també, a Catalunya, hem vist com persones il·lustres, sense corona, com Jordi Pujol, doncs, feien pràctiques semblants. Alguns no compartien la bandera però sí el costum d'emportar-se els seus diners a Andorra o a Suïssa.

Per tant, com dic, no es tracta d'un cas aïllat. No es tracta del cas d'una persona. No és una vegada. I, a més, en el cas de la monarquia, vull recordar, tenim el cas Nóos amb el senyor Urdangarin, el marit de la infanta Cristina, el gendre del rei, que va utilitzar, ni més ni menys –cal tindre la cara dura–, una ONG per a nens discapacitats per evadir diners. Recordem també el mateix Joan Carles I caçant a Botswana al costat de Corinna Larsen, en plena ressaca de la crisi econòmica de la dècada passada. Recordem també els seus comptes a Suïssa i les seues comissions per l'AVE a l'Aràbia Saudita. Per tant, la panoràmica dels últims anys i tot el que queda per despatar ens ofereix una imatge d'una institució indissolublement lligada a la corrupció. Per dir-ho d'una altra manera, el rei Joan Carles va utilitzar la prefectura de l'Estat com una societat limitada per amassar la seua fortuna i carregar el compte a la ciutadania.

Alguns han parlat d'exili, de fugida. Fins i tot, alguns han dit que es tractava d'un gest sacrificat. Però jo, sincerament, el que veig és directament un autèntic atracament. Han entrat a casa nostra, ens han furtat i, a la sortida, alguns han posat una catifa vermella, han donat uns copets a l'esquena, se li ha agraït que marxi i se li ha garantit que estigui en un paradís. Jo crec que això és el que ha passat i això no és un exili ni una fugida. Una fugida sí, però tampoc és un gest sacrificat. És una indignitat, una vergonya i una aixecada de camisa per a la ciutadania. Mentre la gent pateix

—mentre la gent pateix—, tenim aquest home en un retir daurat amb una fortuna que, segons el *New York Times*, supera els 2.000 milions d'euros, en un *resort* de luxe i amb un servei privat.

I és interessant també veure aquí com s'han anat situant les diverses forces polítiques. Hem vist la reacció del Partit Popular, de Ciutadans, de Vox, defensant el robatori i la corrupció per part de Joan Carles I i la institució monàrquica. Jo crec que, fins i tot els seus votants, fins i tot els seus simpatitzants, estan empenyats amb aquesta actitud, perquè el que hem vist és que Joan Carles ha hagut de triar entre Espanya o els diners, i ha triat clarament els diners. I encara n'hi ha alguns, que són patriotes d'anar per casa, que s'atreveixen a defensar-ho. Clar, jo em pregunte: de veritat cal defensar aquesta humiliació a la ciutadania? De veritat és necessari... —i li pregunte al senyor Alejandro Fernández—, de veritat que és necessari per a defensar una institució que està sent corrupta atacar Unidas Podemos, atacar En Comú Podem, quan senzillament estem defensant els valors republicans de la veritat, la transparència i l'exemplaritat? Això és el millor que tenen per defensar la monarquia? Perquè és que, a més, estic convençuda del que he dit, estic convençuda que fins i tot els més monàrquics no comparteixen aquesta manera d'actuar de la monarquia.

I també hi ha una altra pregunta: de veritat no es plantegen que, si la monarquia cada vegada representa menys gent, si només els representa a vostès, ha deixat de tindre i de complir amb la seua funció institucional i constitucional? De fet, ja va fer-ho, després d'aquell 3 d'octubre de 2017. En aquells moments, cada vegada més gent ha anat deixant i allunyant-se de la monarquia. En aquells moments va renunciar a la mediació, va renunciar a posar-se per damunt de les lluites partidistes i va renunciar a denunciar la violència policial. I, tanmateix, vostès hi insisteixen, i estem tenint una monarquia que cada vegada demostra que és més corrupta i que està més a la dreta. De fet, ara mateix els principals valedors d'aquesta monarquia són la ultradreta de Vox. Aquesta és la seva monarquia. Una monarquia que cada vegada és més sinònim d'impunitat i de corrupció.

I després tenim el Partit Socialista, que sincerament nosaltres no entenem —no ho entenem, i ho vull dir molt clar, també ho han dit els meus companys i les companyes de Madrid—, no entenem el seu capteniment. Creiem que han tingut una actuació que és impròpia, que no va en la línia dels seus principis, dels seus valors i de la seua tradició. Jo crec que han estat dies tristos i d'incomprensió per a molts ciutadans i, en particular, per a molts socialistes de cor, tant de Catalunya com d'Espanya.

Primer es va veure com s'anunciava que Carmen Calvo havia pogut participar en aquesta negociació i en aquesta fugida. Després es va veure que ho havien fet d'esquena als seus socis de govern, com qui fa alguna cosa que sap que està malament. I, finalment, vam veure un Pedro Sánchez que va fer una defensa tancada d'aquesta escapada basant-se en les seues competències de president. I jo em pregunte en nom de qui parlava. Estic segura que no parlava en nom dels milers de socialistes que van confiar en ell en el passat. També estic segura que no parlava en nom de milions de republicans que volen, igual que van tindre els seus avis i les seues àvies, doncs una república. En aquell moment, va ser arrabassada de manera sanguinària, de manera brutal i, per tant, hem de treballar per una nova república. I estic també segura que no parlava en nom d'alguns dirigents socialistes, com la Sandra Gómez, la vicealcaldessa de València, o de les Joventuts Socialistes, que sí que són partidaris d'obrir un debat que, senzillament, és democràtic. Un debat per a una ciutadania que és madura, que és major d'edat i que, senzillament, el que vol és poder decidir quin és el seu model d'estat, és a dir, si aquesta prefectura de l'Estat ha de ser monàrquica o republicana. I, a partir d'aquí, també obrir una agenda de temes republicans.

I el que no sabem és si Pedro Sánchez va parlar en nom també de Miquel Ice-ta. I aquí jo crec que no ens podem amagar ni en un debat competencial, i tampoc es poden amagar en la desídia del president Torra i del seu Govern sobre les beques

menjador, sobre la crisi sanitària i que han arribat tard i malament, cosa que nosaltres compartim, sobre la preocupació que totes compartim de com pot ser l'inici de curs. Jo crec que un debat no en pot solapar un altre. Diria que una crisi no pot solapar altres crisis. I aquí hi ha preguntes molt senzilles que s'han de respondre. I és si creuen que el rei emèrit ha de retornar els diners que ha furat o si creuen que la ciutadania ha de poder decidir lliurement si vol un monarca impune o si vol un president d'una república que siga honest.

És senzillament això. Jo crec que la crisi de la monarquia, a més, és de tal profunditat que no n'hi ha prou amb retirar-li el títol d'emèrit a Joan Carles I o acabar amb la inviolabilitat real. La crisi de la monarquia és una crisi moral, perquè ha jugat amb la seua posició privilegiada en benefici propi. Ha utilitzat les seues prerrogatives constitucionals per defraudar diners a la ciutadania.

Per tant, s'equivoquen quan diuen que ara no es pot tocar la monarquia perquè això generaria inestabilitat. La monarquia és sinònim d'escàndols, de corrupció i d'inestabilitat. La monarquia ha trencat el pacte constitucional i no hi ha cap pacte d'impunitat que pugua posar-hi remei.

Alguns dies, no?, alguns dies veiem, sobretot recentment, com els partidaris de la monarquia –que abans es deien «juancarlistes», que ara es diuen «felipistes»– la defensen més atacant la seua alternativa natural, que és la república, abans que per mèrits propis. I jo crec que això, doncs, ja és símptoma de la seua feblesa. En ple segle XXI la monarquia és una institució anacrònica que no encaixa amb el principi democràtic. Però és que, a més, està tacada de corrupció. I, a més, cada vegada està defensada per menys gent i que està més a la dreta. I, per tant, bàsicament no entenem per què hem de seguir suportant-la.

Perquè, a més, alguna de les funcions principals que tenen és la seua representació, és la representació d'Espanya al llarg del món. I clar, i ens preguntem si una institució que està tacada de corrupció, que està tacada de tripijocs, que està tacada de frivolitat pot representar Espanya al món.

Quina és la imatge que s'està donant del país? Quina imatge projecta a la resta d'Europa que el cap d'estat durant quaranta anys estiga en un retir desconegut allunyat de les possibilitats de la justícia suïssa? Quina imatge projecta a la resta d'Europa que el cap d'Estat no compleixi amb les seues obligacions fiscals, amb els seus compromisos cívics i amb la més elemental igualtat davant la llei.

I després tenim Felip IV, que sembla que se li vol posar al voltant una espècie de tallafocs com si ell no tingués cap responsabilitat. Clar, volen dir que ell no sabia absolutament res del que estava passant a casa seva. I la veritat és que, clar, si ens fem la pregunta és *en plan*: aquest senyor que, quan son pare suposadament estava delinqüent, tenia més de quaranta anys, ell no sabia absolutament res del que passava a sa casa? I no hi ha resposta bona a aquesta pregunta. Perquè si ho sabia era còmplice, i si no ho sabia, doncs, algú que no sap el que està passant a sa casa, ja em diran com pot ser el cap d'estat d'un país de més de 45 milions d'habitants.

Aquest és el seu rei, el preparat. «El preparat», diuen. Jo crec que estava preparat per a mirar cap a un altre costat i per a amagar la seua responsabilitat davant de l'opinió pública. I, per això, nosaltres hi continuarem insistint. La ciutadania és major d'edat i té dret a decidir sobre el seu futur.

I, a més, el més important també per nosaltres en aquest debat no és només el debat sobre si tenim rei o no tenim rei. Estem parlant d'una possibilitat de futur. Estem parlant d'una república, que senzillament el que vol dir és més democràcia, vol dir exemplaritat pública de tota la ciutadania, però principalment dels càrrecs públics. Vol dir una agenda republicana, vol dir repartir poder i riquesa, vol dir blindar els serveis públics, un nou model productiu compatible amb la naturalesa i amb la vida i, també, un sistema ferm, robust, de protecció de drets civils, polítics i socials.

I, per això, per a nosaltres aquest Ple és important. És important per a nosaltres i creiem que també ho és per al país. Com a força d'esquerres, republicana que de-

fensa la llibertat, la igualtat, la fraternitat, la cohesió social i, sobretot, la democràcia, creiem que cal posicionar-se davant d'aquest escàndol i que ningú pot posar-se de perfil.

Però no només volem parlar d'això, també volem parlar, com deia, de futur. Volem parlar de futur perquè en tots els contextos, però especialment ara que estem en un context d'una crisi profunda, necessitem respostes, solucions, horitzons. I si no els oferim nosaltres, els acabaran oferint, doncs, els sectors més reaccionaris, que sempre estan disposats a fer-ho.

Per tant, amb la voluntat de ser útils a la ciutadania no ens podem posar de perfil davant d'aquesta crisi, com dic, institucional, però, sobretot, moral, perquè el progrés de la humanitat no va només de desenvolupament tecnològic, no va només de digitalització de l'economia, que també, no va només de transició ecològica, que també, també va dels valors de les persones que hi conviuen i, sobretot, els valors de les persones que estan en un càrrec públic.

I, en aquest sentit, l'honestetat, l'empatia, la humilitat, la responsabilitat i, també, la capacitat de sacrifici considerem que han de ser les de les persones que estiguen al capdavant. Una capacitat de sacrifici que ens han demostrat a bastament, de manera sobrada els treballadors i les treballadores que, durant els mesos de la pandèmia, durant els mesos més durs de confinament, han estat disposats a posar els seus cossos, a jugar-se la seua vida, a jugar-se la seua salut per protegir-nos, per curar-nos, per alimentar-nos i perquè nosaltres poguéssim estar a casa.

Per tant, tots aquests valors que li reclamem a la ciutadania, nosaltres hem de ser els primers que els hem d'exercir i la monarquia d'exemplaritat en té ben poca. Estem en un moment on la gent està patint, no arriba a final de mes, no té l'habitatge garantit, no sap si perdrà la seua feina. Hi ha veritables drames personals i familiars. Quan encara no estàvem recuperats de la crisi de 2008 i la seua sortida per la dreta, ens arriba a això.

I, per tant, enmig d'aquest escenari d'angoixa, de desigualtat, tenim una monarquia que està envoltada de corrupteles, de frivolitat, de comissions i de passatges foscos. Per això no podem, hi insisteixo, compartir les paraules que diuen que això ara no toca, que no és el moment, que no es pot parlar de la prefectura del Govern perquè tenim una crisi sanitària, econòmica i social amb l'excusa de l'estabilitat.

Clar que el país necessita estabilitat. Clar que el país necessita estabilitat, però és que, com he dit abans, la monarquia és sinònim d'inestabilitat. Perquè per a que un país tinga estabilitat, el que necessitem són unes institucions que estiguen legítimes per la ciutadania, són unes estructures reconegudes per la ciutadania, sòlides, robustes. Necessitem unes bones bases sobre les quals assentar la democràcia. I si el que fem és amagar les misèries sota la catifa, l'única cosa que fan les estructures és anar corcant-se i la democràcia es va ensorrant.

Per tant, no confrontem unes crisis amb les altres. Cal donar una sortida i una resposta a totes les crisis que tenim damunt la taula. I això es fa amb més democràcia. Democràcia, democràcia i democràcia. Això vol dir un estat social que blindi els serveis públics i que, per tant, garanteixi els drets socials i unes condicions de vida dignes: el dret a l'habitatge, el dret a una feina en condicions laborals decents. També vol dir repartiment del poder, transparència, lluita contra la corrupció i també que la ciutadania puga decidir el seu futur. I també que la ciutadania diga si vol una república o una monarquia. I també, que tots els ciutadans i les ciutadanes estiguen lliures en igualtat –estiguen lliures en igualtat. Per tant, no és només un tema de si tenim un rei o no; es tracta de quin és el model de país que volem. I a una república no hi caben fons voltors com Blackstone o multipropietaris que especulen amb un bé de primera necessitat com és l'habitatge. Tampoc hi cap una llei que blindi els interessos dels grans propietaris i que no protegeix als veïns i les veïnes. A una república democràtica no hi cap una classe política que visca amb privilegis i amb impunitat. A una república democràtica no hi cap un sistema de serveis públics degradats.

A una república democràtica no hi caben les externalitzacions, les privatitzacions o les retallades en els serveis essencials, com la salut o com les residències.

A una república democràtica no hi cap un sistema fiscal que estiga ple de forats amb evasors fiscals i amb defraudadors fiscals. Tampoc, una reforma fiscal que no siga valenta i que per tant no redistribueixi la riquesa. A una república democràtica no hi cap la vulneració dels drets fonamentals, com els drets de manifestació, d'expressió, de vot, de llibertat sindical. Per això, també, el que proposarem –després ho explicarà a la meua companya Susanna Segovia–, és acabar entre d'altres coses amb els delictes d'injúries a la corona. I a una república democràtica no hi cap a un model productiu que siga obsolet, que serveix als interessos de les grans multinacionals i que està destruint el planeta i la Terra a més d'exploitant els treballadors. Tot això no hi cap, en la nostra república democràtica.

Sabem que no hi ha res perfecte, però sí que creiem que és una bona oportunitat per poder avançar en drets, per poder avançar en democràcia, per poder avançar en llibertats, en igualtat i en fraternitat. I el que tenim clar és que no amagarà les rosses amb el pa.

I, per últim, sí que volia tornar alguns comentaris que havia expressat el president Torra durant la seua intervenció. Avui, malauradament, hem tornat a escoltar el president, doncs, en un actitud de confrontació. De fet, no ens queda massa clar si vostè vol acabar amb la monarquia o vol acabar amb el Govern central. No ens queda massa clar si vostè vol acabar amb la monarquia o senzillament vol desacreditar En Comú Podem. I jo crec que és trist, perquè qualsevol ciutadà d'aquest país veu com vostè tracta cada dia d'amagar, doncs, la incompetència del Govern de la Generalitat, el retard en la gestió de la crisi sanitària, amb la confrontació amb algunes forces de l'oposició, entre les quals hi ha la que jo represente.

I, a més, vostès, també, s'omplen la boca parlant de república, però la república, a més de pronunciar-la, a més de dir-la, s'ha de practicar. I jo crec que vostès s'omplen la boca amb la paraula «república» però després es posen al costat dels propietaris, enmig d'una crisi habitacional com la que patim, aprovant un decret que converteix Catalunya en un gran Airbnb. Vostès, s'omplen la boca de la paraula «república» i externalitzen el rastreig dels casos de coronavirus a una filial de Ferrovial per 18 milions d'euros, en lloc de reforçar l'atenció primària i la salut pública. Vostès s'omplen la boca de la paraula «república», però després paguem, dels diners de totes i de tots, la sanitat privada més alta de tot l'Estat per pacient derivat a l'UCI als hospitals. Vostès s'omplen la boca de la paraula «república» i trepitgen el valor republicà de la veritat dient una cosa i fent la contrària, dient-nos als catalans i a les catalanes que no sortim, però alhora convidant als turistes perquè campen lliures pels nostres carrers. S'omplen la boca amb la paraula «república» però estaven en contra de la nostra reforma fiscal i no volien abaixar les taxes universitàries.

Per tant, a més a més de parlar de «república», president, nosaltres considerem que cal practicar-la, així que demanem que de lliçons, poques, que de fet les lliçons són molt poc republicanes. El republicanisme no va de «quant pitjor, millor», el republicanisme va de cooperació i va de fraternitat.

Malauradament, avui hem perdut una nova oportunitat per trobar aquesta fraternitat entre les diverses forces del Parlament, principalment en el discurs que ha fet el president. He de dir que també l'hem trobat a faltar en la intervenció d'alguns membres que m'han precedit, però nosaltres no desistirem; no desistirem perquè considerem que la sortida d'aquesta crisi sanitària, econòmica, social, però també institucional i moral, s'ha de fer des de la fraternitat, s'ha de fer des de la igualtat, s'ha de fer des de la llibertat, i també s'ha de fer des de la humilitat.

I, per tant, jo anime a que totes les que estem aquí, a que totes les que tenim algun tipus de responsabilitat assumim les nostres responsabilitats, siguem humils, fem tot allò que puguem i cooperem entre nosaltres, perquè això no va només d'uns resultats electorals. Darrere de perseguir uns resultats electorals ens deixarem molta

gent pel camí, molta gent que necessita que nosaltres cooperem, molta gent que necessita que nosaltres arribem a grans acords. Per tant, convoqui les eleccions quan les haja de convocar. Ja sap que nosaltres som partidàries de que les convoque al més aviat possible, però mentrestant –mentrestant–, que enlloc de mirar la lluna no ens mirem el dit, perquè tenim moltíssima gent que està patint, que ens necessita i que ens demana que ens posem d'acord.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Suspenem ara el Ple fins a tres quarts de quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dotze minuts i es reprèn a tres quarts de quatre i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Antoni Bayona.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència i de Territori i Sostenibilitat.

El president

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la diputada senyora Natàlia Sánchez. Endavant.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda, diputats, diputades, president, treballadors i treballadores del Parlament que faciliteu que avui de forma excepcional puguem celebrar aquest debat sobre la situació política creada per la crisi de la monarquia espanyola. Un debat que ha gaudit d'una clàssica prèvia, que són els escarafalls d'algun grup parlamentari. I avui hem vist com Ciutadans ha manifestat per evitar aquest debat que «*la Jefatura del Estado no entra dentro del juego político y no es objeto de debate*». Aquest és el nivell antidemocràtic al qual hem arribat amb relació a la monarquia i molts altres temes. Nosaltres ens pensàvem que els senyors de Ciudadanos eren els que deien que no permetrien ciutadans de primera i ciutadans de segona. Però quan es tracta de defensar els interessos de classe i els interessos de pàtria, vostès ho tenen molt clar, i el que diuen és: «*La Jefatura del Estado no entra dentro del juego político y no es objeto de debate.*»

També li volem dir un parell de coses, senyor Carrizosa. Parlava vostè del 3 per cent. Sap qui sí que s'ha presentat com a acusació popular durant tota la fase d'ins-trucció del 3 per cent? Efectivament, la CUP. I ara també ho farà l'Ajuntament de Sant Cugat, perquè a la CUP ho portàvem al nostre programa polític de les darreres eleccions municipals.

I segona cosa, senyor Carrizosa: les monarquies europees de les quals ha parlat que es van oposar o com a mínim no van col·laborar amb el nazifeixisme..., sí que van fer-ho la grega i la italiana, i per això precisament són dues repúbliques. La monarquia espanyola és l'excepció. Es manté un rei restaurat per un dictador feixista. Llavors, no ens digui que es pot ser d'esquerres i acceptar això.

I tercera: la comparació barroera que ha fet entre la Generalitat i la monarquia, bé, és que parla per si sola, quasi no necessita comentaris. Jo no estic d'acord amb el Govern del senyor Torra i el senyor Aragonés, però com a mínim és un govern escollit a les urnes, cosa que cap monarca borbònic serà mai.

També preguntava per què ataquem la institució monàrquica. Mirarem d'expli-car-ho. La fugida del rei emèrit Joan Carles de Borbó és un element més de la crisi profunda que arrossega el règim del 78. Un element més, però un element impor-tant, cabdal. Estem davant de la crisi del pilar fonamental i fundacional del règim

del 78. Que Joan Carles bategés el seu hereu com a Felip ens dona la mida de com de llunyanes estan la nostra memòria històrica i la seva. Felip va ser el nom del primer Borbó que es va imposar a sang i foc als Països Catalans, entrant per Almansa, cremant Xàtiva i tantes altres poblacions resistents, i finalment ocupant Barcelona, imposant la Nova Planta i desplegant una repressió despietada. Els Borbons que van venir després van ser proclius a la corrupció i políticament sempre van estar del costat de la reacció. Generacions i generacions de republicans, federals, anarquistes, rojos i independentistes ens hem enfrontat a la monarquia, derrocant-los en dues ocasions. L'última, el 14 d'abril del 31, quan Francesc Macià va proclamar la República «interpretant el sentiment i els anhels del poble que ens acaba de donar el sufragi».

Franco va restaurar aquesta infame dinastia en la persona de Joan Carles I. Va jurar els principis del Movimiento, tot reconeixent –tal com va dir– la legitimitat política sorgida del 18 de juliol de 1936, i es va referir a la Guerra Civil com una sèrie de «sacrificis» –i cito textualment– «tristos, però necessaris per a la nostra pàtria, perquè la nostra pàtria redrecés de nou el seu destí». «Redrecés de nou el seu destí». Quaranta anys de dictadura feixista resumits en: «una serie de sacrificios tristes, pero necesarios para que nuestra patria encauce de nuevo su destino».

El gruix de l'oposició el va acabar acceptant, i la Casa Reial va ser un dels pilars que van aguantar les passarelles continuistes amb el franquisme. Passarelles per on van transitar impunement policies torturadors, jutges autoritaris i empresaris enriquits a recer del règim. Joan Carles havia de complir el que Franco, ja moribund, li havia remarcat com a principal encàrrec: la indissoluble unitat d'Espanya. Aquest seria un dels motius que el van portar també a emparar el cop d'estat del 23 de febrer.

Un paper tan clau per a la transició gatopardiana havia de ser protegit pel règim. I és així com tots els escàndols de corrupció que envoltaven el monarca, tals com els que han acabat emergint en els últims mesos, eren silenciats, si calia a través dels mateixos serveis secrets. També la llibertat d'expressió ha quedat en suspens quan s'ha perseguit humoristes que van fer broma, per exemple, de la cacera de l'os Mitrofan, fins a Valtònc, passant per la revista *El Jueves* i el cas de la crema de fotos del rei. Cas en què, per cert, el Tribunal Europeu de Drets Humans va condemnar Espanya per imposar una pena de presó a dos independentistes que van cremar la foto del rei –dels reis– el 2007 a Girona, mostrant amb aquesta sentència la clara deriva autoritària de l'Estat espanyol.

I per protegir qui protegeix la unitat d'Espanya, la clau de volta del règim del 78, l'Estat espanyol ha actuat i actua amb mesures legislatives judicials d'ordre penal, com la Llei de seguretat ciutadana o la llei mordassa, amb greus conseqüències sobre l'abast de la llibertat d'expressió i l'acció política quan es tracta de moviments socials, dissidència política independentista, republicana o social.

Especial menció en aquesta enumeració sobre la monarquia i el seu paper a l'Estat espanyol, que val la pena fer al quart poder, que també miren de protegir la imatge monàrquica a través dels mitjans de comunicació. És significatiu que siguin els diaris de fora de l'Estat espanyol els que hagin destapat les trames borbòniques. Diu molt de la suposada independència del periodisme d'estat.

I cal recordar avui la periodista Rebeca Quintáns, autora de la biografia *Un rey golpe a golpe*, que si no l'han llegit els hi recomano, una biografia que va haver de signar amb pseudònim. Avui mateix l'entrevistaven al diari *VilaWeb*, i a la pregunta «Podem parlar de crisi del règim?» ella responia que evidentment, i feia referència a la continuïtat de les estructures de poder i de classes oligàrquiques. I deia: «La crisi és molt profunda i és possible que no se n'acabin sortint si hi ha una força d'oposició que vulgui canviar les coses prou potent i decidida.» Des del nostre punt de vista, aquesta força d'oposició que vol canviar les coses potent i decidida té un nom, i és l'independentisme. I és que la monarquia és un element cabdal de la persecució dels

drets del poble català i contra la construcció de la república catalana. I això ens va quedar molt clar després del discurs del 3 d'octubre de Felip VI, discurs de legitimitació de la violència policial. Un «*a por ellos*» reial, la coronació del fill com a digne hereu del pare, com a digne Felip de Borbó, digne guardià de la unitat d'Espanya.

En definitiva, anem al gra: la monarquia borbònica és una institució caduca, profundament antidemocràtica, corrupta i hereva de la dictadura franquista i representant dels interessos econòmics i polítics de les elits dominants i les oligarquies de l'Estat espanyol. I això és el règim del 78. I això és contra el que lluitem les independentistes d'esquerra. La corrua d'escàndols de la corrupció acompanyats de més de quaranta anys d'encobriment d'estat, dècades d'impunitat i d'enriquiment il·legítim utilitzant les institucions públiques tant com a cap d'estat, com a cap de les Forces Armades, exclusivament per al gaudi personal i per a l'enriquiment personal, topa avui amb l'autoproclamat «govern més progressista de la història» –avui també se n'ha parlat–, un govern, senyor Iceta, encapçalat pel PSOE, un PSOE que participa de l'*omertà* d'Estat, i un Podemos i uns comuns que o bé les veuen passar demostrant la seva irrellevància en l'executiu espanyol o bé consenten servilment.

Aquest matí la senyora Albiach deia: «Felip VI mira cap a un altre costat.» Doncs, jo he pensat: «Els comuns miren cap a un altre costat.» Parlava també: «Espanya o els diners.» Nosaltres els preguntem: Espanya o una república catalana? Una república catalana que suma majories i suports, en aquest país, molt àmplies i majoritàries, una república catalana possible. Per tant, senyors dels comuns i senyors de Podemos, Espanya o una república catalana.

Perquè la idea d'Espanya està intrínsecament lligada a la institució monàrquica, i que Unidas Podemos, tant Podemos com Izquierda Unida com els comuns, renunciïn a la construcció d'una subjectivitat republicana que permeti articular una majoria social que impugni el règim fins i tot en el moment en què la monarquia està en total entredit, és molt preocupant, i ens preocupa, perquè pensem que amb la seva actitud el que fan també és apuntalar el règim, perquè el que els uneix, als constitucionalistes, per damunt de tot, massa sovint és Espanya.

Per contra, ja sigui aquí o allà, el que cal és avançar cap a un republicanisme que no vulgui donar continuïtat a aquesta idea d'Espanya que té el seu fonament en els privilegis de les classes dirigents, que van des de les aristocràcies dels terratinents, dels *grandes* d'Espanya, als consells d'administració de l'IBEX 35, sinó que tingui com a element clau la llibertat dels diferents pobles integrats de l'Estat per elegir el seu futur.

I aprofitem aquest Ple, els tornem a interpellar directament. Nosaltres ens sentim decebudes amb els companys dels comuns quan des de casa o des dels despatxos fan piulades i fan vídeos. La senyora Albiach també ens deia: «No tractin la ciutadania com a estúpids.» Apliquin-se el consell, perquè vostès no estan al sofà de casa, vostès estan al Govern de l'Estat espanyol conjuntament amb el PSOE, PSOE que també forma part d'aquest entramat de classe i de règim.

Al més pur estil d'Al Capone, la factura de la tintoreria del Borbó serà la comissió saudita, però és evident que estem davant d'una estructura criminal. «Los Borbones son unos ladrones», deia el cantant, lladres i senyors de la guerra, no ho oblidem: l'Estat espanyol és la setena potència mundial en venda d'armes i, si tenim en compte que la seva economia no se situa en el setè lloc, deduïm que el pes econòmic del negoci armamentista és proporcionalment major al dels altres estats.

I és que la relació entre els Borbons i la dinastia Saïd ja fa quatre dècades que dura. L'any 77 el príncep saudita va realitzar un préstec per valor de 100 milions de dòlars al rei Joan Carles, un préstec que mai va ser tornat. El senyor Juan Carlos I, que avui provoca aquest debat, nosaltres tenim molt clar i crec que és públic i notori, i hi ha unes àmplies majories en aquest país que així ho diuen, no va venir a instal·lar la democràcia sinó a instal·lar un programa, el programa del règim del 78, amb un sistema operatiu per beneficiar els de sempre. I res fa pensar que el rei Felip VI

sigui gaire diferent del pare: els testos s'assemblen a les olles; el fill s'assembla al pare, com la inviolabilitat s'assembla a la impunitat i les donacions milionàries s'assemblen a corrupteles, com l'«*a por ellos*» s'assembla al «*todo el mundo al suelo*». Els testos s'assemblen a les olles, com els silencis semblen silencis i Juan Carlos s'assembla a Franco. Els testos s'assemblen a les olles i Felipe s'assembla a Juan Carlos. Pare i fill.

Saben què no s'assembla a una monarquia espanyola? Una república, una república catalana. En el debat monarquia *versus* república només hi ha dues opcions: els que històricament han avalat un règim de privilegis, capitalisme d'amiguets, corrupció, humiliacions i autoritarisme, i els que han lluitat per una societat justa, fraternal, igualitària, de persones lliures; els qui per activa i per passiva avui permeten la continuïtat d'aquest règim de privilegis antidemocràtics i ens neguen aquesta societat igualitària per la qual tants van lluitar. Si vostès, alguns de vostès, ho volen des d'avui, *delenda est monarchia*, per construir aquesta república, república catalana que sempre confraternitzarà amb els republicans d'arreu de l'Estat, i que per respecte a ells i als valors que s'encarnen, s'autodeterminarà.

Si vostès ho impedeixen, *delenda est democracia*, a Espanya. I serà llavors, amb més força, per memòria dels lluitadors i lluitadores republicanes, que avançarem des de la unitat popular cap a la república catalana d'homes i dones lliures.

La república, però, no és tan sols una forma d'estat, senyor Torra, el republicanisme és una forma d'entendre el poder i la societat. Volem la república i volem la llibertat republicana, la de tenir assegurades les condicions materials de vida per no haver de dependre de cap poder oligàrquic ni arbitrari. República és redistribució de la riquesa. República és que no hi hagi cases sense gent i gent sense cases. República és pa, sostre i treball.

I, senyor Torra, per descomptat que en una república no hi cap un rei, però tampoc hi cap l'especulació, tampoc hi cap qui especula amb l'habitatge, no hi caben projectes faraònics, com el Barcelona World, que precaritzen les treballadores, o monstres de formigó com la C-32, o un model econòmic que afavoreix els de sempre. O un model centrat en el monocultiu turístic.

Senyors Torra i Aragonès, el seu model de país, o com a mínim el que han aplicat fins ara, fa que l'independentisme republicà perdi credibilitat i suport. Els hi he dit més d'una vegada: siguin més republicans que mai. L'enemic de la república catalana no només és un rei, sinó qualsevol tipus d'oligarquia que condemna els treballadors a vides precàries i misèria. Tardarà més o menys (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i vaig acabant, president, si em permet–, la podran encara apuntalar, però la monarquia s'acabarà, i amb ella tot un règim del qual molts de vostès se n'han erigit garants. Nosaltres no som garants de res, sinó dipositaris de l'anhel de llibertat, igualtat i justícia que la nostra república encarnarà.

El president

Diputada...

Natàlia Sánchez Dipp

Ara sí que acabo. Per Abdó Terrades; per l'U d'Octubre; passant pel Pacte de Tortosa, que unia federals de Catalunya; pel País Valencià, les Illes i Aragó; la Isabel Vilà, sindicalista empordanesa; Aurora Picornell, comunista mallorquina; Federica Montseny, anarquista i primera ministra durant la República, la república catalana serà possible i tombarem la monarquia. Visca la república!

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Hace poco más de un año celebrábamos aquí ya un debate sobre la monarquía. Aquel día yo recordaba que en el listado de mejores democracias del mundo que elabora cada año *The Economist* había repúblicas, cierto, pero llamaba especialmente la atención el hecho de que los primeros puestos lo ocuparan monarquías parlamentarias: Suecia, Noruega, Dinamarca, Gran Bretaña y España. Sí, ya sé que no les hace gracia, pero España está en ese listado.

Ese dato podría sorprender a algunos, pero no a los que ya sabemos hace muchísimo tiempo que la monarquía parlamentaria conecta a la perfección la continuidad histórica de esas naciones, su acervo político y cultural, con la modernidad democrática. Y eso acaba configurando democracias sólidas, potentes, sanas. Hoy vuelve ese debate a esta cámara con unas circunstancias especialmente delicadas y complejas.

Yo no voy a bajar, ya advierto, al lodazal ni al barro al que nos quieren conducir. Voy a centrar, por lo tanto, mi intervención en otro aspecto que destaca especialmente en nuestra monarquía parlamentaria, que es su espíritu, su vocación de convivencia y concordia entre todos los españoles, todos, piensen lo que piensen. Porque la principal amenaza que se cierne sobre nuestro país, incluso superior a la crisis económica que va a ser terrible, es la posibilidad de resucitar los viejos fantasmas del cainismo de «las dos Españas». Hay que evitarlo como sea. Por difícil que sea, hoy más que nunca hay que reivindicar la concordia y la convivencia entre todos los españoles.

No nos lo ponen ustedes fácil: traen hoy aquí este debate desde el oportunismo y una notable mezquindad, repitiendo constantemente términos como «derrocar», «tumbar», «romper», «destruir», cuando hoy deberíamos estar hablando todos de «unir», «reactivar», «coser», «compartir». No nos lo ponen fácil, y a mí tampoco me resulta fácil hablar de concordia y convivencia delante de Quim Torra, sus escritos me siguen pareciendo deleznable, su manera de gobernar, sectaria. Pero vamos a tener que seguir conviviendo como españoles en el seno de esta monarquía parlamentaria, eso sí, siempre bajo el imperio de la ley, que sé que es la parte que no le hace a usted gracia, o a sus compañeros de Esquerra Republicana.

Vamos a tener que seguir conviviendo también con los representantes de los comunes y de Podemos, que hoy agitan las extremidades, en fin, de manera compulsiva y un poco sobreactuada, quizá porque no tienen el coraje de realizar el ejercicio de honestidad intelectual que comporta reconocer el esfuerzo titánico de convivencia que realizaron sus antecesores ideológicos del Partido Comunista, unos antecesores ideológicos que hoy aparecen ante nuestros ojos como auténticos gigantes si los comparamos con el vuelo gallináceo de sus herederos. Cuánto deberían aprender ustedes de ellos.

También vamos a tener que convivir con la gente del Partido Socialista, aunque no nos guste en absoluto Pedro Sánchez, un presidente que se refiere a sí mismo como «mi persona», tal vez por eso le resulta tan fácil mentir. No miente él, debe mentir su persona. Pues bien, no nos gusta ni el Gobierno de Sánchez, ni el propio Pedro Sánchez, pero conviviremos con los socialistas, pero más que con ellos o con las siglas de su partido, que es lo de menos, conviviremos con los centenares de miles, millones de socialistas honestos que, sintiéndose legítimamente republicanos –tienen todo el derecho del mundo a sentirse así–, no están dispuestos a tirar por la borda lo que hemos sido capaces de construir los españoles en los últimos cuarenta años. Porque esa es la clave, ese es el asunto fundamental: lo que hemos construido los españoles en los últimos cuarenta años es mucho y muy bueno, por mucho que intenten hoy aquí desacreditarlo.

Juntos hemos logrado los mejores niveles de bienestar de toda nuestra historia, juntos hemos sido capaces de liderar en dos etapas distintas los niveles de empleo y crecimiento en toda Europa, juntos hemos celebrado los acontecimientos culturales, deportivos, científicos, de mayor nivel mundial, inéditos hasta entonces en la historia

de España. Y juntos, así fue, fuimos elegidos para celebrar las cumbres internacionales de paz más importantes del mundo, que es la manera en la que la comunidad internacional reconocía en España no solo su calidad democrática, sino una cosa muy importante, el abrazo que fuimos capaces de darnos todos los españoles en la transición para superar viejos rencores.

Eso es España, señoras y señores. Eso es España. Y no lo vamos a echar a perder, no lo vamos a permitir, por eso hoy aquí queremos lanzar un llamamiento, una vez más, a la concordia y a la convivencia entre todos, y hacerlo aquí precisamente, en Cataluña, en su Parlamento, donde nuestro partido es pequeño, efectivamente, pero nunca ha perdido su vocación de dirigirse a todos los catalanes y al conjunto de los españoles, piensen lo que piensen, voten lo que voten. A todos ellos les decimos que sabremos estar a la altura del difícilísimo reto que tenemos por delante. *Visca Catalunya, viva España y viva el rey.*

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià. Endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers. El rei emèrit se n'ha anat, i no pas per sorpresa, se n'ha anat avisant, se n'ha anat amb absoluta impunitat. Ha fet fil per randa el que alguns mitjans ja publicaven a mitjans del mes de juny, com *Diario 16*, i se n'ha anat no amb la connivència dels estaments de l'Estat, cosa que hauria estat un escàndol, se n'ha anat pactant-ho amb l'Estat, cosa que no és només pitjor sinó que directament és una estafa; una estafa més. S'ha anat de vacances a gastar-se tot el que ens ha robat. I no hi ha presumció d'innocència perquè les evidències ho desborden i per què ha renunciat a donar la cara o a defensar-se. Ha fugit perquè tot allò que tots sabíem era cert. En gran part ho hem hagut de llegir als mitjans internacionals, perquè els mitjans espanyols o no s'hi han atrevit o bé formen part de la mateixa conxorxa que aguanta l'Estat des dels pactes del 78.

I mentrestant, el Tribunal Suprem –sí, el Tribunal Suprem– ha mirat a una altra banda. On és el zel amb el que persegueixen els independentistes? Perseguits, els independentistes, pel sol fet de ser-ho. La justícia espanyola hauria d'establir una causa general, sí, una causa general contra el frau i la corrupció. Però no, aquesta no els interessa. L'única causa general que els interessa és contra unes idees i contra una proposta política: la independència; contra això, tot s'hi val. Una indecència més, l'àrbitre porta la samarreta de l'equip contrari i quan li cal canvia les regles. Els garanters de la Constitució ens han d'explicar on queda ara la igualtat davant la llei. Són tribunals de la Inquisició, et castiguen si ets independentista i et posen una catifa vermella si ets casta o monarquia, que vindria a ser el mateix.

El Tribunal Suprem és avui l'arma més letal contra els drets fonamentals, un tribunal a qui els tribunals europeus esmenen a diari, i avui una altra vegada, amb una nova gran victòria jurídica avui del conseller Lluís Puig. Un Tribunal Suprem complaent sempre amb l'*statu quo*, i dur, venjatiu amb els qui volen canvis de veritat. Corromputs fins al moll de l'os i socis de l'estat profund, apliquen les raons d'estat en lloc de les raons del dret. Espanya, un estat social i democràtic de dret? Si algú encara s'ho pregunta, nosaltres fa molts anys que no ho fem; però si algú encara s'ho pregunta, ja té una altra vegada la resposta.

Pere Aragonès deia fa una setmana: «Són una organització criminal, i contra aquesta màfia, contra aquest estament que és corrupte per definició, nosaltres només podem tenir un deure: fer caure el règim i avançar cap a la república catalana. I ho hem de fer nosaltres perquè n'hi ha uns altres que miren cap a una altra banda.» El progressisme polític espanyol ja no se l'espera: si no ha reaccionat ara no ho farà mai.

Avui em venen al cap les declaracions dels líders socialistes vindicant la república, però només ho fan o quan no tenen responsabilitats o quan militen a les joventuts, o en les fotos del PSC del meu poble, de Palafrugell, a la plaça, sempre amb la tricolor: on són avui? Molt fàcil, de boqueta, i molt fals a l'hora de la veritat; la tricolor, al calaix, i la corona, al cap. I no menys culpable és Unidas Podemos, no perquè la seva falta sigui més greu, sinó perquè massa gent hi havia posat esperances, i tampoc, tampoc, tampoc han fet res.

El rei emèrit ha marxat per salvar la monarquia i per salvar el seu fill. Però, òbviament, l'efecte ha sigut el contrari. Avui la monarquia balla, tremola per fi, i l'Estat està més dèbil que mai, i no és pel PSC, no és pel PSOE, no és per Podemos. El CEO ens dona moltes pistes, i apunta clar: ens diu de la gent el que no són capaços de dir els partits de l'Estat. I cal aprofitar-ho, aprofitar-ho per fer caure un règim del 78 caduc; aprofitar-ho per fer valdre els nostres drets tantes vegades trepitjats; aprofitar-ho per aprofundir en la democràcia, en la democràcia de debò, perquè més democràcia inclou també el dret a l'autodeterminació. Contra la monarquia, urnes i vots; contra la monarquia, autodeterminació i llibertat; contra la màfia monàrquica, república catalana; com a model de governança, república; com a valors, valors republicans. I avui ningú –ningú, ningú– té dret a posar cara de sorpresa.

Alguns, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, fa gairebé un segle que proposem la república com a model, i ens hem passat molts anys, molts, nedant contracorrent, denunciant els mals d'aquesta dinastia borbònica. També quan era un tabú, quan no teníem el suport de cap altra formació política, cap suport, quan els mitjans no s'atrevien a posar-hi el focus, perquè amagar-ho era un més dels pactes de la Transició. Hem batallat des de fa molts anys exigint transparència, treballant al Congrés per saber-ho tot, i amb l'opacitat sempre, sempre com a resposta; volent posar les febleses de la monarquia sobre la taula; volent demostrar com de corcada està l'estructura de l'Estat, molt sols, però no és una queixa, ans al contrari. Avui estem feliços que la república i el final de la monarquia siguin ja una idea majoritària a Catalunya, que sigui un dels grans consensos socials d'aquest país i que tingui un ampli suport en aquest Parlament. Avui som més forts per fer-los caure, i ho hem d'aprofitar.

El mateix Oriol Junqueras tot just dimarts ho denunciava des de la presó de Lledoners. Patim una monarquia corrupta fins a les entranyes, a uns nivells que només es poden entendre perquè aquesta corrupció és estructural. Un escàndol de proporcions descomunals, silenciats gràcies a la connivència dels principals partits polítics espanyols i d'uns aparells de l'Estat que han conviscut amb aquesta corrupció ètica i política. Podríem anar ara enrere, i veure com de fosca és l'etapa borbònica des dels seus inicis, però potser no cal que us avorreixi. Si encara no ho han fet, poden llegir la revista *Sàpiens*, que ho recollia molt bé al número del juny: s'hi divertiran, o vomitaran una estona, això ja no ho sé.

De fet, n'hi ha prou veient quin va ser el paper de la monarquia l'any 81, amb el cop d'estat, i com ningú va voler saber el paper de veritat que hi va tenir el monarca; com es va imposar un relat per evitar buscar el fons, amb el risc de trencar un fil que venia del franquisme i que permetia perpetuar tot un aparell que venia des del règim i que controlava, i malauradament controla, tots els ressorts de l'Estat. També és il·lustratiu com van intentar que algú es cregués, quan ja era impossible i imparabile que arribés per primera vegada al jutjat un cas de la família, el cas Nóos; també van voler que algú es cregués que ningú en sabia res, que Urdangarin actuava sol i roba-va sense ajuda. I no va colar, per a una àmplia majoria de la gent no va colar, i ara ho tornen a provar. Les investigacions periodístiques apunten a comptes bancaris amb a l'entorn de 100 milions de dòlars provinents de comissions per obra pública o de venda d'armament. I sembla també acreditada una fortuna de fins a 2.000 milions d'euros. Ho admetia el mateix Felip VI, aprofitant llastimosament la pandèmia, quan parlava de «posibles irregularidades en las cuentas del rey emérito». Res de

nou. Un escàndol més en una línia que és històrica. I ens tornaran a dir que actuava sol. Doncs no. No actuava sol. És obvi. I, amb ell, els hem de fer caure a tots. És un deure d'higiene democràtica i Esquerra hi invertirà tots els esforços que calgui.

Ja n'hi ha prou, de cortines de fum. Ens sobra informació perquè quedi clar que no és un fet aïllat, sinó un problema estructural. Ens sobra informació per poder afirmar sense cap dubte que la impunitat d'actuació és pactada amb el Govern de l'Estat i amb el sistema judicial. L'Estat ha protegit la corona i l'emèrit des de la seva designació i n'ha fet un dels pals de pallers per tal que res no canviï mai. La monarquia com un dels grans garants del règim del 78.

La fugida manté els mateixos paràmetres de sempre, complicitat de l'Estat per evitar el control judicial i democràtic. Un fet que han repetit de manera històrica. Una fugida que reconeix directament un comportament irregular, amb tanta barra –tanta barra– que són capaços de fer-ne un comunicat inaudit a qualsevol democràcia –inaudit.

I no podem passar gens per alt aquesta complicitat de l'Estat. «El Gobierno más progresista de la historia.», ens van dir. Però en vuit mesos no ha canviat re. La repressió contra l'independentisme continua i a cap dels pilars del règim del 78 s'han atrevit a fer-hi front. La impunitat judicial continua, l'abús del dret penitenciari es fa evident i, a sobre, queda demostrat que ens espien. Contra l'independentisme, tot, tot, tot s'hi val. Condemnats, investigats, empresonats, amenaçats i espiaats a una banda. Tot contra una proposta democràtica. Presó, exili i repressió constant, només per voler construir una república catalana neta, lliure i solidària, un país més just per a tothom.

I mentrestant no tenen ni la vergonya de dissimular. Pacten la fugida del rei emèrit, i ho fa el president directament. Ja no val parlar d'Estat profund. És el Govern escollit per sufragi qui defuig la democràcia i qui fa els ulls grossos davant del frau i del robatori constant, aliens absolutament als principis democràtics, sense cap voluntat de trencament amb l'herència del règim.

Avui aquí hem de condemnar-ho tot: comissions, prebendes, delictes fiscals..., i un llarg etcètera que no acabariem mai. Avui toca denunciar i reprovar els qui roben, però també els qui els han deixat fer-ho, institucions i partits, amb PSOE i amb Podemos al capdavant, els qui veten les comissions d'investigació o aparquen les denúncies perquè és agost.

I hem de destacar el contrast de nou: l'independentisme dels drets i les llibertats, permanentment perseguit; la monarquia feudal, que manté el seu comportament històric, sempre impune. Davant d'això, s'imposa la denúncia. Però més que la denúncia, el que cal és mostrar la força de la democràcia i del republicanisme avui. El que ens hem de fer, el que ens fem és encara més forts amb la nostra proposta: amnistia i autodeterminació com a única via per resoldre el conflicte; democràcia i drets humans davant del règim del 78 i de l'immobilisme.

Com més escàndols, la nostra proposta seguirà sent més democràcia. Com més impunitat, més fermes en l'autodeterminació. I, avui, aquest Parlament, davant l'escàndol democràtic dels darrers dies, té l'obligació i el deure de mostrar la força del poble català; de posar sobre la taula un dels grans consensos del país, el republicanisme, per fraternitat amb el poble espanyol, que no es mereix el que està vivint, però també, i sobretot, com a fórmula, com a única fórmula per resoldre el conflicte polític que tenen els nostres companys i companyes a la presó i a l'exili.

Contra la seva barbàrie, contra la màfia, contra el règim del 78, amnistia, autodeterminació i república, república catalana; *versus* la monarquia corrupta, república catalana.

Visca la república i visca Catalunya lliure.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. Conselleres, vicepresident, consellers, diputats, diputades, avui és un dia on novament es constata que a l'Estat espanyol no es pot confiar en ningú. No es pot confiar en el rei, no es pot confiar en el Govern, no es pot confiar en la justícia. Ho veu tot el món, ho sap tothom, ho diu tothom.

I especialment avui també amb la sentència que ha sortit del conseller legítim, el conseller de Cultura, en Lluís Puig, que posa en relleu que el Tribunal Suprem no és l'òrgan ni legítim ni competent per demanar una extradició ni per jutjar-lo. Ho deia l'ONU, ho diu el Grup de Treball de les Detencions Arbitràries de l'ONU, ho diu la justícia europea, ho diu la justícia belga.

Fixin-se que fins i tot no es pot confiar en la justícia espanyola, que, gràcies a la doctrina de l'exili, s'ha doblegat novament l'Estat espanyol. Si el Suprem no és competent, aquest és un criteri que val per a tots i totes. Tres anys d'exili, amb victòria rere victòria, si el Suprem no és l'òrgan competent, el judici és nul, tal com diu la justícia belga, i els presos polítics han de quedar immediatament en llibertat.

I hem de començar aquest Ple d'aquesta manera, amb un fet que ha passat avui, el dia 7 d'agost. President, consellers i conselleres, l'Estat espanyol està en fallida. Ho demostra la sentència d'en Lluís Puig i ho demostra la greu crisi de corrupció amb la fugida del rei, del cap d'estat, del cap d'estat de l'Estat espanyol. Les bigues mestres que sostenen aquest estat han començat a cedir i estan tan malmeses que no poden apuntalar-se malgrat els esforços que fan alguns, que volen perpetuar aquesta democràcia corcada que és la democràcia espanyola. Ja fa temps que el règim del 78 fa aigües, perquè els fonaments que es van posar en la mal anomenada «transició» no estaven ben sedimentats.

I alguns no en volen parlar, d'aquests temes. Hi ha a qui els molesta, parlar del rei d'Espanya –i avui, aquí al Ple, ho hem vist–, com Ciutadans, el PSC, el PP... Els partits unionistes tenen basarda. Escolti'm, el Govern de la Generalitat, des del 10 de març, abans que es confinés el país, el president Torra ja parlava amb tots els presidents dels grups parlamentaris per afrontar una situació difícil. Hi han hagut compareixences al Parlament de Catalunya, compareixences demanades pel president Torra que no s'han volgut substanciar perquè s'havien de fer de forma telemàtica, compareixences telemàtiques dels consellers, plens sobre residències, sobre mesures econòmiques, sobre crisis sanitàries. I ara, com pertoca després d'un fet tan greu com la fugida d'un cap d'estat, el Parlament de Catalunya és l'única institució de tot l'Estat espanyol que avui podrà fer un pronunciament. El Govern de Catalunya ha donat sempre la cara, no com ho fa la monarquia espanyola aquests dies, que de moment avui veiem que estan al Palau de Marivent, hi han anat de vacances amb total tranquil·litat.

I el problema és que aquí podem parlar de tot, però no podem parlar d'independència, no podem parlar d'autodeterminació, no podem parlar de la monarquia, no podem parlar del rei ni de res. I veiem com amb sorpresa, doncs, alguns es posen molt nerviosos quan això s'afronta. Perquè s'ha posat de manifest que no va ser una transició, sinó una continuació dissimulada dels principis d'aquell règim dictatorial. Es va acordar una transició sense tallar de soca-rel amb la dictadura franquista i, amb això, es va permetre que es perpetuessin fins a dia d'avui estaments institucionals, polítics, judicials hereus del franquisme.

Un exemple n'és la monarquia borbònica i especialment el monarca emèrit fugit. Que el monarca es convertís en cap d'estat va ser una de les últimes voluntats del dictador Francisco Franco, que el va nomenar en base a una llei de successió aprovada pel règim franquista i que ell va jurar fidelitat als principis del Movimiento. Per

això potser alguns criden «viva el rey». Això fa que ell, el monarca emèrit, així com el rei Felip VI, ho siguin perquè així ho va decidir una llei aprovada per un règim dictatorial construït sobre la mort i la destrucció i una llarga repressió de la Guerra Civil espanyola. Sens dubte també els artífexs del règim del 78 van fer una operació de maquillatge, de blanqueig perquè es tolerés que un monarca posat a dit pel dictador tingués aquest rol preponderant en una suposada democràcia i va entronitzar la corona com una institució fonamental de la Transició amb la voluntat de simular el procés modèlic i eixamplar el que havia de situar Espanya al carril central de la democràcia, de la modernitat i de les llibertats.

Però l'únic balanç que podem fer i l'autèntic full de serveis de la monarquia espanyola ha estat garantir la supervivència de l'*statu quo* franquista de preservar la unitat d'Espanya i enriquir-se a títol individual.

La situació actual de la monarquia és un exemple més del que es descriu com tot aquest Estat, com tots els aparells de l'Estat espanyol, d'un sistema judicial, polític i econòmic que va a la deriva. La monarquia va a la deriva. L'Estat espanyol està en fallida i el règim del 78, aquest fill d'aquesta Transició, s'enfonsa. Les actuals estructures de l'Estat fan aigües i no tenen salvavides possibles. Joan Carles I, que ha estat el cap d'estat durant quaranta anys, ha tocat el dos per intentar evitar passar comptes davant la justícia suïssa i la justícia espanyola. Això és gravíssim. No hi ha precedents en tot Europa en el segle XX i segle XXI. És gravíssim.

La llista és llarga, almenys del que s'ha publicat, especialment en informacions periodístiques de l'estranger. Ja hem vist que molts mitjans espanyols han mantingut durant uns anys un paper connivent, adulant i encobrint la monarquia. La cacera de Botswana, el cas Nóos –que ha dut el gendre i el cunyat reial a la presó per estafador–, els comptes a paradisos fiscals, dubtosos regals de la monarquia, el cobrament de comissions de 100 milions de dòlars per contractes amb empreses espanyoles per construir l'AVE a la Meca i entre Medina i la Meca, a l'Aràbia Saudita –que, per cert, es veu que és on diuen que és avui Joan Carles en la seva fugida– o possibles comissions a través del petroli.

Val a dir, però, que la corona va gaudir d'una nombrosa notorietat i popularitat i acceptació entre la ciutadania de l'Estat. A mitjans dels anys noranta –em sembla que ho deia el senyor Iceta–, segons el CIS, la confiança en la monarquia era d'un 7,5 per cent en una escala del 0 al 10, una popularitat que seguia l'estela de campanyes d'imatge que van engegar pel suposat paper decisiu que s'ha atribuït a Joan Carles I en el fracàs del cop d'estat del 81, de la Guàrdia Civil i de l'exèrcit.

Però els primers indicis d'aquestes corrupteles de Joan Carles I van començar a fer obrir els ulls a la ciutadania. I tant és així que el CIS, miraculosament, va deixar de preguntar sobre la monarquia, no fos cas que sabéssim l'opinió dels espanyols. El Govern espanyol, de tots colors, va preferir obviar la qüestió des d'aleshores i només el Govern de la Generalitat, a través del CEO, va preguntar aquesta pregunta a tot l'Estat espanyol i a Catalunya, sobre la percepció de la monarquia arreu de l'Estat, en una enquesta recent, em sembla que de l'any passat o d'aquests passats mesos, de quin era el resultat. I el resultat, la realitat, és que el suport a la monarquia està sota mínims, que a Catalunya aquest suport encara és més baix, que el baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió del mes de març el situa que un 71,2 per cent de catalans i catalanes volen una república catalana i que només un 14 per cent vol la monarquia. Catalunya és republicana. I en base a això, el senyor Iceta ens feia una... «Escolti'm, president de la Generalitat, senyor Torra, vostè ha de defensar el que volen la majoria de catalans i catalanes». La majoria de catalans i catalanes, un 71,2 per cent, el mes de març, abans que es conegués una fugida del cap d'estat, deia que volia una república catalana i un 14 per cent una monarquia espanyola. Entenc que el president de la Generalitat actua defensant aquests valors de la majoria dels catalans i de les catalanes.

Ara bé, deia: «No, és que en base a això...» –el senyor Iceta–, «és que s'han de construir els consensos sobre aquestes realitats.» Per tant, tenim una majoria i tenim un ampli consens, i què fem? Què fem? Quin és el paper de la reforma sobre la que es basa el consens? Perquè, clar, això dels consensos deu anar segons els interessos al moment adequat. Perquè per aplicar el 155 hi havia consens a la ciutadania catalana, sí o no? No, i el van aplicar. Per aplicar ara un 155 sanitari i retirar les competències en el sentit del coronavirus, hi havia consens a la ciutadania catalana? No –votat pel Parlament de Catalunya–, i bé que ho van aplicar. Quan hi va haver la LOAPA hi havia consens? Tampoc, i bé que ho van aplicar. O, per exemple, ara, per robar els romanents de tresoreria als ajuntaments de Catalunya per destinar-los a no sé què, hi ha consens o no hi ha consens? Tampoc, i bé que ho apliquen. Segons què, hem de trobar grans consensos i per segons què no cal, perquè el BOE i el Consell de Ministres ja ho arreglen.

I, bé, entenc jo que un 71,2 per cent de la ciutadania de Catalunya que vol república deu ser una bona base per construir un ampli consens, i només un 14 per cent..., que, per cert, no concorda gaire amb els que avui han defensat la monarquia espanyola aquí al Parlament de Catalunya.

La monarquia ha trobat el suport necessari entre tots els poders de l'Estat per poder protegir-se i continuar endavant, com avui hem pogut veure amb les diferents forces unionistes, Ciutadans, PSC i PP, per tapar-li les vergonyes i impedir que la ciutadania s'expressi de manera crítica. S'ha intentat silenciar i intimidar qualsevol iniciativa i qualsevol qüestionament de la monarquia, al preu que sigui; avui aquí al Parlament n'hem vist un clar exemple, que n'hi havia que no volien que se celebrés aquest Ple perquè «no és important això, això no és important». Això també forma part d'aquesta estratègia per silenciar aquest abús de la monarquia espanyola que s'ha fet en tota hora.

Perquè es pot fer de tot alhora, perquè es pot ser crític amb la monarquia corrupta, amb un cap d'estat que se'n va, i un govern pot continuar gestionant la crisi del coronavirus, com avui mateix sentia el doctor Argimon, que anunciava cribratges poblacionals massius, tests massius de la ciutadania, i continuar donant resposta i solvència, com molt bé ha explicat el president Torra durant tots aquests mesos, setmana rere setmana, aquí al Parlament de Catalunya per fer front a una situació delicada. Es pot fer tot alhora. No val l'excusa d'amagar-nos, que hi ha el coronavirus, perquè així no parlem de la crisi d'estat que hi ha a l'Estat espanyol; no, això no val. Es pot fer tot alhora.

I tant és així que avui el Parlament de Catalunya, i durant molt de temps, aquesta voluntat de silenciar l'hem anat patint: no deixant tirar endavant una comissió d'investigació de la monarquia; portant propostes de resolució, els mateixos comuns, el mateix Govern, suspeses pel Tribunal Constitucional. O també hem anat veient com aquesta voluntat de qüestionament i de silenci ha anat a la ciutadania: persones processades i exiliades per cantar, per fer cançons, per escriure... Sí, sí, vostè potser riu, però hi ha gent que està a l'exili per dir que el rei Borbó és un lladre i resulta que és una veritat. (*Alguns aplaudiments.*) I això no fa gràcia perquè afecta vides de les persones. O persones que per escriure i fer espectacles de titelles amb contingut monàrquic també han tingut represàlies. S'ha minvat la llibertat d'expressió en un estat, en aquest Estat, justament, per no poder parlar de la monarquia.

Cal una reparació de totes aquestes víctimes de la maquinària repressora contra la dissidència i la crítica. Darrere el monarca i al costat del monarca, doncs, hi ha una oligarquia de poders estatals que fan i desfan des de fa temps amb un únic objectiu: el seu benefici propi i «la unidad de España». Perquè en aquesta unitat, que és aquesta excusa per perpetuar una democràcia feble, no exemplar, no homologable a una Europa de llibertats, de respecte cap als drets fonamentals...

Els independentistes ja fa temps que ho evidenciem, ja fa temps que ho patim; hem tastat aquesta falta de cultura democràtica de l'Estat. Fa temps que ho denunciem a Eu-

ropa. La fiscalia, el Tribunal Constitucional, el Suprem estan sempre a punt per perseguir qualsevol dissident i qui qüestiona la democràcia d'aquest Estat espanyol, perquè si cau la monarquia, cau tot el sistema. Perquè la monarquia és una cara mateixa de la mateixa moneda de tot l'Estat espanyol.

I Joan Carles I se'n va, però la corrupció de la monarquia es queda; la corrupció del cap d'estat es queda; la repressió del cap d'estat es queda. No és el gran problema que té Espanya només la monarquia, és un símptoma clar d'aquest deteriorament democràtic de les estructures d'estat. I la monarquia s'enfonsa, però no s'enfonsa sola. Perquè el republicanisme espanyol ni hi és ni se l'espera, i encara menys els partits polítics republicans espanyols, que suposadament són molt progressistes a l'Estat espanyol, però que estan ben instal·lats al poder, ben instal·lats a la poltrona, mai millor dit, i ajuden a mantenir el règim del 78, de la monarquia, i a amagar la seva corrupció, fins i tot ser còmplices necessaris per a la fugida de Joan Carles I.

I d'entre tots aquests poders, el Govern espanyol s'ha erigit, fos quin fos, com a defensor d'aquesta corrupció sistèmica que ha representat la monarquia espanyola, primer silenciant qualsevol crítica, retirant les preguntes del CIS i emparant la persecució de qualsevol element crític. I amb el Govern actual, veient com ha treballat per protegir el rei, ajudar-lo a abandonar l'Estat d'amagat, tot el Govern, els ministres, amb la vicepresidenta Calvo al capdavant com a dona d'orquestra d'aquesta operació per salvar el *rey emérito*.

En el moment de major crisi de la monarquia espanyola, hem vist com el republicanisme espanyol i especialment els partits republicans espanyols no han donat senyals de vida per defensar una república espanyola. Si volien un moment, si volien un *momentum*, ara era el moment, és ara, és aquest el moment, però els veiem calladets, els veiem amagadets, els veiem molt obedients, escolanets de la monarquia.

I, bé, escoltin, jo em pregunto..., ara no hi és la diputada Albiach, però jo em pregunto senyors de comuns, senyors de Podemos, per què volen el poder, per què volen governar, per què volen ser ministres, per què volen ser alcaldesses? Per què? Si després actuen d'una forma tan o més conservadora que partits de dretes espanyols. Si quan han de fer canvis des del Govern, des del poder que teòricament els han donat els ciutadans, des dels seus ministeris i des de les seves alcaldies, el que fan és ajudar a fugar-se el rei.

I vostès, escolti'm, no poden passar d'amagat d'això. Vostès van dalt de l'avió del rei que se'n va. No sé si a Aràbia...

(Veus de fons.)

El president

Diputat, prou.

Albert Batet i Canadell

President...

El president

Continuï, senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

Jo ja sé que no li agrada sentir això, però és la realitat, senyors dels comuns –és la realitat. Vostès van dalt de l'avió al costat del rei, marxant o a Aràbia Saudita o a la República Dominicana (*remor de veus*) perquè no estan fent res per impedir-ho.

El president

Un moment, senyor Batet. Un moment –un moment.

Albert Batet i Canadell

No estan fent re per impedir ho. Per què volem el poder si després quan el tenen el que fan és actuar d'una forma totalment conservadora? És més –és més–, a Podemos el que sí que els hem vist és fer un tuit. Calla!, que han fet un tuit, eh? Van fer

un tuit en el qual deien..., el vicepresident Pablo Iglesias deia que per fer pública la fugida del rei, doncs, bé, com que el vicepresident..., que ho troben una qüestió molt indigna i que deixava la monarquia en una situació molt compromesa.

Això és tot lo que han fet. Escolti'm, i a més a més, escolti'm, quines iniciatives han tingut? Si no tenen cap iniciativa! Cap. Miri, de les nostres propostes de resolució els passarem unes quantes iniciatives perquè puguin fer des del Govern a Madrid. Ja saben que la nostra voluntat no és pas la reforma de l'Estat, però els farem una sèrie de propostes perquè les puguin tirar endavant. Perquè la diputada Albiach parlava que la monarquia és igual a inestabilitat. Parlava de 2.000 milions d'euros que s'endú el cap d'Estat, que és un *retiro* daurat, que en el context actual de pobresa, això... I què fan? No han fet re! –no han fet re. I, a la vegada, diuen... Escolti'm, una idea: deroguim la llei mordassa, que la gent pugui tenir llibertat d'expressió. Simple, eh?, senzilleta. És a dir..., i li podríem dir tots els beneficis que té el rei, la Casa Reial, etcètera.

Que el PSC formava part del sistema ja ho sabíem. No ens enganyen. Vull dir, això... Escolta'm, més monàrquics que el PSC hi ha poca gent a Catalunya. Vull dir, no..., ja ho sabíem, això no forma cap... Sin novedad en el frente. Ara, que Podemos i els comuns actuessin d'escolanets del PSC en aquest tema i de la manera que ho han fet, home, amb una mica vergonyant sí que és. Perquè teòricament vostès venen d'una tradició d'un catalanisme d'esquerres, del PSUC, d'Iniciativa, etcètera, que, bé..., que no tenien aquestes arrels de tanta submissió monàrquica.

I en aquest sentit, clar, això és molt devastador des d'un punt de vista democràticament parlant. Perquè aquest lligam de Felip VI amb la corrupció i l'autoritarisme no només li ve per un llinatge de descendència genètica, genealògic i que el relaciona amb tota la branca històrica dels Borbons, que podríem fer aquí, segurament algun historiador, una llista més llarga, sinó també ho fa perquè sabia certes informacions, tal com diu la premsa, i tal com això s'ha posat de manifest.

I el Govern de Pedro Sánchez què fa? Absolut respecte, confidencialitat, perquè hi ha coses que no es poden explicar, *los secretos de Estado*, eh? Deu ser com això de l'espionatge, que deia el senyor Sabrià ara, no? I, a més a més, organitza una gran trobada de presidents autonòmics a La Rioja presidida per Felip VI. I nosaltres, president, el volem felicitar perquè el president de la Generalitat va respondre al sentir majoritari de la societat catalana, d'aquest 71,2 per cent de catalans que volen una república, i no va participar d'aquest enaltiment a la monarquia que vam veure la setmana passada, no va acudir a la cita per formar part d'aquesta comparsa, aquesta conxorxa d'una monarquia que ha menystingut els ciutadans, que ha perseguit crítics, i amb la connivència d'altres poders de l'Estat, i que ha bloquejat qualsevol iniciativa parlamentària d'aquesta cambra, fos quina fos i qüestionés i exigís retiment de comptes a qualsevol monarquia.

I mentre això passa, a Espanya regna el silenci, i avui tots de vacances, al mes d'agost, no sigui cas que ens agafi això treballant, no? Tots de vacances, no sé si a Doñana, no sé on són, però tots, tots de vacances i tots tranquils, quan és una qüestió d'estat gravíssima. I aquesta situació evidencia..., aquesta connivència dels partits suposadament progressistes espanyols, de l'Estat espanyol, ens referma que Espanya és irreformable. Perquè no volen. Perquè poden i no volen. Perquè *sí que se puede*, però no volen. I que el nostre camí és el camí correcte, que és el de construir una Catalunya independent en forma de república. I per aquests motius hem esmerçat molts esforços durant tots aquests últims temps.

Vull recordar la violència estatal avalada pel rei Felip VI en el seu discurs de l'«a por ellos» el dia 3 d'octubre, en què va llençar a les escombraries el seu rol institucional i neutral i es va fer militant de l'unionisme. També, el seu paper destacat a l'hora d'intentar convèncer empreses perquè marxessin de Catalunya, amb el seu 155 empresarial. Per cert, senyors de Podemos, això també ho poden derogar, si volen, que de moment encara no ho han derogat. També el poden derogar, aquest de-

cret llei, per a la fugida d'empreses de Catalunya. I per salvar la monarquia i l'*statu quo* que s'ha mantingut durant aquests quaranta anys. La corona ha perdut tota credibilitat i empatia.

La història és testimoni, doncs, un cop més, de la voluntat majoritària dels catalans i les catalanes de decidir el seu futur. I un cop més ens n'adonem, senyor president, lamentablement, que no hi ha voluntat de diàleg, que no hi ha ganes de dialogar, i ni n'hi haurà, perquè no tenen cap incentiu. Perquè, si en aquests moments tampoc ho volen afrontar, com volen afrontar altres temes? L'Estat espanyol té un dèficit de democràcia, de transparència, de llibertats i d'apoderament ciutadà, i la monarquia té assegurada la seva continuïtat gràcies a la Constitució espanyola, la sacrosanta Constitució espanyola, com així ho referma.

Què haurien de fer teòricament els partits republicans espanyols per aconseguir una república espanyola?, què haurien de fer? Home, un camí que els independentistes catalans ja sabem. Haurien d'anar a unes eleccions, amb un programa republicà. Haurien de treure una majoria parlamentària al Congrés dels Diputats. Haurien de proposar una reforma de la Constitució. Haurien de proposar un referèndum. El resultat del referèndum l'hauria de firmar el rei. El rei l'hauria d'autoritzar, que s'apliqués al BOE, i després s'haurien de convocar unes altres eleccions per escollir un altre Congrés per revalidar el que s'ha votat en referèndum.

Per tant, la reforma de l'Estat és impossible. I a més a més sabem com acaba, perquè és el mateix que van fer els independentistes catalans, i la mateixa legitimitat que poden tenir els republicans espanyols la tenim els independentistes catalans, i la teníem l'U d'Octubre, i sabem com acaba perquè el delictes és el mateix, que és el de rebel·lió i el de sedició, i sabem com actua l'Estat espanyol malgrat la justícia europea i malgrat la justícia..., l'ONU i etcètera. Acaba a la presó, a l'exili, repressió i cop de porra. Aquesta és la manera que tenen d'actuar. Ja ho sabem, perquè el delictes..., actuava de la mateixa manera.

I bé, davant d'aquest Estat en crisi permanent, que avala aquesta monarquia corrupta, que té un govern que col·labora amb la fugida de l'anterior rei i que està forjat amb una estructura de partits, de mitjans de comunicació, funcionaris, sistema econòmic que els dona cobertura i que arrossega els mals del règim franquista, només hi ha dos opcions realistes i possibles: o monarquia espanyola o república catalana. I la nostra via és el camí que vam emprendre fa temps i avui és una bona oportunitat per reafirmar-ho, el camí de l'U d'Octubre i el camí del 27 d'octubre, el camí correcte que ens ha de portar a construir la república catalana, perquè Catalunya és republicana, ho ha demostrat de sobres i el nostre referèndum és sobre el dret d'autodeterminació.

Estem més a prop de la independència de Catalunya que de qualsevol possibilitat de diàleg i de reforma i de voluntat de reforma de l'Estat espanyol. Perquè ja ho estem veient en aquests moments, fins i tot suposadament del Govern més progressista de la història. I sabem que l'únic camí és el de construir una república catalana, que és el que ens portarà a la llibertat dels nostres presos i el retorn dels exiliats, motiu pel qual molts continuem fent política.

President, tot el nostre suport. Creiem que la seva actitud de fermesa és totalment compatible, donant la cara constantment en la gestió sanitària, gravíssima i econòmica, urgent i emergent i social del coronavirus, però a la vegada també posant un mirall enorme a l'Estat espanyol, que avui sigui aquí, gràcies a la seva petició en seu parlamentària, l'única institució de l'Estat espanyol que posi de manifest que hi ha una greu crisi d'Estat, que cal abordar-la de forma urgent i que no passa per solucions màgiques sinó que passa per fer política, actuar amb responsabilitat, amb voluntat de diàleg però amb un objectiu, que es diu la llibertat i es diu la república catalana.

Moltes gràcies a tots i totes.
(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per respondre als grups i subgrups, té un torn de rèplica el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé; bona tarda de nou. Respondré a cada un dels grups, en primer lloc a Ciutadans, el senyor Carrizosa que, vaja, per lo que m'ha semblat entendre, jo diria que en resum li sembla molt bé tot el que està passant, en definitiva, no?, mirant-ho com un espectador més. De fet, tampoc no m'estranya massa en el sentit de que per vostès, la unitat de la pàtria, la bandera i el rei... Vostès van néixer per això i per tant qual-sevol cosa que pugui alterar algun d'aquests tres supòsits, doncs, els desenfoca, i per tant vostès, costi el que costi, passi el que passi, estaran aquí, i això comporta per a molts presó, exili..., però per a vostès comporta ser còmplices de la corrupció. Jo els pregaria que fessin una reflexió sobre aquest suport inqüestionable a la monarquia a la vista de l'escàndol monumental que ha passat.

I vostè deia, diu: «Esto de hoy va a pesar.» Doncs miri, jo espero que sí. Jo espero que sí; li he de dir que poques vegades m'he sentit més orgullós de ser membre d'aquesta cambra... Bé, diguem-ne que sí, de ser membre d'aquesta cambra, doncs, precisament perquè davant de la conxorxa de silenci que hi ha hagut a l'Estat espanyol aquesta cambra avui s'alça com un baluard de la democràcia i del republicanisme. I això em sembla especialment rellevant. Per tant, espero que sí que pesi i espero que sí que serveixi de reflexió, doncs, de molta gent que pugui estar seguint aquest debat i que vegi que aquell petit reducte, no?, una mica com els gals, aquella petita aldea dels gals, encara estem aquí per defensar els valors republicans i trencar aquesta conxorxa de silenci.

Vostè s'ha referit a tota una sèrie d'altres temes que estic a la seva disposició vint-i-quatre hores al dia per contestar-li, perquè jo em dedico vint-i-quatre hores al dia a lluitar contra el coronavirus, a lluitar contra aquesta pandèmia. Jo no estic fent altra cosa, per la salut i el benestar de tots els ciutadans, per tant, li he de dir que em dol moltíssim que vostè digui que estic sense fer res o que em són igual els indicadors de morts. Cada hospital i cada persona hospitalitzada, cada mort, pensi que jo ho sento, penso com el que més en aquest país, per tant, em sembla que són comentaris molt desagradables que jo li pregaria que retirés.

I efectivament, hi ha una lluita sanitària i estem aquí, però hi ha una lluita econòmica i social. I aquest Govern en aquestes últimes setmanes, doncs ha concertat amb patronals i sindicats les bases justament de l'acord de reactivació econòmica i de protecció social. El Govern mateix, amb tot l'equip econòmic i liderat pel vicepresident, vam tirar endavant un pla de reactivació econòmica i protecció social que hem presentat a la ciutadania, en el qual hem quantificat els diners que ens pertocuen dels fons europeus, 31.000 milions; vam signar amb les entitats més representatives del tercer sector, que representen 4.200 entitats del tercer sector, l'acord per a la Catalunya social; hem tirat endavant una comissió d'experts de salut que vol precisament reformar tot el sistema de salut, conjuntament amb una comissió interdepartamental que es creï i que té per missió acabar aquest setembre els estudis a través d'un informe; hem impulsat un grup d'experts, el Catalunya 22, que té per missió també donar-nos el que poden ser, doncs, les línies del futur del nostre país; hem aprovat els plans de contingència de cada un dels departaments...

Vostès tenen tota la legitimitat per criticar si aquest Govern ho fa millor o pitjor, però aquest Govern no para de governar, no para de decidir, cada dia. Què ens falta? Vol que li digui què li falta en aquest Govern? Recursos, sense cap mena de dubte, i m'agradaria que algun dia –algun dia– vostè es posés al costat del Govern en lo que són les reclamacions legítimes dels recursos que aquest país necessita per tirar endavant, que algun dia Ciutadans estigués al costat del Govern per reclamar els fons

europèus, per reclamar la regla de despesa, per reclamar els superàvits a favor dels ajuntaments, per denunciar el dèficit fiscal que patim.

I acabo. La cita esperpèntica del Valle-Inclán només era perquè sap que es va fer famosa l'any 31 una frase que va dir Valle-Inclán, diu: «Los españoles han echado el último Borbón, no por rey sino por ladrón.» I em pensava que, doncs, era bastant adient, en la sessió d'avui.

Al senyor Iceta, la veritat és que pensava fer-li una rèplica llarga, però davant del torrent republicà que m'ha sortit de la senyora Albiach, gairebé que l'ha fet ella, la rèplica. Jo, que sé que vostè és una persona com molt institucional i de defensa de les institucions i del rei i de tal, doncs, m'imagino que deu haver quedat esglaiat després realment d'un discurs que ens ha desbordat a tots, sobre el republicanisme de la senyora Albiach. Ara, tampoc em sembla que em preocuparia massa, perquè més aviat em dona la sensació que això han sigut uns focs artificials que passen aquí, no? Abans es criticaven certs grups catalans que feien un discurs aquí i un altre a Madrid, eh?, i avui em dona la sensació que això ha anat una mica per aquí.

Miri, sap què va passar el 20 de maig del 2008, senyor Iceta? Que el president Montilla va descartar una negociació amb la resta de presidents autonòmics, i va apostar per una negociació bilateral amb el Govern. I sap qui va sortir, en nom del PSC, a explicar-ho? Vostè. És a dir, que el que Catalunya vol de negociació del finançament amb l'Estat no és una cosa que surti d'ara, no, no, és que ve del president Montilla, ve de vostè. Vostè va literalment demanar aquesta negociació bilateral amb l'Estat sobre el finançament. Per què li sembla que ara no hauríem de voler el mateix, si vostè mateix ho va defensar? I, per tant, jo n'estic enormement satisfet, de no haver anat a la reunió de La Rioja, perquè formava part de l'entramat, d'aquest entramat que ja s'estava coent de la fugida del rei. Aquella foto formava part del relat de la fugida del rei. Jo no tinc cap problema, i ho he demostrat, he anat a totes les reunions de presidents, a totes, perquè sé el que ens estem jugant. I jo vull que ens en sortim tots.

Miri, ara mateix Catalunya té una situació en la que sembla que hem aconseguit aturar la corba expansiva dels contagis, i anem a un descens. I en canvi Madrid està en ascens. Tenim un focus a l'Aragó, doncs, realment molt greu. Al País Basc parlen d'una segona onada. La situació és complicada, eh? Li he posat exemples de governs de colors molt diferents. Vostè sap que algun d'ells és dels seus. Doncs, jo vull que tothom se'n surti. I faré tot el possible perquè tothom se'n surti. A mi no em trobarà, doncs, intentant esgarrapar quatre vots per la gestió de la pandèmia, perquè sé que tothom s'hi està deixant la pell, tots els governs.

I, miri, sap què li dic avui? Doncs sí, permeti'm..., parlar de drets i de democràcia a Espanya... Doncs permeti'm que jo l'hi qüestionï, avui, quan ha sortit la sentència al conseller Puig. És que l'hi qüestiono, sí, perquè ja són massa sentències les que la justícia europea està posant al damunt de la taula que qüestionen la democràcia i la justícia espanyola, i les que vindran. I això no ho poden aturar ja? No poden aturar aquesta vergonya? Tant costa aprovar i proposar una llei d'amnistia? Però per què els ha de costar tant?

I m'adreço a vostè, senyora Albiach, vull dir, a vostès els van votar perquè fessin això, perquè proposessin una llei de l'amnistia. Però per què no la proposen? Facin-ho. Vull dir, no ho sé, és justament el que els havíem demanat.

I altres preguntes més ràpides, senyor Iceta. Personar-se en el 3 per cent? I tant, que ens personarem. I tant, perquè això va absolutament en contra del que aquest Govern ha defensat des del primer moment, que és corrupció zero. I, per tant, i tant. Que Madrid ens passa al davant, ha dit també vostè? És que com podem evitar-ho, amb aquest infrafinançament que tenim? Com podem evitar-ho? No estem lluitant en igualtat de condicions. Com podem evitar-ho, sense el corredor mediterrani, que Madrid no ens passi al davant? Li dic el mateix que al senyor Carrizosa: algun dia es posarà al costat del Govern de Catalunya per reclamar el finançament que ens pertoca?

I, finalment, té tota la legitimitat per dir que estem fent una mala gestió, però potser no és la mateixa percepció que tenen els ciutadans catalans, que enquesta rere enquesta ens estan donant la confiança al Govern de Catalunya *versus* el Govern espanyol. I també voldria, doncs, remarcar-ho.

Miri, jo ja sé que soc una mica tradicional, una mica antic i tot, a mi m'insulten com a noucentista, imagini's. Doncs, em sap greu que aquell republicanisme de la tradició de la qual vostès venen, del Campalans, del Serra i Moret, s'ha evaporat tot, i que no quedi res, i que vostès avui siguin part del gran apuntalador del règim. Això realment, no ho sé, per la tradició que hi havia del socialisme català, doncs a mi, sincerament, em fa una mica de llàstima.

Senyora Albiach, jo l'he de felicitar per l'exercici de malabars que ha fet vostè avui aquí. És molt difícil sortir en aquesta tribuna, fer aquest exercici de republicanisme i asseure's al Govern de Madrid i continuar emparant la fugida del rei. És molt difícil. Vostè ha intentat fer-nos creure que diuen una cosa, que intenten fer-ne una altra... No, miri, és que l'escàndol és majúscul, és enorme, és monumental, és colossal. És que és el cap d'estat; el cap d'estat d'Espanya ha fugit. I vostès tenen una responsabilitat immensa. Si això no els hagués passat estant vostès al Govern, doncs, podria fer aquest discurs, però és que vostès estan al Govern d'Espanya. Jo per això l'hi deia: penso que si realment, i ho crec, vostè en aquest discurs ha estat sincera, i ha expressat l'opinió de Podem, té una sortida molt digna, que és dimi-tir. O li he dit una altra cosa, dic: «Escoltin, doncs, forcin, no ho sé, un referèndum sobre la monarquia a Espanya.» Però és que vostès formen part d'aquest Govern i, per tant, sincerament, penso que no es pot fer aquest discurs aquí i seguir governant com si res a Madrid amb l'argument de la utilitat. No em sembla...

I vostè mateixa ha dit, diu: «Els governs que havien ajudat Juan Carlos», etcètera. Doncs jo espero que el seu Govern no sigui..., no puguem dir que va ser un govern que va tolerar aquesta fugida del rei. I parlava de força d'Esquerra Republicana. Miri, sap què entenc jo per força d'Esquerra Republicana? Doncs, Adelante Andalucía, que avui parlava i feia un article que deia: «Es la hora de la república andaluza». Per mi, això és una força d'esquerra i republicana. Per tant, jo, si vostè es creu el discurs que ha fet aquí, l'animo a ser coherent.

I parlava de la confrontació democràtica, de que jo només faig que confrontar, etcètera. No ho sé, però com ens podem enfrontar a un estat que empara un rei corrupte? Com ens podem enfrontar a una justícia espanyola a la qual sabem que és impossible que hi trobem justícia, quan l'hem de trobar a Europa? Com creu que la nostra relació amb l'Estat ha de ser, si no és posant de manifest aquestes xacres que té l'Estat espanyol?

A la CUP, coincideixo pràcticament amb tot el seu discurs. Jo també crec que l'única república possible a l'Estat és la catalana. Per això, em sembla que és important que tinguem tots –i avui crec que ha quedat clar per part dels tres grups independentistes–..., que el nostre objectiu és la república catalana i, per tant, hi estic molt d'acord. Respecte al «sigueu més republicans que mai», miri, doncs jo ho he intentat, des del primer dia que vaig ser president de la Generalitat. A vostè li pot semblar que no, però jo he intentat que aquest fos el meu capteniment. I bé, les meves causes per desobediència tinc.

Al PP. Senyor Fernández, jo penso que el millor del seu discurs ha estat la seva corbata, sincerament. No voldria que passés desapercbut, la corbata verda que vostè avui ens ha obsequiat. Que vostè empari la monarquia corrupta em sembla perfectament comprensible i normal. Vull dir, vostès..., és igual, faci el que faci el rei, el defensaran. És més, ha cridat avui aquí el «*viva el rey*», que ara he pensat: «No sé si és la primera vegada que se sent o no.» (*Veus de fons.*) No, vostè, senyor Rodríguez, va ser el primer. Molt bé, doncs bé, felicitats.

Jo..., em sembla que aquest discurs acrític, no?, davant d'un comportament tan immoral els situen a vostès, també, en una situació difícil, perquè estem parlant

d'una immoralitat descomunal. I per tant hi ha un tema aquí molt..., no pots mirar a l'altra banda com si res. De debò, eh? Crec que has de mirar-ho. I respecte a aquesta monarquia plural i que ens uneix a tots, etcètera. Doncs, miri, és que el discurs del 3 d'octubre a molts ens va situar a fora, directament, perquè el rei Felip VI va emparar la violència contra els catalans i això no ho oblidarem mai. I, per tant, vostè potser sí que se sent representat pel rei Felip. Permeti'm que li digui que nosaltres no.

I vostè mateix deia: «Som un grup petit», etcètera. Doncs, miri, potser aquest «viva el rey» acrític fa que vostès siguin un grup petit. Potser replantejar-se algunes actituds faria que vostès poguessin créixer, perquè és que és lo que han explicat els grups republicans de la cambra: a aquest país hi ha un consens d'un 80 o 90 per cent que ja no considera la monarquia com una institució pròpia. És així, és així. Totes les enquestes donen aquest resultat. És així. Llavors, bé, jo penso que aquest és el consens i aquesta és la majoria.

I a Esquerra i a Junts per Catalunya, voldria agrair-vos el vostre suport. Penso que era molt important que avui el Parlament de Catalunya tingués aquest debat, certament, com hem tingut tants i tants. Jo crec que he estat el president que he participat en més debats i no tinc cap problema en participar en tots els debats que calgui ni quan calgui. No soc jo qui posa els ordres del dia ni quan posen els debats. Cap problema en tenir tots els debats que calguin. Jo estic a la seva disposició 24 hores al dia per saber què està passant en aquest país sobre la pandèmia; només faltaria. I, per tant, qualsevol moment és bo, doncs, perquè jo els pugui contestar però avui, com s'ha remarcat –ho deia el company Albert Batet– en tot l'Estat espanyol, l'única institució democràtica que s'està qüestionant què ha passat és el Parlament de Catalunya. I això té un valor, té un valor magnífic, té un valor de democràcia, té un valor d'exemplaritat, té un valor de decència i té un valor –jo penso, també– de llibertat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Tenint en compte el temps que ha emprat el president de la Generalitat en el seu torn de rèplica, correspon ara una contrarèplica de tres minuts per a grups parlamentaris, un minut i mig per a subgrups. Per tant, quan vulgui, senyor Carrizosa, en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Vaya Pleno que se han marcado ustedes, señor Torra, vaya Pleno que se han marcado. No sé cómo se van a sentir los ciudadanos que están preocupados por la crisis sanitaria y por la crisis económica que se nos viene encima. Seguramente, se preguntarán qué hemos solucionado en este Pleno, qué hemos solucionado de la gravísima situación sanitaria, qué hemos solucionado de la gravísima situación económica, en la que las familias se encuentran y cómo asistimos a aquellos que se sienten más desamparados ante la crisis.

Seguramente, la respuesta es que nada de eso se ha hecho, que lo que se ha hecho en este Pleno es otra vez lo que ustedes saben hacer, que es crispar, que es dividir y que es no gestionar y no trabajar. Ustedes esta excusa que ponen de que no fueron a la conferencia de presidentes porque iba el rey, oiga, ya es lo último; ya es lo último que tengan ustedes que poner estas excusas para algo que tienen absolutamente predeterminado, que es atacar allí donde más duela para conseguir la independencia, según ustedes. Que luego tampoco consiguen la independencia, ¿eh? Van a conseguir ustedes tanto la independencia como si la prometiera Ciutadans, solo que ustedes mienten y nosotros decimos la verdad. «No habrá independencia» y ustedes le dicen: «Sí, sí.» Y el resultado es el mismo: no.

Sinceramente, yo lamento este espectáculo por las pequeñas y medianas empresas, por las familias, por los comerciantes, por el sector turístico, por los ciudada-

nos, que no se merecen estos políticos que, en el periodo más grave de incertidumbre, solo quieren provocar más inestabilidad.

Y además, señor Torra, ustedes carecen de dos legitimidades imprescindibles para pedir hoy que abdique Felipe VI. Primero, la legitimidad moral, porque lo hacen basándose en la corrupción. Ustedes quieren que dimita un rey emérito cuando ustedes son unos reyes del 3 por ciento, reyes de la corrupción –es casi una disputa dinástica. Y les falta la legitimidad democrática. Mire, se lo voy a explicar facilito para que lo entiendan todos ustedes, porque yo veo que ustedes metidos en sus cosas no entienden bien estas cosas. Miren, que el Parlamento de Cataluña vote por la abdicación del rey por supuestas corrupciones en la corona es como si el Parlamento de La Rioja o el propio Congreso votasen para que se aboliese la Generalitat por la corrupción de sus sucesivos presidentes.

Y ya acabar diciendo que aquí nos conocemos todos. Este Pleno no tiene otro objetivo que atacar a un símbolo de España para cargarse a España. Por eso cargan ustedes contra nuestras instituciones. Y lo valiente, lo revolucionario en Cataluña es pedir hoy que se trabaje para solucionar la pandemia, para defender nuestras instituciones, para defender al rey como símbolo y para oponerse a este Gobierno autonómico desleal (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) formado por revolucionarios de salón que solo piensan liarla en un viernes de agosto, cuando detentan un...

El president

Gràcies, diputat.

Carlos Carrizosa Torres

...presupuesto –y acabo ya– de 33.000 millones, que invierten muchas veces en todo aquello que no interesa a los ciudadanos: en propaganda, en dividir y en crispar. (*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té un torn de nou el diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt breument, perquè el temps per a la rèplica dona per al que dona. Però m'ha fet singular il·lusió que un portaveu dels grups de la majoria s'hagi presentat com pràcticament, en fi, una minoria exclosa en un racó... En concret, recordar que dels quaranta anys de recuperació de la Generalitat, el partit del senyor Batet n'ha governat trenta-tres. Trenta-tres durant els quals, per cert, va haver-hi una bona relació entre el Govern de Catalunya i aquesta monarquia que avui descobrim que és el pitjor que li podia passar a Catalunya des d'abans d'ahir.

Vostès estan encaparrats a defensar –i en tenen el dret, naturalment, tothom pot defensar el que tingui per convenient–: «No, és que Espanya no és una democràcia.» Escolti'm, diguin-me vostès un exemple d'una democràcia que accepti la jurisdicció d'un tribunal internacional. Vostès avui mateix estan celebrant una decisió d'un tribunal belga sobre un procediment d'extradició. Per tant, la culminació de la justícia espanyola precisament està residenciada a la justícia europea, per decisió pròpia, d'Espanya. Podríem posar-ne molts, molts exemples. Certament, hi ha hagut una controvèrsia al voltant de la concessió del tercer grau a determinats polítics presos, amb tota la raó. Ara, durant el temps que estava concedida podien fer, entre altres coses, entrevistes a la televisió pública. Diguin-me vostès a quina no democràcia succeeixen coses així. Ho dic perquè tots puguem posar una mica en perspectiva les coses que diem. I això l'hi diu algú que ha dit estrictament que es pot millorar la qualitat de la nostra democràcia, i tant.

Vostè ha tret com a argument d'autoritat el president Montilla, i jo vull felicitar-lo perquè jo crec que realment ha estat el darrer gran president que hem tingut.

Ara, quan hi havia el president Montilla mai no vam faltar ni a la conferència de presidents ni al Consell de Política Fiscal i Financera. Per tant, no vulguin contraposar negociació multilateral i negociació bilateral. No, no, no s'han de contraposar, i cadascuna té el seu paper. Ara bé, qui s'aïlla de les relacions multilaterals probablement tindrà pitjor participar o treure rendiment de la negociació bilateral.

Vostè deia: «Com podem evitar lo de l'economia?» Miri, li poso un exemple: no tornin a fer re que promogui la marxa de la seu social de quatre mil empreses. Anirem millor.

Sobre el tema del republicanisme, miri, l'any 78 es va fer un gran pacte, en el qual hi havia, efectivament, la monarquia parlamentària. Un pacte al que vam arribar forces polítiques molt diferents: vostè creu que cal trencar-lo, jo crec que no; vostè creu que cal trencar la relació entre Catalunya i la resta d'Espanya, i jo crec que no. Aquesta és la diferència que ens separa. Ens impedeix això col·laborar a millorar la qualitat de vida dels catalans? Crec que no. I, pel que de nosaltres depèn, això mai no fallarà.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, vostè ho ha dit aquest matí, i ara l'hem tornat a escoltar intentant desacreditar En Comú Podem, intentant tombar el Govern central. Per tant, vostè pot seguir utilitzant qualsevol excusa per tombar el Govern central; vostè pot seguir utilitzant qualsevol situació per intentar desacreditar-nos o desgastar-nos com a força política, pot seguir negant l'existència de republicans i de republicanes a Catalunya fora de l'independentisme, però nosaltres tenim molt clar qui som, d'on venim i per què estem aquí. Nosaltres, la gent d'En Comú Podem, som republicanes, som catalanistes, som d'esquerres, som les netes i les filles de les que sempre han treballat per una alternativa republicana, les que saben i coneixen la fraternitat de la gent comuna, les que van plantar cara a la dictadura feixista, les que es van trencar l'esquena als barris, a les places i als carrers del nostre país per intentar tirar-lo endavant. Així que, senzillament, venim de les places, dels carrers dels nostres barris, d'aturar desnonaments, de les lluites per protegir el nostre planeta, de les lluites per conservar una feina digna, i ara, sí, des de fa un temps, estem a les institucions, encara que hi haja gent a qui li molesta perquè pensa que no hi tenim dret.

Doncs nosaltres, des de l'ajuntament més petit fins al Govern central, no oblidem per què estem aquí. I estem aquí perquè no es pot repetir l'estafa de 2008, perquè estem convençudes que la fraternitat entre els pobles és l'únic camí per tindre un món millor, perquè tenim dret a escollir el nostre futur. I també perquè no descansarem fins que tothom, fins que totes i tots, tinguem unes condicions de vida dignes.

I, per acabar, també hi ha hagut alguns que han plantejat que les properes eleccions catalanes –vostè també ho ha fet així, president–..., vostès han plantejat les properes eleccions catalanes com si foren un plebiscit entre la monarquia espanyola o la república catalana. Doncs ja dic que nosaltres, com a En Comú Podem, anirem com una força republicana i, per tant, anirem amb una papereta que serà la de la república plurinacional i social, perquè és el que sempre hem fet i també és pel que estem aquí.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bona tarda de nou, president. De forma molt breu, vostè ha dit que ho ha intentat, que ha intentat ser republicà. Nosaltres, ja ho sap, pensem que no se n'han sortit. I no se n'han sortit, per què? Perquè avui, a dia d'avui, aquest país és un país trencat absolutament per la pobresa, un 25 per cent de la població catalana està en risc d'exclusió social. No se n'han sortit perquè avui encara, en la pugna per si regulem o no regulem els preus del lloguer, està guanyant el senyor Damià Calvet i la part del Partit Demòcrata de Catalunya més conservadora i de dretes que no vol regular els preus del lloguer, malgrat que vostè ha mostrat la seva predisposició. Vostè no se n'ha sortit amb aquest republicanisme, i abans l'hi dèiem: la república no només és un territori que no té rei; la república és un lloc on hi ha pa, sostre i treball per a tot-hom, on es redistribueix la riquesa.

I jo sentia parlar el senyor Batet i qualsevol diria que els comuns i el senyor Batet han aprovat els comptes que regeixen les polítiques públiques d'aquest país. Qualsevol ho diria, que en realitat han estat aliats en aquesta legislatura i han estat uns aliats que han marcat unes polítiques públiques molt concretes. No se n'ha sortit, senyor Torra, malgrat que ho ha intentat, perquè a dia d'avui, quan el monarca ve d'amagat o mig d'amagat a Poblet, vostès el que fan és enviar els Mossos d'Esquadra a reprimir el moviment independentista, que és aquesta força que té la capacitat de tombar el règim del 78 i la capacitat de tombar la monarquia. No se n'ha sortit perquè, a dia d'avui, encara hi ha sis mossos d'esquadra que van cometre unes agressions racistes que encara no estan suspesos de sou i feina.

No se n'han sortit, de fer polítiques republicanes. Per tant, per ser republicà, no només s'ha de dir, sinó que s'ha de fer.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández. Endavant.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. De manera molt breu, miri, senyor Torra, fins i tot quan pretén ser moderat i relativament cordial li acaba sortint l'essència que porta a dins. Té una certa tendència a referir-se amb menysteniment, amb menyspreu, a les minories. Jo accepto que aquí en aquesta cambra soc una minoria però, si vostè es pensa que deixaré de pensar el que penso perquè no estem de moda, ara per ara, doncs, és evident que no em coneix. Han de passar molts anys, una eternitat perquè això passi.

Però és que fins i tot ha dit una cosa més greu que la referent al meu partit. Possem per cas, acceptaré –no em posaré a discutir, perquè segons com es fa la pregunta, si es fa d'una manera, si es fa d'una altra– que ara per ara només el 30 per cent dels catalans ens sentim emocionalment propers a la monarquia. No discutiré la xifra. I què passa? Vostès es passen el dia demanant una Espanya plural i no són capaços d'acceptar una Catalunya plural? Que hem de renunciar a les nostres idees perquè ens hem de sumar al seu moviment majoritari i, per tant, totalitari perquè no accepta la discrepància? Ni que siguem el 30, ni que fóssim l'1 per cent, deixaríem de pensar i de defensar les nostres idees. No sé si ho té clar, vostè, això.

Per tant, afortunadament, la seva visió de la política li puc assegurar que tindrà molt menys recorregut que la monarquia parlamentària a Espanya. Ja ho veurà.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el senyor Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Molt bé, doncs, tres referències ràpides en tres minuts. De Ciutadans, resumint, d'aquest tema no en volen parlar. El Ple va de monarquia, d'un rei que es fuga amb

la pasta i que ho pacta amb el Govern, però quan li plantejes al senyor Carrizosa, ell diu: «Ja, però és que el procés...». Doncs, miri, qui desvia l'atenció aprofitant la Covid no és precisament aquest Govern, és Felipe renunciant a l'herència a l'inici del confinament o Juan Carlos fugant-se la primera setmana d'agost. I qui utilitza la Covid per tancar la fugida del rei corrupte, faltant al respecte de les societats catalanes, són vostès, que són l'*establishment*, que són el règim de 1978, que són el partit de l'IBEX i que no esperaven una altra cosa que una defensa tancada de la monarquia. I crec que no pot oblidar que ja hem fet dos plens en aquest Parlament sobre la Covid.

Al PSC: volfem saber si els quedava alguna cosa de republicans i no; tampoc podem dir que hagi sigut una sorpresa, però el règim actual ja els va bé, un règim monàrquic ja els va bé, un estat collonut on el rei fa una nota de premsa explicant que el seu pare marxa amb els calés. Doncs, miri, és reprovable: 2.000 milions robats personalment, diu, no com a monarca, 2.000 milions robats personalment. Em sembla que no s'hi val, diríem, i que fa més plorar que no pas riure. Han pactat la fuga del corrupte, del lladre, i amb això fan encara més gran el forat que s'ha obert entre la gent i el sistema de govern. I, miri, aquí ja érem majoria republicans i avui segur, segur, que en som algun més que abans. I la dicotomia a Catalunya és molt clara. Monarquia espanyola *versus* república catalana, perquè no hi ha més alternatives.

I amb Podem, el discurs bé: secretisme, opacitat, elits, IBEX, corrupció, indignitat, vergonya. Collonut. Però, hòstia, és que en són corresponsables, és que avui governen junts, és que vostès són l'Estat que l'han deixat escapar. I ser republicans no és això. No és això. Jo ho torno a dir: contra aquesta monarquia, amnistia i república catalana, neta, socialment justa, de valors republicans. I a tots aquells desencisats, tots els que avui s'han desencantat de nou amb aquest Iceta conservador, tant *statu quo*, tant IBEX 35, amb tots els que avui s'han desencantat de veure que no hi ha res d'allò que Podem va prometre, canvis que avui ens han fet un discurs fals, que viu dels gestos i que no afronten ni república ni amnistia ni autodeterminació, que Podemos és corresponsable de la fugida del rei, a tots aquests, els que avui us heu decebut per enèsima vegada, sereu benvinguts al projecte republicà, al projecte que vol construir un estat diferent, una república catalana independent i per a tothom.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Batet.

Albert Batet i Canadell

Se sent bé? Sí? Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, diputats, diputades. Senyors de Ciutadans, el senyor Carrizosa diu: «El Parlament de Catalunya no és competent per parlar de la monarquia.» Però ara bé, a Andalusia, al Govern autonòmic d'Andalusia sí que són competents per gastar-se milions i milions d'euros per fer una campanya de destrucció de la immersió lingüística a Catalunya. En això sí que tenen competència i això sí que allà on governen demostren el seu nivell d'incompetència o la seva voluntat d'anar sempre contra el català. (*Veus de fons.*)

El Partit Popular...

El president

Silenci, diputada.

Albert Batet i Canadell

Diu: «No, és que si hi hagués un 14 per cent...». No, no, no, és que el CEO del mes de març, abans d'aquest escàndol majúscul de la fugida del cap d'estat espanyol per corrupció, deia que a Catalunya només hi havia un 14 per cent de catalans que

volien monarquia. I estic convençut que a dia d'avui encara és inferior. Ho dic perquè parla del 30 per cent i no, no: l'enquesta del CEO parla d'un 14 per cent.

Senyor Iceta, es constata que no hi ha cap voluntat de reforma, per part seva, de l'Estat, que l'única solució és la república catalana. A nosaltres no ens fa por fer autocrítica de les coses que no s'han fet bé i així ho hem demostrat aquí, en seu parlamentària. I per això votarem que sí, com ha anunciat el president Torra, a que la Generalitat de Catalunya es personi en els casos de corrupció. Però vostès siguin valents, investiguin la corrupció de la monarquia, investiguin la corrupció d'estat que s'està veient i veiem que la fiscalia això no ho està fent i que el seu govern i el seu president no estan afrontant amb valentia aquest tema. La mateixa valentia que reclama al Govern de la Generalitat a Catalunya i el president Torra l'exerceix, tinguin-la vostès també amb la seva actitud.

I, finalment, senyors dels comuns, vostès parlen de república *plurinacional y social*. Escoltin, facin alguna cosa. Que són ministres, que tenen alcaldies, que tenen el poder, que el Govern depèn de vostès. El que no s'hi val és dir: «*sí se puede*» i, després, que *no se quiere*. Això no s'hi val, perquè quan s'està a la poltrona i quan es té el poder i quan s'està al Govern és no per ser més conservador que Ciutadans o el Partit Socialista, sinó per ser progressista. I vostès tenen la capacitat, l'únic que no volen perdre la poltrona, que per això han estat molts anys per poder-la aconseguir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Acabem aquí el debat. Els recordo que el termini per presentar propostes de resolució és a les sis de la tarda i que la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà trenta minuts després. El termini improrrogable per presentar propostes transaccionals serà fins a les set i la presentació i votació de les propostes de resolució serà a les vuit.

Per tant, suspenem la sessió fins a les vuit.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les nou del vespre i dotze minuts.

El president

Bé, diputats, diputades, reprenem la sessió amb el debat sobre les propostes de resolució presentades.

I comencem, en primer lloc, per les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Molt honorable president, vicepresident, consellers, diputades i diputats, una explicació de la política, de les dues mocions que hem presentat. Després d'escoltar els arguments del president de la Generalitat, d'escoltar també els arguments dels diferents grups parlamentaris, sobretot dels que li donen suport en el seu Govern, cada cop estem més convençuts de que aquest debat ha estat un debat que ha estat una maniobra de distracció, d'un Govern que arriba al final, del que sembla que és el final de la legislatura, esgotat i –fent servir les paraules del molt honorable president– fracturat, entre els dos socis que conformen el Govern.

Creiem que és un govern que no està en aquests moments a l'alçada dels problemes del país si atenem al que els ciutadans expliquen en els diversos estudis que fan el CEO i el CIS sobre les preocupacions que tenen, bàsicament centrades en els problemes de salut que tenim, els problemes a l'educació i sobretot molt preocupats per la situació econòmica.

Hem conegut les dades d'aquest darrer trimestre: el producte interior brut a Catalunya ha caigut tres punts per sobre de la mitjana de la resta de l'Estat. Per primera vegada, el PIB català està per sota o per darrere del de Madrid. Ara creiem –i aquesta és una de les propostes de resolució que hem presentat– que cal alinear, des de la cooperació, les polítiques del Govern de la Generalitat de Catalunya i del Govern d'Espanya i de les institucions europees, per des de polítiques positives orientar aquests nous fons europeus que arribaran per reindustrialitzar el país des de la innovació, des de la digitalització. I el president Torra s'aïlla, des del nostre punt de vista, d'aquest debat.

També hem d'abordar, des del debat polític, des de les polítiques, com fem front a les desigualtats creixents, que també es produeixen de manera evident a Catalunya; com abordem debats, com el que el Miquel Iceta aquest matí ens plantejava, de la transició energètica i ecològica. En definitiva, com programem el pressupost i com decidim també com invertim o com redistribuïm els recursos que ja han arribat o que arribaran del Govern d'Espanya. Li posem mandat al Govern de que en el proper Ple vingui amb els deures fets, si és que s'aproves aquesta moció. Hi torno a insistir, és el moment de teixir complicitats. I vostès han impulsat un debat per tapar aquestes ineficiències, aquest fracàs del Govern, des del nostre punt de vista.

Però nosaltres també creiem –i aquesta és l'explicació de la segona moció que hem presentat– que el compromís contra la corrupció ha de guiar el comportament de les institucions al capdavant de l'Administració pública. I sigui quin sigui el paper que hagi tingut qualsevol persona o el que hagi estat o sigui el seu estatus, tots i totes som iguals davant de la llei, que és el que correspon a un estat de dret i social com és el nostre. I, per tant, també els proposem en aquesta proposta de resolució que, considerades les suposades irregularitats fiscals o delictives del rei emèrit, com no pot ser d'una altra manera –ho torno a repetir, en un estat de dret com el nostre– aquestes conductes han de ser investigades per la fiscalia i per l'Agència Tributària i atribuir i sancionar les responsabilitats que siguin escaients arribat el cas.

Però parlant de temes de corrupció, no podem aïllar aquest debat. També els proposem..., considerem que el Govern arriba tard, però també els proposem que el Govern de la Generalitat es personi com a acusació particular en els casos que afecten..., casos suposats de corrupció a Catalunya. M'estic referint de manera molt concreta els que afecten la família Pujol Ferrusola i el que coneixem com el cas del 3 per cent. Per garantir, en el cas de que hi hagués, que finalment la sentència ho definís així, malbaratament de recursos públics, que es poguessin rescabalar a favor de la Generalitat de Catalunya aquests recursos, no com ha passat en el cas Palau, que com el Govern de la Generalitat en el seu moment va decidir retirar-se, resulta que la indemnització que ha fixat en el seu cas el Tribunal Suprem acabarà anant a les arques del tresor de l'Estat.

Finalment, avui el president de la Generalitat ens ha dit: «Les properes eleccions que tinguem aniran de monarquia o de república catalana.» No, senyor president, les properes eleccions, quan vostè les convoqui, aniran de democràcia. Els catalans i les catalanes elegirem un parlament, unes diputades i uns diputats que al mateix temps elegiran un president o presidenta de la Generalitat de Catalunya i un govern que esperem que sigui un govern més efectiu i més eficaç que el que hem tingut en aquests darrers anys.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Susanna Segovia. Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Molta gràcies, president. Bona nit a tothom. En plena crisi social, econòmica i sanitària, en un dels moments més greus per a la població, de més incertesa, de més

desigualtat i de més injustícia, el rei emèrit fuig del país. Falten paraules per descriure el menyspreu per la ciutadania, la insensibilitat social i la ignorància sobre el mateix país que demostren el rei emèrit i la Casa Reial. Com s'han burlat i es burlen de la gent. És indignant i és antidemocràtic. És un nou i profund qüestionament a la salut democràtica de l'Estat espanyol. Un ex-cap d'estat, un rei emèrit, que marxa no se sap on, no se sap com, no se sap amb quins diners, sense retre comptes, sense explicar-se, amagant-se, que si Lisboa, que si Costa Rica, que si Abu Dhabi, amb els Fanjul, amb la reialesa. *Cual vodevil*, però no, no és un vodevil, és una monarquia en fallida.

I sí, nosaltres sí que parlem de la monarquia. És la monarquia –la institució– la que està en fallida. Per què? Doncs perquè en aquest cas, la persona és la institució i la institució és la persona. Estem parlant d'una institució que s'hereta, una institució arcaica basada en privilegis i prebendes, d'una persona i de la seva família. I si hi ha una cosa que està fora dels principis bàsics d'igualtat, llibertat i fraternitat és sens dubte una monarquia caduca, opaca i corrupta; fora de qualsevol sentit democràtic defensar la inviolabilitat del rei per qualsevol fet, defensar la inviolabilitat per cometre un delictes, per la corrupció. No, ha d'haver-hi justícia i ha d'haver-hi responsabilitat.

La inviolabilitat s'ha convertit en un privilegi que permet la impunitat i que dona carta blanca per actuar fora de la llei. Aquest Parlament té tot el dret i tots els diputats i diputades que estem en aquest Parlament tenim tot el dret a parlar de la crisi política provocada per la crisi de la monarquia, perquè és una crisi moral, ens afecta a nosaltres i afecta la ciutadania de Catalunya, i perquè la mateixa Constitució que tant defensen alguns reconeix, als articles 87 i 166, que aquest Parlament té iniciativa de reforma constitucional. Per tant, pot debatre tot allò que afecta el règim constitucional. Aquest Ple és necessari i és pertinent, és important.

Sincerament, els hem de traslladar que no entenem la insistència del PSC d'amagar-se darrere d'un suposat conflicte competencial per fugir d'estudi del tema que ens toca ara mateix. La seva proposta de resolució sobre qualsevol cosa menys el tema específic d'aquest Ple és bàsicament això, una cortina de fum, un no voler parlar del que estem parlant. Però és que, a més, en quin sistema democràtic no es pot parlar, no es pot debatre, no es pot criticar i no es pot rebutjar l'actuació d'un cap d'estat. És que és un principi bàsicament democràtic, igual que és una vergonya i un atemptat democràtic que encara estigui vigent el delictes d'injúries a la corona, castigat amb penes de presó. Perseguir i condemnar persones per exercir el dret a la llibertat d'expressió és un atemptat democràtic i en les propostes que nosaltres els presentem hi ha suprimir aquest tema del Codi penal.

Nosaltres creiem que ja és hora que s'acabi amb el tabú de la monarquia intocable, de la monarquia com a garant d'aquesta democràcia fràgil que va començar i que durant tant de temps ens han fet creure que sense monarquia no hi havia democràcia i no hi havia estabilitat democràtica. Doncs no. Han passat quaranta anys, han passat quaranta anys, i tot i que encara queda molt a fer en reparació, en memòria històrica, en consolidació democràtica, no necessitem una monarquia per tenir estabilitat democràtica en aquest país. El que necessitem és igualtat, és justícia social, és que hi hagi una democràcia que defensi la llibertat, els drets, una vida digna, la pluralitat i la justícia social per a tothom, que suposi la fi dels privilegis i les prebendes de les elits, de les amistats de Cayetana i de Santiago. No tindrem present ni futur democràtic sense justícia social. I això és la república, la fi d'aquests privilegis, la defensa de la justícia i de la igualtat, la garantia d'una vida digna per a tothom, la defensa de l'article 14 de la Constitució, que estableix la igualtat de tota la ciutadania davant de la llei, ens el creiem o és només paper mullat?

Davant la fugida del rei emèrit, nosaltres amb les nostres propostes de resolució plantegem mesures concretes per fer front a la crisi de legitimitat democràtica que estem vivint. El nostre camí no és l'immobilisme, no és fer veure que no ha passat

re, que podem seguir com si re, perquè és un tema d'una persona, no d'una institució. Nosaltres creiem que no es pot minimitzar el que ha passat i, en aquest sentit, volem instar també el PSC que, si diuen que són republicans, que surtin de l'armari i que ho diguin clarament i que entenguin que el que ha passat posa en escac el model d'estat actual.

Tampoc compartim òbviament la defensa tancada que fan de la monarquia els cortesans de la dreta, Ciutadans, que eren els defensors de la regeneració democràtica; només els preocupa la corrupció de Convergència, no la de la família reial aparentment. Podem dir el mateix del Partit Popular, que està ja tan acostumat a la corrupció que la que està veient que ve per part de la família reial sembla que no li preocupa de la mateixa manera.

Però tampoc és el de l'oportunisme electoral del president Torra, de Junts per Catalunya i d'Esquerra Republicana. Parlem clar, president. Aquest Ple no va de república o de monarquia. Aquest Ple va d'una nova etapa de confrontació, amb el Govern de l'Estat i amb nosaltres, ara amb En Comú Podem. Ha decidit que, en lloc de construir aliances, vostè torna a tendir cap a la confrontació i cap a la negació de les possibilitats de canvi i de transformació. Vostè segueix en el «quant pitjor, millor» i d'aquí no vol sortir, perquè és on vostè se sent còmode. Potser se seguiria sentint més còmode amb un govern del Partit Popular, amb VOX i amb Ciutadans. Potser això li seria més còmode per poder-se mantenir amb el seu relat de la confrontació, però malauradament no estem en aquest episodi.

Quina seria la seva alternativa? Vostè diu que no l'interessa la república espanyola. No l'interessa que Espanya estigui millor. Doncs, president Torra, el president Companys deia que Espanya no avança sense Catalunya i Catalunya no avança sense Espanya. Però potser vostè no és gaire de citar el president Companys, precisament. Per vostè i per Junts per Catalunya, la indignació per la corrupció és també una qüestió de fronteres, de les fronteres de Catalunya cap allà. Quan estem parlant de la corrupció i de la condemna a Convergència Democràtica, fan veure que no va amb vostès i no tenen res a veure amb vostès. Doncs aquí hi han hereus de la cultura política de la família Pujol. De fet, estem veient fotos de molts dels diputats i diputades que estan aquí que s'hi feien fotos, amb la família Pujol. Això és l'herència que tenim també aquí, és l'herència de Junts per Catalunya també.

Per tant, podem parlar de tota la corrupció que vulguin de la monarquia. Efectivament, se n'ha de parlar, però és allò de mirar també la palla a l'ull aliè que és, en aquest cas, una palla bastant grossa i no veure la biga en el propi. Parlem quan vulguin de la corrupció, però parlem de tota la corrupció.

Nosaltres encara estem esperant que hi hagi un conseller de la Generalitat que dimiteixi per temes de corrupció o per incoherència dintre de la política del Govern, que, com sabem, no és que estiguin massa d'acord en les coses com fan. Ara, a nosaltres ens demana que dimitim; ens diu que hauríem de dimitir perquè, si no, som corresponsables del que ha passat i, si no dimitim, no podem dir res; ens hem quedat calladets, perquè són corresponsables del que ha passat. Doncs no, l'hi diré, no. Estem al Govern, sí, però no som corresponsables del que ha passat. No som corresponsables, gens ni mica, de la fugida del rei emèrit. No. No ho som.

I estem al Govern per fer polítiques de transformació i per molt que vostès ho repeteixin una vegada i una altra, perquè els hi és més fàcil el relat, això no serà així. Tampoc dimitirem, tampoc dimitirem, perquè sap a qui li agradaria que dimitixin els ministres d'En Comú Podem? Sí, al Partit Popular, a Ciutadans, a Vox, a l'IBEX 35 i ara al president de la Generalitat de Catalunya.

Que siguem al Govern de l'Estat no ens treu el dret a poder dir que això ha sigut una infàmia democràtica i que cal depurar responsabilitats i que cal perseguir i que cal una república. I a vostès el que els molesta és trobar-se un vicepresident del Govern espanyol que diu: «Visca la República.» A vostès no els agrada que això passi, perquè els talla el relat de la confrontació, els talla el relat del «quant pitjor, millor».

I això és el que els fa a vostès ràbia. I una vegada més, en lloc de buscar aquestes aliances, el que busquen vostès és la confrontació. Doncs no. Nosaltres no ens cansarem de dir el que fem, fer el que fem i estar on estem, perquè hem vingut per fer això, perquè estem aquí per fer possible la justícia social i la república, des de Barcelona, des de Catalunya, des del Congrés i des del Govern de l'Estat. I això no està renyit amb seguir treballant per una república més justa, pels valors republicans. Mentre estem fent polítiques de transformació reivindicant la república i denunciant la monarquia corrupta, és perfectament compatible i digne estar al Govern de l'Estat i defensar els valors republicans.

I, per això, les propostes de resolució que els hem presentat van en aquesta línia, propostes a curt termini, que algunes a més a més hem vist que en d'altres propostes de resolució –barrejades amb altres temes que fan molt difícil poder donar-hi suport– coincidim, com per exemple lleis que regulin el funcionament del cap de l'Estat, limitar la inviolabilitat de les seves actuacions, acabar amb l'opacitat, garantir plena transparència en els comptes i béns, treure la categoria de rei emèrit, eliminar el delictes d'injúries, com hem comentat.

Però els hi diem des d'ara: nosaltres continuarem treballant per defensar i construir aliances que avancin cap a un nou horitzó democràtic i nosaltres el que defensem i el que proposem és que aquest horitzó ha de ser la república plurinacional. És això en el que nosaltres creiem. Això no va de república catalana enfront de monarquia espanyola. No. Això va, per nosaltres, per molta gent a Catalunya i a la resta de l'Estat, d'una república plurinacional a l'Estat espanyol. I per això és pel que nosaltres defensarem, una república en homenatge a totes aquelles persones que van posar el seu cos, que estan a les cunetes, als paredons, a l'exili. Per totes aquestes persones que segueixin cridant des de balcons, des de carrers i des de places.

I per tot això i estant des del Govern de l'Estat, des d'En Comú Podem, ho cridem alt i fort: visca la república!

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers, diputades i diputats. Avui sentíem com es justificava la raó de la celebració d'aquest ple monogràfic sobre la monarquia a cop d'enquesta, a cop del CEO i es donaven dades del CEO del mes de març. Doncs les dades del mes de juliol del CEO ens diu que allò que preocupa als catalans és la salut, és l'atur, és l'economia, són les polítiques socials, és l'educació i la monarquia no hi apareix. La monarquia no hi apareix. Nosaltres érem del parer que un ple d'aquestes característiques tenia sentit si era parlar dels problemes que pateixen més intensament els ciutadans i evidentment la crisi sanitària i la crisi social i la crisi econòmica eren una raó més que suficient per fer un ple d'aquestes característiques. No el de la monarquia, no. No li veiem sentit, a celebrar un ple d'aquestes característiques.

Però miri, ja que estem aquí, hem arribat fins a aquest punt, doncs creiem que, com a mínim, aquest Ple haurà tingut dues virtuts, dues. Mirin, la primera és que el president ens deia que es dedica les vint-i-quatre hores del dia a intentar posar remei al problema del coronavirus i al problema dels rebrots. Doncs miri, almenys, vistos els resultats que hem vist de la seva dedicació exclusiva amb aquest problema, almenys durant aquestes hores no s'hi haurà dedicat, a veure si tenim la sort de que els brots i els rebrots milloren una miqueta.

I la segona qüestió és que aquest debat jo crec que els posa a vostès davant d'un mirall. Són molts els qualificatius i desqualificatius que han dedicat a la monarquia, però que tenen una semblança extraordinària amb coses que han passat i passen a Catalunya. El mateix president acusava els partits de l'oposició de còmplices de la

corrupció i la monarquia, de corrupta. Però fixin-se, no és aquí, en el Parlament, on dubtem de si el Govern ha de presentar-se com a acusació particular en el cas del 3 per cent. No és aquí on dubtem. Aquí ja ho hem votat i hem dit: «Sí, el Govern s'hi ha de personar». On dubten és en el Govern. Són vostès els que en dubten, sí, perquè no prenen aquesta decisió, igual que van fer en el cas, en el seu moment, en el cas del Palau de la Música, que van decidir no personar-se. Doncs ara tenen l'oportunitat de fer-ho i ho tornem a demanar en les propostes de resolució.

Es refereixen a la marxa del rei emèrit sense transparència i poc democràtica. Fins i tot, algú ha dit: «Van a l'avió del rei», no? Nosaltres ja entenem que els seus paràmetres de transparència i de democràcia deuen passar per la foscor dels maleters i deixant plantats els companys que esperen asseguts en una taula que arribi l'expresident Puigdemont a una reunió.

Han tractat la monarquia d'«organització criminal». Fins i tot algú l'ha titllat de «màfia». I, home, doncs mirin, «organització criminal» és el cas Palau, sentenciat, no amb informacions periodístiques, no, sentenciat. «Organització criminal» és la interlocutòria del jutge de l'Audiència Nacional que titlla d'aquesta manera la família Pujol, president de la Generalitat i tots els seus fills. President de la Generalitat durant vint-i-tres anys i tots els seus fills. El rei emèrit confon –ho han dit vostès, eh?–, el rei emèrit confon inviolabilitat amb impunitat. Carai, de què em sona, això? Si vostès ho han fet reiteradament des de fa uns quants anys, exactament això, confondre la inviolabilitat amb la impunitat. Vostès tenen llarga experiència en ambdós conceptes.

Quines lliçons venen a donar, quan Convergència Democràtica de Catalunya –es digui com es digui, PDeCAT, Junts pel Sí o una part de Junts pel Sí, Junts per Cat, ara Junts– tenen un president acusat d'organització criminal, el president Pujol; en tenen un altre condemnat, el president Mas; un altre de fugat i pròfug de la justícia. I no és un qualificatiu, és literal. I vostè, senyor Torra, també sentenciat. És que no n'hi ha ni un que s'hagi salvat, ni un, ni un. Tots. I no n'han tingut més, perquè si n'haguessin tingut més, alguna cosa més haurien de tenir. Amb una diferència, vostès tot el que han vingut a explicar avui aquí..., ens han vingut a parlar d'informacions periodístiques i nosaltres els estem parlant de sentències i d'investigacions judicials.

Per això els hem presentat les dos propostes de resolució a les que teníem dret, amb dos objectius molt clars. Un primer: ressaltar el paper que al nostre entendre ha tingut i té la monarquia parlamentària en el marc de la Constitució del 78, concòrdia i convivència, i ens ha fet progressar i ha modernitzat tota la societat espanyola, per tant, també la societat catalana. I en segon lloc –i acabo– esvaïr els dubtes en relació amb la corrupció que ens és més propera i sobre la que en som competents, que és la seva.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula ara la diputada senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president. No ens calen més proves, més evidències, la llista és llarga. Que la Casa Reial consideri que la millor opció, la millor, és «fugar-se» per la porta de darrere i amb nocturnitat, fa tota la pinta de fer bo el refrany «pensa malament que encertaràs». Podem fer tots els plens que vulgueu quan saltin notícies noves. Fem-los, només faltaria. Podem fer tantes PRs com ens sembli. Perdó, bé, això a vegades té algun filtre. Però pels que sempre hem defensat i lluitat per una forma de Govern republicana, els que fins i tot ens van prohibir presentar-nos a les eleccions, les primeres de la seva tan estimada i pacífica transició, amb el nostre nom, perquè incloïa la erra de república, per als que des de sempre han denunciat la corrupció i

la manca de caràcter democràtic d'un sistema monàrquic, per a nosaltres aquests debats a vegades són massa evidents.

Hi participem, si ens deixen i no ens envien els seus homes de gris o de verd per denunciar-nos o empresonar-nos, depèn de com va; hi participem, com els deia, però de veritat que tot plegat hauria de fer-nos, fer-los, caure la cara de vergonya. No se n'adonen que la monarquia no és només un sistema anacrònic, sinó profundament antidemocràtic, malgrat que hi posin tots els adjectius al darrere que vulguin? I tornarem a evidenciar-ho tants cops com calgui, que això de ser cap de l'Estat per la via sanguínia ja no és de rebut. I que no es pugui jutjar o perseguir penalment una persona només per ser membre d'una família concreta és una cosa del tot incompatible amb la justícia i la democràcia.

I quan a tot això li afegeixes com a diversió matar elefants, com a *hobby* corrupteles no puntuals, sinó sistèmiques i sistemàtiques de milions i milions d'euros de la ciutadania a la que hauria o s'hauria de representar, i a més hi sumes molt sovint massa discursos morals explicant a tothom on està el llinard de l'honradesa, però després sembla que és més difícil exercir-la... I també tinguem molt clar i deixar molt evident que sempre, sempre prima el discurs de la unitat d'Espanya per sobre de tot. Quan això és un tot: resum, això no és democràcia.

Mirin, ja poden fer servir tots els ressorts de l'Estat. Ja ens poden prohibir parlar, criticar, abjurar o qüestionar la monarquia, la borbònica i la que sigui. Però res els evitarà veure cada dia com aquest règim del 78 que tant defensen, se'ls esmicola entre els dits. A tall d'exemple, el TC veu incitació a l'odi i la violència en el fet de cremar fotos del rei i que no s'emmarca en el dret de llibertat d'expressió. Tribunal Europeu de Drets Humans: sentència que l'Estat ha vulnerat el dret a la llibertat d'expressió. Els jutges europeus assenyalen que la sentència de la justícia espanyola perseguia un objectiu contra la llibertat d'expressió política, en un moment en què s'estava criticant la figura del rei com a representant de la nació espanyola i no com a persona. Un *suma y sigue* coactiu de la gran injustícia espanyola.

Per això, un cop més, el nostre grup parlamentari demana derogar la llei mordassa i insta el Govern espanyol a derogar el delictes d'injúries a la corona. Igual que demanem també a la conselleria d'Interior que eviti qualsevol col·laboració activa amb dispositius de repressió de manifestants i protestes amb l'excusa d'una suposada protecció de la família reial, així com revisar l'actuació que fa poquet vam veure als accessos del monestir de Poblet.

Ja entenem que veure implosionar aquest sistema polític els fa mal, però obrin els ulls, mirin com està canviant la societat i escoltin les seves demandes. I sense anar més lluny, com afrontem, en aquest hemicicle, el tracte a la infància i posem èmfasi en el dret de l'infant a ser infant i després observem com molts d'aquests grups entenen com a normalitat que una nena de tretze anys ja tingui agenda institucional i de botí amb discursos en nom del regne. La societat avança i s'allunya cada cop més de models feudals. Tenim un règim polític corrupte i putrefacte i és normal que sigui així. És hereu, al final, d'una dictadura. Cal recordar-los una vegada més qui va nomenar hereu el rei Joan Carles I? Cal recordar-los en quines condicions es va produir aquella Transició mal anomenada «democràtica»? Vostès no ho volen reconèixer. S'ho neguen, ens ho neguen, però avui és d'una evidència tan palmària que fa feredat sentir-los defensar-ho.

Parlem clar: el consens del 78 es va produir sota amenaça militar i no era tal, el consens. Però avui hi ha una nova generació o generacions que ja han perdut la por i els pilars fonamentals d'aquest règim estan esfondrant-se. Qüestionar aquest règim en tots els seus aspectes hauria de ser una prioritat de tot demòcrata. Ha quedat clar. Tothom ho sap ja, el clam ja és unànime, ressona arreu del país i, malgrat els desesperats intents polítics i mediàtics per minimitzar-ho, el soroll que produeix l'esfondrament de la monarquia espanyola és ja imparabile i creixent a tot el món.

Diguem-ho clar, l'Estat va nu. De fet, l'Estat s'ha despullat ell mateix amb l'ajuda directa i intensa de la mateixa monarquia. A Catalunya ho hem vist, ho hem entès i ho hem experimentat des de fa anys. Les dades d'opinió pública confirmen un i altre cop el rebuig àmpliament majoritari de la ciutadania catalana a la institució monàrquica i a les persones que l'encapçalen. L'Estat espanyol es nega a si mateix el coneixement d'aquesta data; prefereix no preguntar, no saber, no conèixer la realitat. Quantes vegades hem sentit aquests dies que la monarquia és el pilar central de l'*entramado constitucional*. És clar, com més ens ho diuen, com més ho criden i més utilitzen aquest argument per fer callar les veus crítiques, més evident es fa la feblesa d'aquest suposat edifici.

La reacció és natural. Si el pilar central està així de podrit i autodestruït, l'edifici sencer està en risc de demolició immediata. I també comença a quedar clar que encara queda un segment, potser no molt nombrós, però sí molt poderós, que defensa amb unghes i dents el seu *statu quo*. La monarquia va intentar, en el primer període de la Transició, ser identificada per dos conceptes que responien a la demanda social massiva: se'n deia «llibertat» i «democràcia». Quaranta anys després, la monarquia ha quedat definitivament lligada a dos conceptes als antípodes d'aquests: repressió i corrupció. Només cal sentir el discurs del rei el 3 d'octubre per saber com es pot justificar una causa general contra Catalunya i l'«*a por ellos*». Tres anys després, ens trobem amb la fugida del rei emèrit, que confirma la més íntima connexió entre la institució monàrquica i la corrupció generalitzada del seu entorn personal i afectiu. Tenim ara un cas davant la justícia suïssa, i veurem què passa, perquè no augura res de bo. Ai, quan es surt de l'empara de la justícia espanyola: tot tremola i tot grinyola.

Que «corrupció» i «repressió» siguin les paraules que millor defineixen avui l'Estat és al mateix temps l'aval que ens confirma el rumb i l'objectiu del nostre projecte de llibertat i independència. I hi anem perquè avui proclamem ja la urgència de trencar amb un estat que no s'avergonyeix sinó que protegeix la corrupció monàrquica. Amb tristesa, mirem enrere, mirem cap a Madrid i pensem: «Encara hi ha un govern presidit per Rajoy.» Però no és així. Sota el títol «el govern més progressista de la història» trobes el Govern Sánchez-Iglesias, còmplice *de facto* amb la fugida de l'emèrit. Aquells que avui han estat més exigents aquí amb el Govern català són aquells que tenen a la seva mà governar i actuar. I on són? Allà mateix on érem fa un temps –re canvia. Per tant, on rau l'autèntic poder?

Nosaltres tenim un missatge adreçat a l'Estat: demanem que tothom sigui igual davant la llei. En resum, avui, dos missatges. La fuga de Joan Carles confirma, il·lustra i amplia la relació indescindible entre Estat espanyol i monarquia corrupta i partits de l'*establishment* del 78, i, al mateix, temps ens empeny amb major confiança que mai per avançar en el camí de la llibertat i de la independència.

Vostès –socialistes, Ciutadans, PP– ens hi ajuden, ens omplen de raó i de raons per construir el país digne i just que perseguim; vostès són el millor contrast negatiu, l'expressió completa d'allò que tot ciutadà demòcrata rebutja. A tots aquests veïns i veïnes nosaltres ens hi adreçem: acompanyin-nos, fem-ho juntes, donem-hi tot el sentit i omplim de contingut real el concepte de república. Mà estesa als que de veritat hi creguin i la vulguin de veritat. Una nova manera d'entendre la societat, però defugint, senyores de comuns, només de la bel·ligerància al faristol català, en contrast amb el servilisme que fins ara han demostrat formant part del Govern espanyol. Nosaltres no els parlarem de poltrona; no entenem estar al capdavant de les institucions com una poltrona, sinó com la possibilitat de ser, de fer d'una manera diferent, amb vocació de servei públic.

Som aquí, i hem vist com en veu alta últimament ens diuen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) des de l'Estat espanyol: «Som això, som corrupció, som abús de poder, som poder, som diners. El rei és peça central del nostre Estat i dels nostres negocis, i finalment, el rei depèn del nostre silenci.»

El president

Diputada...

Anna Caula i Paretas

Vaig acabant, president. Tot això ens diuen. Nosaltres, senzillament, ja en tenim prou. Els diem: «Gràcies, en prenem nota, i adieu.» Perquè a Catalunya es respira república; Catalunya es vol...

El president

Diputada...

Anna Caula i Paretas

...i es sent republicana.

El president

Gràcies.

Anna Caula i Paretas

Gràcies, president.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula ara el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Bé; gràcies, president. Buenas tardes, de hecho, ya buenas noches, señoras y señores diputados. Señor presidente de la Generalitat, señor Torra, creo sinceramente, como ciudadano de Cataluña y como diputado de esta cámara, como representante de la ciudadanía de Cataluña, que le puedo decir sin ánimo de ofender que este Pleno es una auténtica vergüenza, una inmoralidad, una auténtica tramoya de inmoralidad para tapar su calamitosa gestión de la pandemia. Eso es exactamente lo que han hecho ustedes hoy aquí.

En lugar de venir a hablar de la situación dramática que están viviendo los ciudadanos de Cataluña; en lugar de venir a hablar de la cantidad de contagiados por la Covid; en lugar de venir a hablar de la situación de los sanitarios, de los médicos, de los enfermeros; en lugar de venir a hablar de la estrepitosa caída del producto interior bruto de nuestra comunidad, por encima de la media nacional, ustedes vienen hoy a hablar aquí de un debate bizantino, de un debate estéril, de un debate improductivo, de un debate absolutamente inútil, que no lleva absolutamente a ningún lado. No estamos en momentos para hacer *shows*, espectáculos en un parlamento serio, en un parlamento que tiene unas competencias inmensas, unas competencias importantísimas en materia de sanidad, en materia de educación, en materia de servicios sociales, sectores todos ellos tremendamente afectados precisamente por la difícil situación que vivimos los catalanes.

De verdad, señor Torra, ¿no le da vergüenza, con la situación que vivimos en Cataluña, montar un pleno tan absolutamente improductivo, tan absolutamente inútil, solo para su parroquia –y no creo que para toda ella, sino solo para aquellos que están más radicalizados, para aquellos a los que les parece que las instituciones se pueden vaciar de contenido–, y hacer un debate que no tiene, para nada, ningún tipo de amparo legal en las competencias que tiene este Parlamento? Porque no lo tiene. De hecho, que vengan ustedes, los del 3 por ciento, a dar lecciones morales y de integridad me parece cuando menos curioso, por no decir delirante.

Por cierto, en este Pleno ha sobrevolado en todo momento una comparación entre la figura del señor Pujol, del expresidente de la Generalitat, y el rey emérito; se han hecho comparaciones tanto con el señor Pujol como con el señor Puigdemont. Voy primero a aquellas que hacen ustedes con el señor Pujol. Les quiero recordar –lo digo para que seamos conscientes de lo que hacemos en los parlamentos, en este,

autonómico, en las Cortes Generales o en cualquier otra cámara de representación— que el señor Pujol y toda su familia, como les decía el señor Rodríguez, del Partido Popular, están todos ellos imputados por organización criminal, y que yo sepa, en este Parlamento nunca ha habido un pleno monográfico específico para hablar de la corrupción de la familia Pujol. No se ha apresurado usted, señor Torra, a montar un pleno en cuarenta y ocho horas para hablar de la corrupción, sí, juzgada y, por lo menos..., no juzgada todavía sino imputada, está toda la familia imputada por corrupción.

Una de las diferencias que hay entre el señor Pujol y el rey emérito es que el rey emérito no está investigado por la justicia ni española ni suiza —no me ponga cara de sorpresa, señor Torra, porque es así. Yo creo que hay que decirles la verdad a los ciudadanos. El rey emérito..., han aparecido una serie de informaciones preocupantes en la prensa internacional, y también en la prensa española, que estoy absolutamente convencido de que la justicia española, llegado el caso, estudiará. Ahora mismo, el rey emérito no está sujeto a ningún requerimiento judicial, y, por tanto, montar un pleno en esta circunstancia, en este estadio preprocesal de las investigaciones periodísticas y del ministerio fiscal sobre el rey emérito me parece de una frivolidad absolutamente digna de mejor causa. El señor Pujol, como les digo..., él y toda su familia están inmersos en una causa judicial e imputados por organización criminal, y, por tanto, cuando ustedes hablan de la huida...

Por cierto, me hace mucha gracia que los señores de Podemos, de En Comú Podem, y especialmente el vicepresidente del Gobierno, se refieran al rey emérito como un «huido de la justicia». Les decía antes el señor Carrizosa, nuestro presidente de grupo, que huye quien tiene un requerimiento judicial, quien pesa sobre él una causa judicial y se va para sustraerse de la acción de la justicia. El rey emérito, su defensa ha dicho en todo momento..., y yo, la verdad, no creo que a ninguno de ustedes se le ocurra pensar que el rey emérito, caso, llegado el momento, si le requiriese la justicia, no creo que nadie crea que pueda hacer lo mismo que el señor Puigdemont, que ha sido rehuir su obligación con la justicia y sustraerse de sus obligaciones ante la justicia española. Creo que la situación es radicalmente distinta.

Por tanto, me llama la atención que el Grupo de Podemos hable en esos términos del rey emérito cuando, por ejemplo, el señor Pablo Iglesias del señor Puigdemont habla como..., le llama «presidente» y dice que es un interlocutor válido, por supuesto. Y, de hecho, en sus memorias, que yo no he tenido la paciencia de leer, pero en todo caso sí que he visto algún extracto que publica la prensa y cita literalmente, donde el señor Iglesias le dice al señor Puigdemont que de aquí a quince años la sociedad española, que ya estará más viajada y más abierta de mente, aceptará un referéndum de secesión en Cataluña. Esa es la imagen que tiene el vicepresidente del Gobierno de España, de los españoles. Les está llamando poco menos que personas poco evolucionadas intelectualmente, y que ya llegará el día en que sean tan democráticos, tan modernos, tan abiertos de mente que aceptarán que la democracia es lo que ustedes dicen.

Lo que decía antes el señor Torra, que dice que Adelante Andalucía, la marca de Podemos en Andalucía, es una izquierda verdaderamente democrática porque es partidaria de un referéndum de secesión para Andalucía. Oigan, ¿para ustedes eso es lo democrático? ¿Para ustedes eso es lo solidario? ¿Para ustedes esa es la izquierda que debe velar precisamente por la igualdad, por la solidaridad? ¿Dónde queda la solidaridad entre los trabajadores del conjunto de España? Esa propuesta de Adelante Andalucía es la cosa más antisolidaria, más reaccionaria y menos respetuosa con la igualdad entre ciudadanos que he visto en años —después, por supuesto, de todo lo que he visto que han hecho ustedes estos años aquí en el Parlamento de Cataluña. (*Aplaudiments.*)

Y, señor Torra, de todas maneras, sí que me han interesado algunas cosas de su intervención, porque usted suele trufar sus intervenciones de algunas apelacio-

nes históricas. Y dice usted que los catalanes no tenemos rey, y se ampara usted en la historia para decir eso. Bueno, yo creo que cualquier persona que haya leído un par de libros sabe perfectamente que a lo largo de la historia los catalanes han tenido, pues, veleidades republicanas, como el resto de los españoles, y veleidades monárquicas. Pero le quiero recordar, para que sepa usted también el tipo de monarquismo que ha habido también en Cataluña, la Guerra dels Malcontents –la Guerra de los Agravados, que en el resto de España es prácticamente desconocida–, una guerra del año 1827, que se produjo fundamentalmente en Cataluña y en menor medida en lo que hoy es la Comunidad Valenciana, en Aragón y en el País Vasco, es decir, los territorios que luego dieron lugar a las guerras carlistas. La Guerra dels Malcontents, la Guerra de los Agravados, era una guerra que partía de sectores muy reaccionarios de la monarquía que consideraban que Fernando VII estaba haciendo demasiadas concesiones a los liberales y querían –digamos, eran la antesala de lo que después fue el carlismo– una monarquía mucho más reaccionaria, mucho más ultramontana, mucho más conservadora. Bien, esos, *els malcontents*, que son la antesala del carlismo, es un movimiento claramente radicado en Cataluña y no en otras partes de España.

Hay que explicar la historia de Cataluña bien. No se puede hablar de la Inquisición, como hablaba el señor Batet antes, y que parece que sea una cosa ajena a Cataluña. *Els malcontents*, los agravados, pedían precisamente al rey Fernando VII que volviese a implantar la Inquisición, que se había abolido en España. Esa era la naturaleza de los ultrareaccionarios monárquicos catalanes. Sí, hay que conocer la historia de nuestra comunidad, señor Torra, yo creo que es importante. Igual que cuando ustedes hablan de la dictadura de Primo de Rivera como si fuese una cosa absolutamente ajena a Cataluña, cuando si leen a un historiador, creo que de reconocido prestigio internacional, como Shlomo Ben-Ami, les explica que el clima histórico que generó la burguesía catalana fue lo que aupó a Primo de Rivera a llevar a cabo un golpe de estado. De la misma manera que hubo catalanes que dieron apoyo a la dictadura franquista y que promovieron la dictadura franquista.

La realidad de Cataluña es muy plural y muy diversa, y ustedes plantean la realidad de Cataluña como una constante lucha entre Cataluña y el resto de España, lo que ustedes dicen «Cataluña contra España». Eso no es así. Es una invención que solo forma parte de su imaginación, y eso queda claro con este Pleno.

En este Pleno nosotros les decimos, les recordamos que cuando ustedes reprueban la monarquía como algo anacrónico, oigan, «anacrónico» díganse a los suecos, a los daneses, a los británicos, a los canadienses, a los neozelandeses, a los australianos, díganse a la inmensa mayoría de países que copan los principales *rankings* de calidad democrática y de buen gobierno, díganles ustedes que las monarquías son anacrónicas. Por cierto, en esos *rankings* –se lo recuerdo por enésima vez– España siempre queda en una magnífica posición.

Lo digo porque cuando hablamos..., ustedes quieren hacer un debate bizantino, quieren hacer un debate sobre cosas que no son útiles, que no son productivas, que no son verdaderamente importantes para el conjunto de la ciudadanía. Nosotros nos resistíamos a ello. Queríamos que usted, señor Torra, compareciese aquí para dar cuenta de su nefasta gestión de la pandemia –no ha querido. Nos obligan a hablar de esto; hablemos de ello. Yo creo que es verdaderamente una tomadura de pelo para los ciudadanos de Cataluña; nos parece inmoral hablar de esto. Y creo sinceramente que hay otras cosas mucho más importantes. Por eso les pedimos, entre otras cosas, que se personen ustedes como gobierno en la causa del 3 por ciento y de la familia Pujol.

Sí que les quería hacer un último comentario, porque la cantidad de mentiras y disparates que se han dicho en este Pleno por parte de los partidos separatistas y de Podemos claman al cielo. Señor Batet, el rapero que usted dice que está en la cárcel o que está lo que usted llama «exiliado», que está huido de la justicia por cantar, cantaba cosas tales como «tu bandera española está más bonita en llamas, igual que

un puto Patrol de la Guardia Civil cuando estalla», o «que explote un bus del PP con nitroglicerina cargada, que tengan miedo como un guardia civil en Euskadi». Si para usted eso es cantar, yo no sé qué concepto tiene usted de lo que es cantar, pero a mí, francamente, eso me parece enaltecimiento del terrorismo, me parece un delito de odio, y, en todo caso, me parece que eso debe ser perseguido por la justicia, por supuesto. Así que dejen de engañar a la gente: el señor Valtònyc no está lo que ustedes dicen «exiliado», sino fugado de la justicia, y lo está por delitos gravísimos que condena nuestro Código penal. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Así que, señores diputados, yo les agradecería que prestigiasen este Parlamento, esta cámara, y dejasen de utilizarla como cámara de resonancia, como caja de resonancia de sus delirios...

El president

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

...secesionistas.

El president

Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya té la paraula el diputat senyor Josep Costa. Endavant.

Josep Costa i Rosselló

Gràcies, president. President, vull començar donant les gràcies per haver proposat aquest Ple, per haver demanat que se celebrés aquest Ple perquè crec que és un debat important aquest, que havíem de tenir. Avui som aquí discutint de la corrupció de la monarquia espanyola, de la monarquia borbònica, i la notícia hauria de ser que som l'únic parlament que ho està fent, de l'Estat espanyol; la notícia hauria de ser, segurament, que no hi hagi més gent als carrers demanant responsabilitats i demanant que es canviï aquest règim caduc i corcat que és el presidit per la monarquia borbònica.

Ara ens tocava estar en vacances parlamentàries, però la monarquia va pensar que aprofitant les vacances ens podia vendre la seva fugida, aquest escàndol de corrupció enorme, i que nosaltres no faríem res perquè preferiríem estar de vacances. Per tant, calia fer aquest Ple, el volem fer, malgrat les dificultats, malgrat les amenaces, malgrat els intents de censura. Avui de matí hem començat el dia amb un grup intentant impedir que continués o que se celebrés aquest Ple, i ara mateix hem hagut de començar una hora tard perquè discutíem si podíem o no tramitar, si podíem o no debatre les propostes de resolució que hem presentat.

També s'ha fet una contraposició entre parlar de salut i parlar de corrupció, entre parlar de salut i parlar de la decadència de la monarquia borbònica, perquè es diu que estem en una situació d'emergència sanitària o de crisi social i econòmica que ens hauria de fer preocupar més per aquesta circumstància, per aquesta situació. Bé, en aquest sentit, jo vull comentar que a la nostra proposta de resolució, a la proposta de resolució de Junts per Catalunya, l'últim punt insta el Govern a dur a terme totes les actuacions en els àmbits competents que estiguin a les seves mans per recuperar tots els diners defraudats i robats per la monarquia espanyola i dedicar-los a la lluita contra la Covid i per dedicar-los a fer front a la crisi social provocada per la pandèmia.

Per tant, això és parlar del que està passant, això és parlar d'aquesta crisi, d'aquesta situació tan greu en la que estem. Perquè, quants llits d'hospital es podrien pagar amb tot el que ha robat la monarquia? Quants llits d'hospital es podrien pagar amb tot el patrimoni que té, il·lícit, la monarquia? Bé, la resposta és que no ho sabem, perquè no sabem el patrimoni que tenen: el tenen amagat. No hi ha la més mínima transparència i no hi ha la més mínima voluntat de retre comptes del seu patrimoni i de les seves activitats i els seus negocis. Per tant, és evident que aquest debat és necessari i és molt molt necessari i és útil i és productiu, tal com s'ha dit, o com s'ha negat, no? Jo crec que sí que és útil i que és productiu.

S'ha parlat també molt de la família Pujol i la seva comparació amb la família reial espanyola. A mi m'encanta aquesta comparació, la veritat, m'encanta, i els vull fer una proposta, eh? Vull fer una proposta a tots els grups que han fet aquesta comparació: és que li donin el mateix tracte a la família reial espanyola que aquest Parlament o les institucions catalanes han donat a la família Pujol: una comissió d'investigació. Qui és que ha dit que no s'ha investigat el 3 per cent ni la corrupció? En aquest Parlament hi va haver una comissió d'investigació sobre la corrupció de la família Pujol; en aquest Parlament hi va haver una comissió d'investigació, cosa que no hi ha al Congrés de Diputats i que no es permet ni aquí ni enlloc una comissió d'investigació sobre la monarquia. (*Aplaudiments.*)

En aquest Parlament s'ha investigat la corrupció que hi ha a Catalunya i la que hi ha hagut. Al president Pujol se li han retirat tots els honors i tots els reconeixements de les institucions catalanes: no disposa de l'oficina d'expresident ni de cap dels honors. Per què no ho fan, això, amb el rei d'Espanya, amb el rei emèrit? (*Aplaudiments.*) Per què no li retiren tots els honors? Per què no li retiren tots els mitjans públics? O em diran que ara s'ha fugat sense cap ajuda de mitjans públics, de funcionaris públics i de recursos públics? Els del PSC ho poden explicar? Els dels comuns ho poden explicar, amb quins recursos s'ha fugat de la justícia i amb quins recursos s'està sostenint ara mateix?

I una altra –aquesta és la que més m'agrada, és la meva preferida–: el fill, l'hereu de Jordi Pujol, de l'expresident Pujol, a causa de la corrupció de la família es va apartar de la política i va acabar a la presó. Això és la meva proposta per a Felip VI: que es retiri de la política i se'n vagi a la presó. (*Rialles.*) O no són vostès que han comparat les situacions? Doncs jo, si vostès les comparen, els dic: comparem-les, m'encanta la comparació. Però, si es compara, que s'apliqui la mateixa recepta.

Però no som aquí per arreglar els problemes d'Espanya, no som aquí per solucionar les decisions que ha de prendre l'Estat espanyol sobre la seva forma d'estat o sobre la seva crisi institucional, que és galopant. Som aquí perquè patim una situació de repressió, som aquí perquè en el seu moment vàrem decidir majoritàriament en referèndum optar per fer una república catalana. I avui és important recordar-ho perquè es demostra més que mai i amb més claredat que mai que només hi ha dues opcions: o la monarquia borbònica o la república catalana –o la monarquia borbònica o la república catalana. La república plurinacional..., només conec la de Bolívia.

I aquí encara ens denunciaran, ens amenaçaran, ens diran que hem aprovat resolucions que després ja ens han dit que inclús ni tan sols les podrem publicar perquè ja estariem fent quelcom que no es pot fer, i això és una vergonya que també s'ha de denunciar. No pot ser que el rei sigui inviolable per robar i aquest Parlament no sigui inviolable per denunciar-ho. (*Alguns aplaudiments.*) En tot cas, que dèbils que són que necessiten la censura i la persecució penal dels dissidents per aguantar un règim caduc i corcat.

Per això, els grups de la majoria independentista hem acordat una resolució que parla de la història de la monarquia, reivindica les arrels republicanes de Catalunya i reivindica la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya de constituir-nos en república catalana. I no és només retòrica, és hora de fer compromisos, d'adoptar

compromisos i de fer passes endavant. Només amb la independència deixarem en rere la repressió. I la seguirem denunciant dia a dia, seguirem denunciant la repressió, seguirem denunciant que Felip VI ens va voler tombar amb el seu discurs del 3 d'octubre. I nosaltres avui i cada dia hem de dir que persistim, i hem de dir que som aquí, que som dempeus i que caurà ell abans que nosaltres.

I no ens fan por les amenaces i no ens fan por els avisos de querella perquè ara, en aquestes alçades, ja hem trobat la justícia europea –i avui és un bon dia per recordar-ho. I ara el senyor Martín Blanco feia referència a en Valtònc. Jo, vull dir, tinc tot el respecte perquè la justícia espanyola o el senyor Martín Blanco considerin que el senyor Valtònc és un delinqüent, però, com que els tribunals belgues i el Tribunal de Justícia de la Unió Europea ja li han donat la raó, m'és igual el que diguin vostès. I el senyor Lluís Puig avui també ha quedat clar que no és una persona que hagi fugit de la justícia, és una persona que ha trobat la justícia, ha trobat la justícia a Europa, que és allà on n'hi ha.

Deixeu-me acabar dient que en la segona proposta de resolució també parlem del mentrestant, del que s'ha de fer o del que es podria fer, si volen. Hem fet els deures i els hem posat un catàleg de mesures que es podrien fer demà mateix, i els convidem a tramitar-les per acabar amb tota la impunitat de la monarquia i amb tots els abusos que s'estan cometent.

Acabem, evidentment, amb la figura de la inviolabilitat del rei. La inviolabilitat del rei vol dir que si mata algú no se'l pot jutjar? La interpretació que s'està fent és aquesta, però la interpretació normal, lògica de la Constitució, de qualsevol jurista seriós i demòcrata, és la que deien els constituents quan redactaven la Constitució, que és que el rei no era responsable dels seus actes quan algú altre se'n feia responsable. Això és la inviolabilitat del rei, o ho era o ho hauria de ser. Qui es fa responsable de la fugida del rei? Qui es fa responsable de la corrupció del rei? Qui era el ministre de jornada que anava a l'Aràbia Saudita a buscar els maletins plens de milions? Això és el que hem de saber. I si el Tribunal Constitucional pensa que el rei és inviolable, el que han de dir és qui és el responsable, qui és que es fa responsable de tot això. I per això és tan important que posem la llum i que posem el focus sobre el Govern espanyol, que segons la Constitució té la responsabilitat dels actes del rei d'Espanya, dels actes del cap d'estat.

I demanem també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) o convidem, a posar llum i taquígrafs sobre tot el patrimoni de la monarquia, com deia abans, perquè, per saber el que ens defrauden, per saber quants llits d'hospital podríem fer amb els diners que ens han robat, cal saber quants en tenen...

El president

Diputat...

Josep Costa i Rosselló

...per començar. Per tant, com deia, davant la impossibilitat de reformar aquesta monarquia delinqüent, república catalana.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el diputat senyor Vidal Aragonés. Endavant.

Vidal Aragonés Chicharro

Deixi'm que abans de que puguem explicar les nostres propostes de resolució fem una reflexió, que és que avui segurament s'acabarà aprovant una proposta de resolució que incorporarà el Govern català en la causa de les actuacions del 3 per cent, però tots aquests anys, nosaltres, la CUP ha estat l'únic partit polític que ha estat com a acusació popular en aquestes actuacions, i no hem vist cap de la resta de

grups polítics romandre a les actuacions, de fet, ni tan sols comparèixer, i ens trobem sols perseguint la corrupció en molts procediments judicials.

Propostes de resolució que nosaltres fem. La primera, la primera que fem és re-provar la monarquia borbònica, reprovar Felip VI i reprovar el Govern espanyol, i especialment la ministra Carmen Calvo, que ens ha explicat sense cap mena de rubor com ha facilitat la fugida de l'antic rei espanyol.

També, la segona proposta de resolució: manifestar la nostra solidaritat amb aquells i aquelles represaliades per criticar simplement la monarquia espanyola. Demanar a la vegada que es faci un informe de monarquia i llibertat d'expressió, que en l'àmbit local ens puguem posar d'acord perquè fem fora –i ho expressem així– aquelles institucions monàrquiques o representants de la monarquia que encara participen dins de l'àmbit local en institucions o fundacions. I per últim, també, que repassem el nomenclàtor perquè no ens quedi res que pugui ser un enaltir una figura tan antide-mocràtica com la monarquia. Aquestes són les nostres propostes.

Ens permetran ara, això sí, que posem en valor algunes reflexions històriques i culturals –històriques i culturals– que s'han fet al llarg de la tarda vespre d'avui.

Ens ha manifestat el president Quim Torra que l'insultàvem com a «noucentista». Reflexionem sobre el que significa això, o pot significar. Però també reflexionem sobre el que significa que el portaveu del Partit Popular, el senyor Fernández, hagi posat en valor el carrillisme, la màxima representació de la direcció del Partit Comunista d'Espanya com a peça clau en el règim del 78. I, per tant, les esquerres espanyoles han de fer una reflexió sobre el que això significa: un partit fundat per set ministres franquistes posant en valor un representant de l'esquerra espanyola –no ho feien en aquell moment, per cert, ho fan ara, també s'ha d'explicar tot.

Volem, això sí, compartir un altre relat històric i converses sobre la història que teníem els companys i les companyes de la CUP avui, dinant. Recordàvem què passava justament aquí fa cent tres anys –ara, quan diem «aquí», vull fer referència al parc de la Ciutadella–, i recordàvem que l'estiu de 1917 hi havia una assemblea de parlamentaris aquí darrere, al Palau del Governador, ara l'IES Verdaguer. I en aquella assemblea de parlamentaris hi havia republicans catalans, regionalistes catalans, però també hi havia republicans espanyols i el senyor Pablo Iglesias, com a màxim representant del PSOE, participant en una proposta d'assemblea constituent a les Corts i de ruptura amb el règim. Hem passat d'això a ser la pota clau en el règim.

Però volem també fer una altra reflexió. Mirin, si allò no va triomfar, aquell estiu, és perquè determinades forces polítiques no van voler coincidir tàcticament amb la vaga general de la CNT i de la UGT d'aquell mateix estiu. I ara els diem: apren-guem de la història. Quan, sobre les reclamacions i necessitats populars, en comptes de buscar la coincidència tàctica el que es fan són esmenes, no tenim procés de construcció de la ruptura, no tenim procés de construcció de la república, tenim una altra cosa. I, per tant, que ens plantejem aquella lliçó històrica, que hem d'anar a coincidir tàcticament amb les reclamacions populars, amb les necessitats del nostre poble, al cap i a la fi.

I volíem també explicar per què no votarem a favor d'algunes de les propostes de resolució dels comuns. Mirin, amb tot el respecte, vostès són republicanisme placebo: en la forma semblen republicans, fins i tot en els colors, amb bandera tricolor, però no expressen essència de republicanisme, cap proposta tàctica o estratègica que vostès hagin fet en els darrers anys, ni ara ni amb perspectiva de futur, per construir cap república, ni l'espanyola ni la catalana. I, per tant, al final el que queda es una realitat en la que vostès aixequen una bandera republicana –per cert, no la catalana sinó l'espanyola–, però quan no fan proposta tàctica o estratègica no queda res de la republicana, l'únic que queda és un emblema espanyol, una insígnia espanyola. I sembla que l'únic que estaran defensant, per tant, seria la unitat d'Espanya i no pas la república.

Això els hi diem perquè nosaltres..., la nostra aspiració, com abans millor, és l'efectivitat de la república catalana i la construcció de la república catalana, que ha de ser no únicament una reclamació nacional popular, que per descomptat, i democràtica, sinó també el que ens portarà a avançar socialment. I amb això el que els diem és: el nostre projecte no ha estat, no és i no serà la república espanyola, serà l'efectivitat, com abans millor, de la república catalana. Això sí, diem que amb l'efectivitat de la república catalana trenquem el cademat del règim del 78 i tenim un exercici d'internacionalisme i de solidaritat de classe amb aquells pobles de l'Estat espanyol que es vulguin alliberar.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat, cridem a votació. *(Veus de fons.)* Digui'm, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Sí, señor presidente. Creo que en los debates sobre la admisión o no de las reconsideraciones que hemos planteado, se ha manifestado por el letrado mayor que no se iban a publicar algunos de los puntos de las propuestas de resolución. Hasta el momento no hemos visto publicado, por tanto, el texto definitivo que va a someterse a votación. Yo pediría que se nos especifique por parte del letrado mayor qué es lo que vamos a votar, y si lo que vamos a votar va a ser lo que se va a publicar en el diario del Parlament o no, que nos lo digan específicamente. Porque tenemos derecho, yo creo, todos, a saber qué votaremos y qué efecto tendrá lo que votemos; si todo aquello que votemos se va a publicar como aprobado en este Parlamento o no.

Gracias.

El president

Sap perfectament com ha anat el debat, no només a la Mesa sinó a la posterior reconsideració. Votarem el que està previst en el dossier del Ple, que és el que tenen tots els diputats i diputades, amb les propostes de resolució que han estat admeses a tràmit, i que, per tant, oportunament s'han tramitat. Sens perjudici, òbviament –vostè també ho comentava, i ho saben tots els membres de la Mesa, però també s'ha fet extensiu a la Junta de Portaveus–, sens perjudici, deia, de que el secretari general ha fet notar per boca del lletrat major a la Mesa quines eren les consideracions respecte al desenvolupament material i com, en aquest cas, els lletrats del Parlament, doncs, han traslladat als grups parlamentaris aquestes limitacions de caràcter material, per aquests advertiments del Tribunal Constitucional, que també s'han traslladat a la Mesa del Parlament.

Per tant, en tot cas, responent la pregunta que vostè feia, al dossier del Ple és clar quines són les propostes de resolució i al mateix temps també és clar quina és la consideració que han fet els lletrats a la Mesa.

(Veus de fons.) Sí, el senyor Batet demana la paraula.

Albert Batet i Canadell

Gràcies, president. Per fer unes consideracions també al respecte. Esperem i demanem que tot el que es voti aquí al Parlament de Catalunya quedi publicat. I si hi ha algun funcionari del Parlament de Catalunya que no publica el que es vota de forma sobirana aquí al Parlament de Catalunya demanem a la Mesa del Parlament que prengui les mesures oportunes i obri els expedients oportuns, perquè els funcionaris tenen el deure de complir el que mana la sobirania, que és la que mana al Parlament de Catalunya.

El president

Sí; senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Pues primero para contradecir lo que ha afirmado el señor presidente. No figuran las propuestas de resolución en el dossier del Pleno –no figuran.

Y segundo, para decir que he entendido que por parte del señor Batet se está amenazando a los letrados con que si cumplen la ley y no aquello que le parece al señor Batet que deben cumplir, pues, se les amenaza con represalias. Yo lo que quiero decir es que el señor letrado mayor ha afirmado que no se iban a publicar. Y voy a decir los puntos para que conste en acta y que se me diga si esto es como yo digo o no.

Miren, los puntos 4 y 5 de la propuesta de resolución conjunta de Esquerra Republicana, Junts per Catalunya y la CUP; el punto número 2 de la propuesta de resolución de Esquerra Republicana, y los puntos 2 y 7 de la CUP. Queremos que se nos confirme si la votación que vamos a realizar aquí comprende estos puntos o no, y si en caso de resultar aprobados se van a publicar en el diario del Parlament o no, tal y como ha afirmado el letrado mayor.

Y por último, les pido...

El president

Diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...que aquello que hacen en privado se lo expliquen al público, que nos enteremos todos de qué está haciendo este Parlamento. Es lo mínimo que podemos pedir los diputados.

El president

Diputat, li torno a reiterar que està en el dossier del Ple. Si no el té se li farà arribar. Però en tot cas crec que s'ha distribuït a tots els grups parlamentaris i tots els diputats amb les propostes de resolució que s'han admès a tràmit i que són les que es votaran a continuació.

Respecte a la publicació, ja he comentat abans quines han sigut les consideracions que han fet els lletrats a la Mesa, i entenc que actuaran amb ordre, diguéssim, i en funció de les seves consideracions, que també se'ns han traslladat a la Mesa.

(Veus de fons.) Senyor Batet, ja està, perquè no entrarem en un... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció de l'orador.)*

Albert Batet i Canadell

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...en acta el desacord del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya que no s'aprovi, que no es publiquin les coses que s'aproven al Parlament de Catalunya. Crec que és un fet gravíssim que no forma part d'una democràcia normalitzada. Al Parlament de Catalunya s'ha de poder parlar de tot, s'hi ha de poder votar tot, i els funcionaris tenen l'obligació de publicar-ho. I estem en contra d'aquesta decisió, que em diuen que no s'ha comentat a la Junta de Portaveus, i que, per tant, no estem d'acord que de forma unilateral no es publiquin els acords que s'han pres aquí de forma sobirana al Parlament de Catalunya.

El president

Molt bé. Passem a la votació de les propostes de resolució. Com deia, la primera proposta de resolució és la presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem la proposta de resolució número 1, amb la correcció d'errades incorporada que afecta el seu apartat número 3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra, 4 abstencions.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 57 vots a favor, 33 en contra, 44 abstencions.

I votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 57 en contra, 69 abstencions.

I votem la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 126 en contra, cap abstenció.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 77 en contra, cap abstenció.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 69 en contra, 8 abstencions.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Republicà.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 101 vots a favor, 33 en contra, cap abstenció.

Votem ara les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari Republicà i Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 65 en contra, cap abstenció.

I votem ara la del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 65 en contra, cap abstenció.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

I votem ara la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 57 en contra, 8 abstencions.

No hi han més propostes de resolució a votar.

S'aixeca la sessió, gràcies.

La sessió s'aixeca a un quart d'onze de la nit i nou minuts.